

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRO*SİS

Ücretsiz Okuma Arşivi <http://www.kitapyarşivi.org>

PEGASUS

BENİ
GİTMİŞ
SAY

Meg Rosoff

BRO*SiS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aradığımızı bulmaya giden yolda
öğrendiklerimiz, aranılandan daha önemlidir...

"Şahane ve SÜRÜKLEYİCİ bir roman."
Daily Telegraph

"Zamanının ötesinde, adeta *parlıyor*."
Observer

"Okurlarını ELE GEÇİREN bir kitap."
Sunday Telegraph

"Zekice yazılmış, karamizah yüklü
bir *başyapıt*."
Time Out

"Hiç kimse, genç olmanın güçlü ve acı verici yanlarını
Meg Rosoff gibi tarif edemez... Yazar trajik olaylar ile
KOMEDİYİ, FELSEFİYİ ve AŞKI beklenmedik ve
sürükleyici bir kurguyla harmanlıyor."
The Times

BENİ GİTMİŞ SAY

Pegasus Yayınları: 1639

Gençlik: 312

Beni Gitmiş Say

Meg Rosoff

Özgün Adı: Picture Me Gone

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Işıl Şahin

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-151-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Meg Rosoff, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Felicity Bryan Associates Ltd.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 73 50 (pbx) Faks: 0212 244 73 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://panfey.org>

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

İngilizceden çeviren:

Esra Özilhan Çiftci

Brenda'ya...

Benden önceki Mila, Bedlington Teriyeri cinsi bir köpekti. Bunu bilmek insanın işine yarıyor. Bana bir köpeğin adı verildiği için gücenmiş değilim. Hatta adımı koydukları sahneyi tam olarak hayal edebiliyorum. Babam, bu adı nereden duyduğunu unutarak, “*Mila* güzel isim,” demiştir. Sonra annem, köpeği hatırlamış ve babama bundan iyice emin olup olmadığını sormuştur. Babam cevap vermeyince, “Peki o halde, Mila olsun,” demiştir. Bana bakarken de, “Mila, benim Milam,” diye düşünmüştür.

Reenkarnasyona inanmıyorum. Büyükbabamın uzun zaman önce ölmüş köpeğinin ruhunu miras almış olmam da uzak bir ihtimal. Ama bazı özelliklerim beni şüpheye düşürüyor. Acaba doğduğum günün sabahında babamın aklına Mila’nın gelmiş olması tesadüf müydü? Bir dakika önce doğmuş kızını incelerken ilk düşündüğü şey köpek Mila mıydı yani? Neden böyle olmuştu?

Babamla birlikte, babamın en eski arkadaşını ziyaret etmek için New York’a gitmeye hazırlanıyorduk. Ancak dün

işler değişti. Arkadaşının eşi, kocasının evi terk ettiğini söylemek için bizi aradı.

“Terk mi etti?” diye sordu Gil. “Ne diyorsun sen, nasıl olur?”

“Ortadan kayboldu,” diye cevapladı kadın. “Ne bir not bırakmış ne de başka bir şey.”

Gil’in kafası karışmış gibi görünüyordu. “Hiçbir şey bırakmadı, öyle mi?”

“Yine de geleceksin, değil mi?” diye sordu kadın.

Ve Gil bir dakikalığına sessiz kalıp düşündüğünde, “Lütfen,” dedi kadın.

“Tabii ki geleceğim,” dedi Gil ve ahizeyi yavaşça yerine bıraktı.

Marieka, “Geri dönecektir,” dedi Gil’e. “Bir süre düşünmek için gitmiştir. Bilirsin onun nasıl olduğunu.”

“Ama neden şimdi çıkıp gitti?” dedi annem. Şaşkın görünüyordu. “Hem de ziyaretine gideceğini bildiği halde? Zamanlaması... garip.”

Gil omuz silkti. “Yarın bu saatlerde geri dönmüş olur. Bundan eminim,” dedi.

Marieka tereddüt ettiğini belli eden bir ses çıkardı ancak çömeldiğim yerden yüzünü göremiyordum. “Peki, Mila ne olacak?” diye sordu.

Bildiğim birkaç şey vardı: Paskalya dolayısıyla okullar tatil olmuştu. Annem hafta boyunca Hollanda’da çalışacaktı ve evde tek başıma kalamazdım. Babam kendi dünyasında yaşırdı bu yüzden seyahat ederken ona eşlik edip yol gösterecek birinin olması onun için daha iyiydi. Biletler iki ay önce alınmıştı.

Yine de birlikte gitmeye kararlıydık.

Babamla vakit geçirmekten keyif alırım ve iyi bir ikili olduğumuzu düşünürüm. Adaşım köpek Mila gibi nerede olduğumun ve ne yaptığımın daima farkındayımıdır. Hayalperest değilim ve bir Teriyer'in kararlılığına sahibim. Eğer fark edilecek bir şey varsa, o şeyin farkına varan ilk kişi ben olurum.

Bulmaca çözme konusunda iyiyimdir.

Çantamı hazırlamayı bitirmek üzereyken Marieka, olanlara rağmen Gil'le gitmeme karar verdiklerini söylemek için yanıma geldi. Bense çoktan kafamda ipuçlarını birleştiriyor, olasılıklar üzerine düşünüyor ve teorimi oluşturmaya çalışıyordum.

Babamın arkadaşıyla uzun zaman önce tanışmıştım ama onu hatırlamıyorum. Zamanında Gil'in hayatını kurtardığı için ailemizde bir efsaneydi. Matthew olmasaydı, ben de olmazdım. Bu yüzden ona teşekkür etmek istesem de bu zamana kadar bir fırsatını bulamadım.

Londra'dan ayrılalı uzun zaman olmuş gibi geliyordu. O zamanlar çocuktum. Gerçi ben hâlâ çocuğum.

2

Köpek Mila hakkında çok az şey biliyordum. Mila, Lancashire'da büyümüş büyükbabama aitti ve onun gibi köpekler evcil hayvan olarak değil, fare avcısı olarak beslenirdi. Babamın çocukluğundan kalma fotoğraf albümünün içinde Mila'nın eski ve tozlu bir fotoğrafına rastladım. Albümde çoğunlukla tanımadığım insanların fotoğrafları vardı. Bulduğum fotoğrafta, köpek tüm hızıyla koşmak istermişçesine büzülmüştü. Asıl merak ettiğim, fotoğrafı çeken kişiydi. Belki de fotoğrafı çeken büyükbabamdı ve fare avcısı köpeğinin fotoğrafını saklayacak kadar onunla gurur duyuyordu. Şimdilerde pek çok insan köpeklerinin fotoğrafını çekiyor, ama o zaman böyle miydi? Köpek dosdoğru objektife bakıyordu. Eğer köpek büyükbabamın olsaydı, dönüp ona bakmaz mıydı hiç?

Bu fotoğrafa bakınca içim derin bir özlemle dolar. "*Suadade*," derdi babam. Portekizce bir sözcük. Sevilip yitirilmiş ya da gitmiş ve ulaşılamayan bir şeye duyulan özlem.

Bu fotoğrafa bakarken hissettiğim hüznü tarif edemem. Köpek Mila sekiz yıl önce ölmüştü. Herkes babama Gil

diye hitap ederdi. Gil'in çocukluk arkadaşı, eşi ve bebeğiyle yaşadığı evi terk etmişti. Nereye ve niçin gittiğini kimse bilmiyordu. Matthew'un eşi, belki planlarımızı değiştirmek ister diye Gil'i aramıştı. Belki bir haber almıştır diye...

Ancak babamın da haberi yoktu. Henüz.

Havaalanına gitmek için trene binecektik ve pasaportlarımızı unutmamamız gerekiyordu. Marieka kendime iyi bakmamı tembihledi ve beni öptü. Gülümsedi ve orada iyi olup olmayacağımı sordu. Ben de başımı sallayarak onayladım çünkü iyi olacağımdan şüphem yoktu. Gil'in olduğu tarafa baktı ve "Babana iyi bak," dedi. Ona elmiden geldiğince göz kulak olacağımı biliyordu. Konu sorumluluk almak olunca, yaş her zaman en iyi ölçüt olmuyordu.

Trenin kapısı kapandı ve anneme el salladık. Babamın karşısına oturdum ve ceketinin kokusunu içime çektim. Babam kitap, mürekkep, çalışma masasının bir kenarına itilmiş, bayat kahve ve yün kokardı. Bir de eskiden Marieka'nın ona aldığı ve senelerdir kullanmadığı parfüm. Teninin kokusu, benim için tarif edemeyeceğim kadar tanıdıktı. Diğer insanların, başkalarını kokusundan tanıyamadığını öğrendiğimde şaşırmıştım. Marieka bu özelliğimin beni neredeyse yarı-köpek yaptığını söyler.

Köpeklerin sokaktayken ya da eve döndüklerinde insanları ve başka köpekleri nasıl kokladıklarına tanık olmuşumdur. İpuçlarına dayanarak resmin bütününe ulaşmak isterler: Neredeydin? Orada hiç kedi var mıydı? Et yedin mi? Hımm. Odun ateşi. Çamur. Limonlar.

Bir köpek olsaydım ve yün ceketten bir kitap, kahve ve mürekkep kokusu alsaydım, *Bu adam kitap çeviriyor*, diye

düşünür müydüm, bilmiyorum. Ama adamın işi gerçekten de bu.

İnsanların neden bu kadar çok dil icat ettiğini hep merak etmişimdir. Bu durum işleri zorlaştırıyor. Gil'e göre ise *işleri ilginçleştiriyor.*

Bugün başka bir dile ihtiyaç duymayacağımız Amerika'ya gidiyoruz. Gil, saçlarımı karıştırdı ama aslında yanında oturduğumun farkında değildi. Bir meslektaşının çevirdiği bir kitaba dalmıştı. Ara sıra başını sallıyordu.

Annem bir orkestrada keman çalıyor. Çalışma vakti geldiğinde, "Gıy gıy gıy," der ve kapısını kapatır. Yarın Hollanda'ya gitmek üzere yola çıkacaktı.

Gözlerimi kıstım ve uzaktaki bir noktaya odaklandım. Kurnaz, hızlı ve sadık biriyim. Ben de iyi bir fare avcısı olurdum.

Suadade. Arkadaşım kaybeden Gil'in şimdi böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Eğer hissediyorsa bunu hiç belli etmiyordu.

3

Marieka İsveçli. Gil'in annesiye Portekizli bir Fransız. Ailemin kökenlerini aklımda tutabilmek için grafiklere ihtiyacım olsa da bunu önemsemiyorum. Melezler kurnaz ve sağlıklı olurlar, kalça çıkığı ya da erken bunamadan musdarip olmazlar.

Annem ve babam, doğduğumda kırk yaşın üstündeydiler ama onları yaşlı olarak görmüyorum, onların da beni genç olarak görmediği gibi. Biz de böyleyiz işte.

Gil'in arkadaşının, tam da onu ziyaret edeceğimiz zaman evi terk etmiş olmasını anlamak zordu. Polis öldürüldüğüne ya da kaçırıldığına inanmıyor. Gil'in dışarı çıkıp bir süreliğine geri dönmeyi unutmasını zihnimde canlandırabiliyordum ama Marieka ve benimle olan bağları onu eve çekerti. Belki de Matthew'un bağları bizimki kadar sıkı değildir.

Gil ve Matthew yakın arkadaşlar olsalar da sekiz yıldır birbirlerini görmemişlerdi. Bu da ortadan kayboluşunun zamanlamasını epey garipleştiriyordu. En azından, kaba bir davranıştı bu.

Eşini görmeyi ve neler olduğunu yavaş yavaş anlamayı dört gözle bekliyordum. Belki de bu yüzden Gil beni de yanında götürme kararı almıştı. Bulmaca çözmede iyi olduğumdan bahsetmiş miydim?

Pasaportları bir kez daha kontrol etmeye gerek yoktu; çantamın fermuarlı iç cebinde güvende ve uçuş öncesi kontrol için hazırıldılar. Gil kitabını bıraktı. Zihnindeki bir şeye odaklanmıştı.

“Matthew nereye gitti sence?” diye sordum.

Cevap vermesi birkaç saniyesini aldı. İç çekti ve elini dizime koydu. “Bilmiyorum, tatlım,” dedi.

“Onu bulacağımızı düşünüyor musun?”

Düşünceli görünüyordu. “Matthew çocukken bile bir gezgindi,” dedi.

Arkadaşı hakkında söyleyeceklerini duymak için bekledim ama hiçbir şey demedi. Kendi zihninde hâlâ konuşuyordu. Cümleler gözlerinin önünden hızla geçiyordu. Onları okuyamıyordum.

“Ne?” dedim.

“Ne ne?” diye sordu. Ama gülümsüyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Önemli bir şey değil. Çocukluğumu düşünüyordum. Matthew’u kendimi bildim bileli tanırdım. Ephey yaşlı olsa da, onu düşündüğümde hâlâ çocuk hali gelir aklıma.”

Biraz içerleyerek, “Aynı yaştasınız,” dedim.

“Evet,” dedi ve kakhaha atarak beni kendine doğru çekti. İşte Gil’in geçmişinden bir hikâye:

Matthew ve Gil, yirmi iki yaşında. Meteliksizler ve otostop çekip bir kamyon kasasında Fransa’ya gitmişler. Sonra

Lauteraarhorn'a¹ tırmanmak için Fransa'dan İsviçre'ye geçmişler. Bu ikiliden Matthew gerçek bir tırmanıcıymış. İkinci gün sıcaklık artmaya başlayana kadar her şey yolundaymış. Çığ havası. Kar ve buzun etraflarını sarmasını izlemişler. Akşama doğru sis alçalmış ve dağı bir pelerin gibi sarmış. Sığınıp havanın değişmesini beklemişler. Gece yarısı gibi rüzgâr hızlanmış ve yağmur kara dönüşmüş.

Sahneyi gözümde canlandırmayı yüzlerce kez denedim. İlk problem: soğuğa maruz kalma. İkincisi: yükseklik. Gecenin ortasında, karanlık, soğuk, rüzgâr ve karın arasında, Matthew arkadaşında hastalığın ilk belirtilerini fark etmiş ve alçalmak için ısrar etmiş. Gil ise reddetmiş. Zaman geçmiş. Baş ağrıyan, başı dönen ve aklını yitiren Gil bağıırıp Matthew'u itmiş. En sonunda yorgunluktan ve oksijen azlığından yere yığılmış. Tek istediği karda oturup uyumak ve ölmekmiş.

Sonraki on bir saat boyunca Matthew ona dil dökmüş, onu sürüklemiş, yürütmüş ve sakinleştirerek dağdan aşağı indirmiş. Sık sık Gil'e karda yatılmayacağım, ne olursa olsun devam etmek gerektiğini söylemiş.

Güvenli bir noktaya ulaştıklarında, Gil bir daha tırmanmayacağına yemin etmiş.

“Peki ya Matthew?”

Gil, “O tırmanmaya âşıktı,” dedi.

“Matthew senin hayatını kurtardı.”

Gil onaylar gibi başını salladı.

İkimiz de sustuk, sonra düşündüm.

1 İsviçre'nin Bern Alpleri'nden Aarmassif'in zirvesi (ç.n.)

Matthew olmasaydı Gil'in hayatının kurtarılması gerekmecekti.

Risk alan adam ve onun için riske giren adam.

Bu seyahatin böyle sonuçlandığını düşününce, daha önce hiç kurtarılmaya ihtiyaç duymamış olan Matthew'a bu sefer yardım ederek ödeşmemiz için evrendeki bir güç tarafından buraya getirilip getirilmediğimizi merak ediyordum.

Belki de evrendeki enerji akışını dengeleyelim diye çağrılmıştık.

Havaalanına ulaştık. Gil kendi çantası ile benimkini aldı ve kendimizi trenden dışarı attık. Asansör bizi yukarı taşıırken babamın telefonuna bir mesaj geldi.

Babam mesajlaşma konusunda iyi değildir, bu yüzden telefonunu bana uzattı ve ben de gelen mesajı ona gösterdim: **Hâlâ bir haber yok**, yazıyordu mesajda. Matthew'un eşi **Suzanne**'den gelmişti.

Birbirimize baktık.

Çantalarımızı bir yük arabasına yığıp, "Hadi," dedi babam ve terminale doğru kilometrelerce yürüdük. Kontuarda cam kenarı koltuk istedim. Gil mızızlanmadı. Bombalar ve keskin uçlu eşyalar hakkındaki soruları cevapladık, el çantalarımız sıvı madde kontrolü için didik didik arandı. Biniş kartlarımızı alıp dış hatlar gidiş terminalinin yılan gibi uzanan kuyruğundaki yerlerimizi aldık. Başkalarını izleyerek, onların kökenlerini ve ilişkilerini tahmin ederek vakit geçirdim. Amerikalı yüzler savunmasız görünüyordu. Bu onları daha mı cana yakın yapar, yoksa tam tersi mi? Henüz bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gil, duty-free'den gazete ile bir şişe viski aldı ve yolcu giriş kapısına gittik. Uçağa binerken hâlâ dağdaki o geceyi düşünüyordum. Gil'in ebatlarında, akli başında olmayan bir adamı dondurucu kar ve karanlıkta saatlerce yarı sürükleyip yarı taşımak nasıl mümkün olabilirdi?

Gil'in arkadaşının başka kusurları olabilir ama kararlılık bakımından bir eksiği yoktu.

4

Suzanne bizi New York dış hatlar geliş terminalinde karşıladı. Yorgun ve iki büklümdük. Gil telefonunu çalıştırmaya uğraşırken Suzanne onu fark etti. Ben de babamı dürttüm ve kadını işaret ettim. Yaşlı değildi ama sanki kendisine su vermeyi unutmuşlar gibi bir deri bir kemik kalmıştı. Yanında bir bebek arabası vardı ve içindeki bebek tüm bu koşuşturmaya ve gürültüye rağmen uyuyordu. Bebek arabasının iki yanından kolları uzanıyordu. Başında mavi çizgili bir şapka vardı.

Gil, kadını öptü ve “Çok uzun zaman oldu,” dedi. Çocuğa doğru eğilip baktı ve “Merhaba,” dedi.

“Bu Gabriel,” dedi Suzanne.

“Merhaba Gabriel,” dedi Gil.

Gabriel gözlerini kıstı ama uyanmadı.

“Mila,” dedi Suzanne. “Çok değişmişsin.”

En son ziyaretimizden, yani dört yaşından beri değiştiğimi söylemeye çalışıyordu herhâlde. O zaman Gabriel’in ağabeyi Owen’la tanışmıştım. Yedi yaşındaydı ve Gil’de bulunan bir

fotoğrafta el ele tutuştığımız halde Owen hakkında pek bir şey hatırlamıyordum.

Parmağımın kenarını Gabriel'in yumruk yaptığı avucuna değdirdim ve avucunu açıp parmağımı kavradı. Hâlâ uyuyordu. Güçlü bir kavrayışı vardı.

"Böyle olduğu için çok üzgünüm," dedi Suzanne ve başını iki yana salladı. "Sizin için pek eğlenceli olmayacak," dedi ve Gil'e dönerek, "Haydi, arabada konuşabiliriz," dedi.

Araba gürültülüydü ve kısık sesle konuştuklarından, söylediklerinin çoğunu duyamadım. Gabriel benimle arka koltuktaydı ve çocuk koltuğunda derin uykudaydı. Ara ara gözlerini açıyor, elini uzatıyor ya da ayağını sallıyor fakat uyanmıyordu. Yine kavraması için parmağımı ona uzattım ve Suzanne'in babama, "Şey, umarım doğru bir karar vermiş-sindir," dediğini duydum. Sanki doğru bir karar vermediğini ima etmeye çalışıyordu. Beni yanında getirmesi hakkında konuştuğundan emindim.

Yağmur başlamıştı.

Cam sileceklerinin ritmik sesi ve Gil ile Suzanne'in konuşmalarının uğultusuyla uykuya daldım. Normalde konuştuklarını dinlemek için kulak kesilirdim ama o kadar yorgundum ki umurumda değildi. Gabriel hâlâ parmağıma tutuyordu.

Uyandığımda hava kararmıştı. Yol dar ve sessizdi. Neredeyse terk edilmiş gibiydi. Yağmur durmuştu. Hiçbir şey söylemeden, bir geyik veya ayı görme umuduyla camdan dışarı, ormana bakıyordum. Gil ve Suzanne artık konuşmuyorlardı ve arabanın içi kişisel düşüncelerle dolmuştu. Suzanne'inkiler şaşırtıcı biçimde açıktı, Gil'in düşünceleri ise bastırılmış ve belirsiz. Gil, Matthew hakkında düşünüyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmalıydı. Hem onun hem de benim ve Suzanne'in aklındaki bulmacaydı bu. Matthew nereye, niçin gitmişti?

Suzanne'in düşünceleri bir CD'nin takılmasına benziyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Matthew ve Suzanne'in şehirdeki bir üniversitede ders verdiklerini biliyordum. Matthew beş gün önce, yani akademik yılın sekizinci ayında ve Gabriel doğduktan on dört ay sonra ortadan kaybolmuştu. Yanına hiçbir şey almamıştı. Ne bir kıyafet, ne pasaport ne de para. Sadece sabah evden işe gitmek üzere çıkarken her zamanki gibi, "Hoşça kal," demiş ve dersine bile girmemişti.

Kaçışı beni çok şaşırtmamıştı. Çoğumuz bir tür merkezkaç kuvveti sayesinde olduğumuz yerde kalıyoruz. Eğer bu güç herhangi bir sebepten dursaydı, hepimiz farklı yönlere savrulurduk. Ama geri dönmek de ne oluyordu? Uzak kalmak korkutucu ve acı vericiydi. Ve kim bir bebeği terk ederdi? Bu benim için bile fazlaydı, sevgide kusur etmektir.

Bunun üzerine kafa yordum. Kaçışın, yapılacak tek şey olduğunu hissettiren ne olabilirdi?

Bulabildiğim sebepler şunlardı:

- (A) Çaresizlik (hangi konuda?)
- (B) Korku (neden?)
- (C) Öfke (niçin?)

Matthew ve Suzanne hakkında çok az şey biliyordum. Neyin ne olduğunu eve vardığımızda bulmaya çalışacaktım. Her şeyin cevabı vardır. Bazen doğru cevap aşağıdaki şıktır:

- (D) Yukarıdakilerin hepsi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

5

Gil, Matthew ve Suzanne'in New York'un şehir merkezinden uzakta, bir ağaç evde yaşadığını bana söylediğinde, dumanı taş bacasından kıvrılarak çıkan, verandasında sallanan sandalye ve etrafta dolanan tavukları olan eski moda bir kulübe hayal etmiştim. Evleri hayalimdekine hiç benzemiyordu. Bu görüntüyü elimden geldiğince zihnimde tutmaya çalıştım ancak gerçeğini görünce ortadan kayboldu. Gerçeği ne normal eve ne de kulübeye benziyordu. Her yanı dört cam kareye bölünmüş koca bir küp hayal edin. Büyük bir kare şeklindeki ahşap çatıya binanın üstüne öyle bir açıyla kondurulmuştu ki kar ve yağmur üzerinden akar giderdi.

Ev, ağaçların arasına kurulmuştu ve görünürde başka ev yoktu. Suzanne evden çıkarken ışıkları açık bırakmıştı. Arabayı park ederken, ev, ormandaki açık alana inivermiş güzel bir uzay gemisi gibi görünüyordu. Karanlık gecede parılıyordu. Ömrüm boyunca bu kadar güzel bir ev görmemiştim. Suzanne arabanın motorunu durdurduğunda böyle bir evden asla kaçmayacağımı düşündüm.

Suzanne kilitli ön kapıyı açtı. Odada kocaman beyaz bir Alman kurdu yatıyordu ve içeri girdiğimizde başını kaldırdı. Suzanne köpeği selamlamadı. Sanki köpek yokmuş gibi yanından geçiverdi. Köpek buna alışkın görünüyordu ve Suzanne'in yolundan çekildi. Köpeğe yaklaştım ve onu okşamak için eğildiğimde hiç kıpırdamadan durdu. Güzel kahverengi gözleri vardı. Yalnızlığı dalga dalga dışarı taşıyordu.

Demek ki bu Matthew'un köpeğiydi. Tasmasında ismi yazıyordu: Honey.

Evin duvarlarının büyük kısmı kitap raflarıyla kaplıydı, önünde devasa bir camı bulunan ve üzerinde "eco-burner" yazan bir ocak vardı. "Dumanı da yok ediyor," dedi Suzanne.

Bunu nasıl yapabildiğini merak ettim.

Tüm kitap raflarında, duvarlarda ve tavanlarda ufak lambalar vardı, o yüzden bütün ev parıldıyor gibiydi.

"Çok güzel," dedim Gabriel'i bebek arabasından alan Suzanne'e. Uyanmıştı ve yavru baykuş gibi bakıyordu. Onu usulca izleyen Honey'ye el salladı. Suzanne kapıyı işaret etti. "Dışarı," dedi ve Honey odadan çıktı.

"Bu ev parasız kalmış bir mimar tarafından tasarlandı," dedi Suzanne. "Gerçi bu ev sayesinde meşhur oldu ve bunun biraz daha büyüğünü kendisi için yaptı. Adına 'Kutu Ev' deniyor."

Evin içinde yürürken görüntüleri bir fotoğraf makinesi gibi kaydettim. Matthew'u pek hatırlayamıyordum, etrafta onu hatırlatacak bir fotoğrafı da yoktu. Suzanne'yle evlendikleri günden kalma ya da Gabriel'le bir fotoğrafı da yoktu. Ya da tek başına çekilmiş bir fotoğrafı.

Klik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Max Rosoff

Başka detaylar da gözüme çarptı. Bir çift çamurlu ayakkabı. Bir yığın fatura. Çatlamış bir cam. Kilitli bir kapı. Bir yığın kıyafet. Bir kaykay. Bir köpek. *Klik klik klik.*

İlk izlenimlerimi soracak olursanız, burası mutlu bir eve benzemiyordu.

6

Londra'daki en yakın arkadaşımın adı Catlin. Saçları saman gibidir, kolları ve bacakları incektir. Yedi veya sekiz yaşımızdan beri, okuldan sonra daima onun evine giderdik. Hem evi yolumuzun üstündeydi hem de evlerinin en üst katında, çatının altında bulunan eski dolabın arkasındaki kapı gizli bir geçide açılıyordu. Bir oyun evi için mükemmel bir mekândı.

Bir şifre kitabı hazırladık ve düşmanların Camden'i² istila etmesi durumunda saklanmak için planlar yaparak cep harçlığımızı döşeme tahtasının altındaki bir kutuya sakladık. Catlin lojistik meraklısı olduğundan günlerimizi Londra'daki kanalizasyon tünellerini ve gizli metro istasyonlarını birbirine bağlayan yeraltı kaçış tünellerinin haritalarını çizerek geçirirdik.

Tanıdığımız insanları, işler tersine dönünce ne kadar güvenlik riski oluşturacakları konusunda puanlamıştık. Cat ve ben en üst düzey güvenlik iznine sahiptik ve birimiz

2 Londra'nın merkez caddelerinden biri (ç.n.)

devlet başkanı, diğerimiz savunma bakanıydık. Gil dört yıldız derecesinde yetkiye sahip kıdemli bir şifre çözücüydü. Marieka ise harekât amiriydi. Hem de beş yıldızlı.

Catlin'in anne babasıysa daha çok sorun teşkil ediyordu. Babası çok bağıırdı, zamanının çoğunu çalışarak geçirirdi ve evde bulunduğu zamanlarda ondan uzak durmak iyi olurdu. Eşile nadiren konuşurlardı. Onları sadece üç yıldızlı yetkiye sahip garip bir unvan olan protokol memuru yaptık. Cat'in, anne ve babasının benimkilerden daha az güvenilir rütbelere sahip olmasına gücenebileceğini düşünmüştüm. Ama onun için bir mahsuru yok gibiydi.

Bir gün okula giderken, "Annem ve babam birbirlerini sevmiyorlar," demişti Catlin normal bir sesle ve tepkimi görmek için bana bakmıştı.

Onun duygularını incitmek istemediğim için, "Pek çok ebeveyn aynı şeyi yaşıyor," demiştim.

"Muhtemelen boşanacaklar," demişti o da.

Sesi tuhaf geldiği için ağladığını düşünmüştüm ancak dönüp baktığımda yüzünde bir çılgın sırıtişla çömeldiğini ve sonra bir yay gibi havaya fırladığını görmüştüm. Neşe içinde "ONLARDAN NEFRET EDİYORUM!" diye bağıırıyordu.

Onun gibi ufak tefek birine göre sesi çok gürdü.

Bağıırmak daha iyi hissetmesini sağlamış gibiydi, gerçi söylediklerinin doğruluğu konusunda şüpheliydim. Çoğu insan, kötü bile olsalar anne ve babasından nefret etmez. En azından annesi korkunç bir insan değildi. İstila için plan yaptığımız sırada üst kata daima bir tepsi bisküvi ve içecek getirirdi. Kapıyı tıklatmazdı bile, sadece tepsiyi dolabın kapısının yanına sessizce bırakırdı. Hep uyurgezer gibi görünse

de onu bu davranışı yüzünden severdim. Ev bir bütün olarak körelmiş gözüküyordu, sanki birisi tüm renkleri bir pipetle çekip almıştı. Catlin'in evinin diğer evlerden farklı olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordum. Ona normal gözüküp gözükmediğini de.

Bu sene ilk kez, Catlin ve ben aynı sınıfta değildik. Birden asi ve gürültülü biri haline geldi: Okul eteğini kıvrarak kısaltıyor ve otobüslerdeki yaşlı insanlara küfreden ve sigara içen yaşça büyük erkeklerle takılıyordu. Her gün eve birlikte yürümek garip geliyordu ama sonunda buna da alıştım. Bazen evinin önünden geçerken alışkanlıkla patikaya yönelmemek için kendimi tutmam gerekiyordu.

Birbirimizi görmezden geldiğimiz söylenemezdi ve aslında onu özlememiştim çünkü artık tanımadığım biri gibiydi. Ama bir zamanlar arkadaşım olan o kişiyi gün be gün özlüyordum. En kötüsü de bir kez kazara gözlerimiz buluşunca onun başka yöne bakmasıydı.

Sonra, bahar döneminin son gününde arkamdan koşarak, eski günlerde olduğu gibi *Boom!* diye bağırды ve birlikte eve yürüyüp her şey normalmiş gibi davranırken bulduk kendimizi.

"Aman Tanrım," dedi Catlin gözlerini kocaman açarak. "Bayan Evans'ı Paskalya tavşanı kılığında gördün mü?"

Bayan Evans beden eğitimi öğretmenlerimizden biriydi. Gerçek bir deliydi; Noel Baba, Karl Marx ya da Harry Potter gibi giyinme fırsatını asla kaçırmazdı.

"*Très*³ garip," dedim.

3 (Fr.) Çok. (ç.n.)

BENİ GİTMİŞ SAY

“Très très garip!” dedi. Etrafımda yalancıkdan bir balerin gibi kollarını savurarak dans etti.

Yine adımlarımızı uydurmuştuk.

“Paskalya boyunca buralarda olacak mısınız?” diye sordu. Öylesine soruyordu, çantasını ruj bulmak için karıştırırken başı neredeyse okul çantasının içine girmişti.

Soru benim için şaşırtıcıydı. Yeni havalı arkadaş grubuna ne olmuştu acaba? New York’a gitmem gerektiğini söyledim ona. “Babamın eski bir arkadaşını ziyaret edeceğiz.”

Cevap vermedi ve bu tavrı uzağa gittiğim için özür dilemem gerektiği hissine kapılmama sebep olması saçmaydı çünkü aylardır benimle neredeyse hiç konuşmamıştı.

Evine vardık ve hoşça kal bile demeden dönüp yol boyunca kızgınmış gibi koştu. Ben giderken kendisi burada kaldığı için mi kızgındı acaba? Ya da belki tekrar arkadaş olmak istiyordu ama benim için uygun bir zaman değildi.

“Hey, Cat!” diye seslendim arkasından. “Amerika’nın nasıl bir yer olduğu hakkında seni bilgilendireceğim!” Kapının eşiğindeydi ancak arkasına dönmedi bile.

Kapı hızla çarparken bakakaldım ve oradan ayrılırken Catlin’in pencereden bana bakan bedensiz yüzünü gördüm. Sonra başka birine aitmiş gibi görünen ellerini cama doğru kaldırdı ve yüzünü korkunç bir hale getirerek kendini boğmaya başladı. Dilini dışarı çıkarıp gözlerini şaşı yaptı ve pencerenin aşağısına doğru kayarak gözden kayboldu.

“Hoşça kal!” diye bağırdım tekrar ve el salladım.

Bir dakika sonra ondan bir mesaj aldım. **Bana Amerikan Paskalya yumurtası getir, yazıyordu.**

Ben de şöyle cevap verdim: **Sen de bana Londra yumurtasından sakla.**

Sonra o da şöyle cevap yazdı: **Tamam.**

Ben de, **Tamam**, yazıp gönderdim.

Bir mesaj daha geldi: **Büyük olsun.**

Ben de mesajını, **Ditto**,⁴ diye cevapladım.

Ve ikimiz de daha iyi hissediyorduk.

⁴ (İt.) Tamam. (ç.n.)

Uçak yolculuğunun ardından biraz başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Suzanne bana çalışma odasından ayrı, gömme yataklı küçük bir oda verdi. Yatağımın bir ucunda ormana bakan bir cam duvar vardı. Jaluziyi nasıl açıp kapatacağımı gösterse de ben açık bıraktım. O kadar yorgundum ki uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum ve ertesi gün öğle vakti gözlerimi açtım. Ağaçlar, ışığı parçalara ayırıyorlardı; ağaçların üstünde gökyüzü mavi ve berraktı. Çoğunlukla başka evleri gördüğümüz Londra'daki manzaramızdan ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Gil, ben yataktayken sütlü kahve getirdi. Gülümsüyordu ama kafası başka yerdeydi. Şimdi tamamen uyanık olduğum için odaya göz atabilirdim. Küçük bir çalışma masası, metal bir döner sandalye, bir köşeye düzgünce bırakılmış iki çift spor ayakkabı. Birkaç yıl öncesine ait *Guinness Rekörler Kitabı*'nın bulunduğu bir kitaplık, Amerikan Ordusu'nun Hayatta Kalma Rehberi, *Define Adası*'nın eskimiş bir deri ciltli kopyası, okul defterleri ve spor dergilerinden oluşan

uzun bir yığın. Tam üstündeki rafta, gümüş yüzme kupaları yan yana duruyordu ve irkilerek buranın Owen'ın odası olduğunu fark etmiştim. Gümüş bir çerçevede Suzanne ile Owen'ın bir fotoğrafı vardı. Elini Suzanne'in omzuna atmış ve boyu annesini birkaç santim geçmişti. Oda derlenip toparlanmış ve tozu alınmıştı ama bir grup anahtar, bir doğum günü tebrik kartı ve bozuk parayla dolu bir kâse sanki Owen her an gelip alacakmış gibi hâlâ şifoniyerin üzerinde duruyordu.

Gil bakışlarımı takip ediyordu. “Hazır olduğunda kahvaltıya in,” dedi. “İyi uyudun mu?”

Başımı salladım. “Peki ya sen?” diye sordum.

Omuz silkti. Honey bir hayalet gibi köşede sessizce belirdi. Elimi uzatınca yaladı.

“Haber yok mu?” diye sordum. Başını iki yana salladı.

“Onu arayacak mıyız?” diye sordum.

“Düşünmem gerek,” dedi Gil. “Muhtemelen evet.”

“Ya öldürüldüyse? Ya da kendini bir trenin önüne attıysa?” demek istiyordum. Ama demedim. Gil nasıl olsa bunları düşünmüştür. Öyle olmadığını düşünmeliydi. Kimseye belli etmeden, arkadaşının hâlâ hayatta olduğunu düşünüyormuş gibi davranacak ve böylece beni üzmemiş olacaktı. Fakat bu konuda şüphelerim vardı. Babamın kusurlarından biri de aşırı dürüst olmasıdır. Tabii bir de dalgınlığı.

“Nereye gitti sence? Ya onu bulamazsak? İyi olup olmadığı haber verir mi?” diye sordum.

“*Perguntador.*” Babam bu sözcüğü hafifçe gülümseyerek söyledi. Portekizcede “çok fazla soru soran kişi” anlamına gelen bu sözcüğü kendimi bildim bileli benim için lakap

olarak kullanmıştır. “Her şey sırayla,” dedi. “Kahveni iç. Duşunu al. Giyin. Kahvaltıya in.” Saatine bakıp, “Öğle yemeği için in,” diye düzeltti. “Suzanne’le konuşup bir plan yaparız, tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Bavulumdan temiz kıyafetler çıkardım ve yatağımın yanındaki havluyu aldım. Honey usulca beni izliyordu. Sanki kaybolmuş bir köpek gibiydi, halbuki kayıp olan o değildi.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim ve Catlin’e gönderdim. **New York’ta bir sürü ağaç var.**

Ve o da cevap yazdı: **Yüksek binalar olmalı. Doğru yerde olduğundan emin misin?**

Burası merkezden uzak, dedim.

Bir süre yazışmadık, sonra tekrar bip sesi geldi.

Yumurtamı aldın mı? diye sordu.

Henüz değil, diye cevapladım.

Tamam, dedi.

Telefonumu; duvarları, tavanı ve zemini siyah arduvazla kaplı duştaki bir rafa bıraktım. Nasıl çalıştığını çözdüğümde, tüm günü sıcak suyun altında geçirmek istiyordum. Suzanne’in benim için çıkardığı sabun da siyah renkliydi ve hindistancevizi kokuyordu. Kalın bir köpük yaptım ve gider deliğinden kayıp gidişini izledim. Musluğu kapadığımda duş o kadar buharlıydı ki sanki bir bulutun içinde duruyor gibiydim. Evin dışındaki ağaçlarla aynı renk olan koyu yeşil, çam yeşili havluya sarındım. Görevimizin ciddiyetine rağmen, o an için halimden memnundum.

Kahvaltıda tost vardı ve Suzanne ortalarda görünmüyordu. Gil, bir iki saatliğine işe gittiğini ve Suzanne eve

dönene kadar keyfimize bakabileceğimizi söyledi. Bakıcısı, Gabriel'i kreşe götürmüştü.

Bana dikkatle bakarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Gil.

Bazen yorumlayamadığım şeyler gözlemliyorum. Mesela aslında birbirlerinden nefret ettikleri halde gülümseyen ve el ele tutuşan iki kişi gibi. Bunu aklım almıyor ve Gil bunun gerçekten de akıl almaz bir şey olmasından kaynaklandığını söylüyor. Tıpkı çevirmenlik gibi. Bazı şeyler çevrilemez, çünkü o sözcükler başka bir dilde yoktur. Ya da anlamı öyle belirli bir yere veya konuşma biçimine özgüdür ki çeviride kaybolur.

Ama bazen ipuçları vardır.

"Ev güzel," dedim biraz çekinerek.

"Ve?"

Derin bir nefes aldım. "Suzanne çok düzenli biri. Kendisine ve Gabriel'e ait tüm eşyalar kaldırılmış. Ama *Matt-hew`unkilere* dokunulmamış. Baksana..."

Gil baktı.

"Bir kazak yerde buruşmuş duruyor. Çamurlu botlar bir köşeye tıkıştırılmış. Bir yığın posta masanın üzerinde istiflenmiş. Sanki neredeyse..."

Gil bekliyordu.

"Sanki birbirine değmeyen iki ayrı evde yaşıyorlarmış gibi. Sanki... yalnızca biri vejetaryen," dedim yemek kitaplarının olduğu rafı işaret ederek.

"Bu olağandışı bir şey değil," dedi.

Bunun olağan mı olağandışı mı olduğunu bilemeyerek ona baktım. Ben sadece herkesin birbiriyle anlaştığı, sınırların

belirsiz olduğu ve birbirine geçtiği bir ailenin nasıl olduğunu biliyordum. Bu evde hissettiğim şey ise bariyerlerdi. Suzanne eşyalarına sahip çıkıyor ki onunkiler Matthew'unkilere değmesin. Bebek bile bariyeri aşmıyor gibiydi. Oyuncakları, kıyafetleri ve araç gereçleri annesinin tarafında düzgün bir biçimde istiflenmişti.

Ve Suzanne, Matthew'un köpeğinden nefret ediyordu.

Söylemesem de başka şeyler de hissediyordum. Mesela Owen. Onu evin her yerinde hissedebiliyordum. O yokmuş gibi davranıyorlardı ama Owen huzursuz bir ruh gibi her yerdeydi.

Biri daha vardı. Sigara içen biri. Suzanne'in sigara içen bir arkadaşı vardı. Kıyafetlerinde, saçında duman kokusu vardı. Ve daha fazlası. Evin belli başlı yerlerinde o kişinin kokusunu alabiliyordum, bu da onun sadece tanıdığı biri değil, bu evde vakit geçiren biri olduğunu gösteriyordu. Ve o kişi kesinlikle bir erkekti. Kadınlar kendileri dışında başka şeyler de kokarlar: saç ürünleri, şampuan, sabun. Parfüm sürmeseler bile.

"Matthew sigara içer mi?" diye sordum.

"Asla," dedi Gil, şaşırmış görünüyordu. "Düşüncesine bile dayanamazdı. Neden sordun?"

Omuz silktim.

Gil kahvesinden bir yudum aldı. "Suzanne, Matthew'un Kanada sınırına yakın bir kamp yerinin olduğunu söyledi," dedi.

Şaşırdığımı görününce, "Küçük bir ev. Kulübe gibi bir şey," dedi.

BENİ GİTMİŞ SAY

Matthew'un bir kamp yeri var. Suzanne, bizim bir kamp yerimiz var dememişti.

“Oraya gidip gitmediğini merak ediyor.” Gil, fincanının üzerinden bana bakıyordu. “Epey ıssız bir yer. Ormanın içinde. Avcıların kullandığı türden bir yer.”

“Avcılar mı?” diye sordum.

Gil gülümsedi. “Matthew avlanmaz. Ama belki oraya gidip bakmalıyız. Orası tam da saklanacağı bir yer. Suzanne belki döner diye burada Gabriel’le kalacak.”

Bir dakikalığına düşündüm. “İnsanlar için bir anda ortadan kaybolmak normal mi?” diye sordum.

“Normal derken?” Gil bir kaşını kaldırdı. “Pek değil. Normal diye bir şey yoktur Perguntador.”

Normal diye bir şey yoktur. Gil’in en sevdiği cümle. Tostumu bitirdim ve dışarıya, tomurcuklanan ağaçlara baktım. Dilimizde gerçek bir anlamı olmayan bir sözcük olarak öğrendim ben normal ama bazen nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

“Hollanda’da saat kaçtır?” diye sordum ona. “Marieka’ya telefon edebilir miyiz?”

“Evet,” dedi Gil. Aradık ancak dışarıdaydı. Biz de mesaj bıraktık. Rahat kanepeye küt diye oturdum; gözlerimi açtığımda Honey birkaç santim ötede duruyor ve öylece bana bakıyordu. İç çekip ayağa kalktım ve tasmaını buldum. Evin arkasındaki ormanda yürüyüşe çıktık. Çok uzağa gitmedim çünkü kaybolmak istemiyordum.

Matthew’un köpeği de benim gibi gözlemciydi. Gözleri, insanmkiler gibi hüznü doluydu. Benim kim olduğumu bilmek istiyordu. Beni takip ediyor ve ben konuşurken söyledikle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rimi dinlemek için kulak kesiliyordu. Belki de olanları ona açıklayacağımı umuyordu. Matthew'un nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini... Maalesef bu soruların cevaplarını bilmiyordum, dahası köpek dilinde konuşmayı da bilmiyordum.

Honey zeki ve sadık bir köpek.

Suzanne'in neden böyle bir köpekten nefret ettiğini merak ediyorum.

Catlin’le arkadaş olduğumuz kimin aklına gelirdi? Gürültücü, dal gibi incecik ve biraz delidir. Ben sessiz, katı biriyim ve her şeyi enine boyuna düşünürüm. Cat gerçeklerin onu yönlendirmesini beklemeden daima bir işe balıklama atlar. Bense dikkatliyimdir. Ama onun neşeli oluşunu ve gözüpekliliğini severim. Tıpkı kayan bir yıldız gibidir. Tanıdığım kimseye benzemez ve bazen niye benimle arkadaş olduğunu merak ederim.

Bir keresinde bir karton kutuya bakmak için beni üst kattaki oyun evimize sürüklemişti. İçinde iki fare vardı.

Gözlerimi ona dikmiştim.

Önceki hafta okulun fen laboratuvarındaki iki fare kaybolmuştu ve fareler kocaman olduğu için herkes çılgına dönmüştü. Bazıları fareler klozetin içindeki suda birdenbire ortaya çıkabilirler diye –demek ki böyle şeyler oluyormuş– okul tuvaletlerini bile kullanmıyordu.

“*Fareleri kaçırın* sen miydin?” Dehşete kapılmıştım. “Onları binadan nasıl çıkardın?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cat sırtarak ayaklarını işaret etmişti.

“Ne?” demiştim. “Onları *ayakkabılarının* içine mi tıktın?”

“Öyle sayılır.” Aşağıya eğilip farelerden birini eline alarak çorabının içine sokmuştu.

Sonra elini çıkarıp çorabın ağzını gevşek bir şekilde bağlamıştı ve voilà!⁵ Çorap muhteşem bir fare taşıyıcısı haline gelmişti. Okul fareleri oldukları için aşırı beslenmişlerdi ve elden ele gezdirildikleri için biraz uyuşuk ve evcillerdi, dolayısıyla karanlık çorabın içinde kıvrılıp uyuklamışlardı.

“Bu numarayı nereden öğrendin?” diye sormuştum.

“Uydurdum,” demişti. Tahmin etmiştim. Cat’in bana söylediklerinin çoğu zaten gerçek değildi ama o kadar eğlenceli biriydi ki bunun bir önemi yoktu. Ben onun açıklamalarını gerçeklere her türlü tercih ederim.

Planı, mesajları kanalizasyonda taşıyabilmeleri için fareleri eğitmektir. Ama bunların hangi mesajlar olduğu ve kime gönderildiği belli değildir.

“Onlara isim koymamalıyız,” demişti. “Yoksa onlara bağlanırız ve bu da hiç profesyonelce olmaz.” Bu yüzden onlardan Fare Bir ve Fare İki olarak bahsediyorduk. Fare Bir’i ilk kez elime aldığımda koluma tırmanıp gömleğimin içine girmişti.

Ertesi gün fen laboratuvarında iki kız, fare gördüklerini söyleyip çığlık atarak sandalyelerin üstüne zıplayınca arkamı bile dönmemiştim. Sadece, “Canınızı sıkmayın, burada fare filan yok,” demiştim. Herkes bana, *Nereden bilebilir ki?* diye düşünür gibi şüpheyi bakmıştı.

5 (Fr.) İşte!” (ç.n.)

Salı günü fareleri peynir, bisküvi, sosis ve çimenle beslemiştik. Fakat çarşamba günü biz okuldan eve gelene kadar, karton kutuyu kemirmiş ve ortadan kaybolmuşlardı.

Onları bir daha hiç görmedik. Catlin'in annesi geceleri dolaplardan çiğneme sesleri geldiğinden şikâyet edip duruyordu. Babasıysa, "Aptallık etme, hayal kuruyorsundur," diyordu. Büyük kavgaların yaşandığı çok belliydi, gerçi bu ailede her zaman büyük kavgalar ediliyordu. Catlin, kaçan farelerin anne ve babası için bardağı taşıran son damla olduğunu düşünüyormuş. Yani evliliklerini kesin olarak mahvetmişlerdi. Ona yanıldığını, anne ve babasıyla tanıştığımdan beri birbirlerinden hoşlanmadıklarının, öyle ya da böyle boşanacaklarının belli olduğunu söylemem mümkün değildi. Fareler olsun ya da olmasın.

En başından beri asla birlikte olmaması gereken iki insanın çocuğı olduğunun farkına varmak çok kötü olmalı.

Fare vakasından sonra, herkesin anlaştığı ve kimsenin kimseye bağırmadığı evimde daha fazla vakit geçirmeye başlamıştık. Şimdi düşününce, bunun arkadaşlığımızın sonlanmasının sebeplerinden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Bir defasında, okuldan sonra onun evine gitmek zorunda kalmıştık, annesi dışarıdaydı ve her şeyi çok düzenli, güzel bir ilkbahar günü olsa da evin bütün pencerelerini sıkıca kapatılmış olarak bulmuştuk. Ev sanki kimse ona kışın bittiğini söylememişçesine soğuk ve griydi. Dışarıdaysa ağaçlar çiçeklenmişti ve kuşlar cıvıldıyordu.

Artık eskisi kadar dedektifçilik oynamasak da, oyun evimizden şifre kitaplarımızı almıştık. Buzdolabını kontrol

etme zahmetine bile girmemiştik. Buradan çıkmak istiyor-
duk sadece.

“Annem artık fareleri duymuyor,” demişti Cat. “Sanırım
bizi terk ettiler, batan bir gemiyi terk eder gibi.”

Hüzünlü görünüyordu, bu yüzden *Durun aslanlarım!*
ve *Kaldırın kara kış güverteyi!* diye bağırıyordum ve kapıyı
çarpıp yol boyunca korsan gibi bağırıp koşarak bizim eve
geri dönmüştük. Eve vardığımızda Gil çalışma odasından
bizi selamlamıştı, Marieka da bir dolu kuşkonmazla ortaya
çıkmişti. Pencereleden sümbül kokularını alabiliyorduk. O
zaman bunun hoş olduğunu düşünmüştüm ama belki de
Cat bundan nefret etmişti.

O konuşmadığımız sonraki yıl, yeni karakterinin ger-
çekten bir anlam ifade ettiğini fark ettim. O iç karartıcı
eve dönüp orada uyumak zorunda olduğunu düşünmemek
için yapabileceğin şey erkeklerle öpüşmek, ot içmek, dersten
kaçmak, öğretmenleri aşağılamak ve genel olarak gerçekte
olduğundan yüz kat daha kötü ve daha gürültücü davran-
maktı.

9

Kitap çevirmek garip bir geçim sağlama yolu. İnsanın ikinci dilinden ana diline çeviri yapması alışılmış bir şeydir ancak babamın arkadaşları ve meslektaşları arasında, her dilden her dile çeviri yapıldığı görülebilir.

Gil, Portekizceden İngilizceye çeviri yapardı. Çoğu çevirmen iki ya da üç dil konuşarak büyür ama bazıları anormal sayıda dili konuşabilir. Ben şimdiye kadar, en fazla on iki dil bilen birinin olduğunu duydum. İlk üç ya da dört dilden sonra dil öğrenmenin kolaylaştığını söylüyorlar.

Beni rahatsız eden insanlar hiç ana dili olmayanlar. Gil'in arkadaşı Nicholas'ın annesi Fransız, babası Hollandalıydı. Evde Fransızca, Felemenkçe ve İngilizce konuşurmuş fakat İsviçre'deki okulda İtalyanca ve Almanca konuşarak büyümüş. Ona hangi dilde düşündüğünü sorduğumda, "Düşündüğüm şeye bağlı," demişti.

Ana dilinin olmadığı düşüncesi beni endişelendiriyordu. Kendi kafasının içinde bir göçebe gibi hissetmez mi insan?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bana kendimi evimde gibi hissettiren sözcüklerin olmamasını hayal bile edemiyorum. Bir dil yetimi gibi.

Beni endişelendirmesin sebebi belki de bu durumun gerçeğime milyon kilometre kadar uzak olmamasıdır. Marieka ilk olarak İsveççe konuşarak büyümüş, sonra İngilizce öğrenmiş. Gil çocukken Portekizce, Fransızca ve İngilizce öğrenmiş. Bu dillerdeki konuşmaların çoğunu anlayabiliyorum ama kendi dilimi doğru dürüst konuşabiliyorum.

Gil sözdizimsel göstergebilimi açıklamaya çalıştığında ya da kahvaltıda kendi tipoloji teorisini anlattığında Marieka gözlerini devirir. Gil'in büyükbabası bir madenciymiş, dedemse öğretmen ama Gil onları geçerek uygulamalı dilbilim alanında doktora yapmış. Annem, "Özünü unutma," der ve hıh'lar. "Göstergebilimmiş!"

Gil'i konuşurken dinlemeyi seviyorum ama sözcüklere her zaman dikkat etmiyorum. Gerçekten dinlediğimdeyse, bahsettiği şeyleri çoğunlukla bilmiyor oluyorum ama ikimiz de bunu önemsemiyoruz. Zihinlerimizin ne kadar farklı çalıştığını düşününce bazen onun babam olduğuna şaşıyorum. Belki de doğumda karıştırılmışımdır ve gerçek babam Hercule Poirot'dur⁶.

Marieka'nın annesi İsveçli ve Sudanlıdır. Babası gibi sarışın olmasına rağmen, annemin alev almış bir çalı gibi çok güzel, kıvılcık ve altın sarısı saçları vardır. Gil, önce annemin saçlarından etkilenmiş, sonra onun keman çalışını dinlemiş. Bir arkadaşı onu konsere zorla götürmüş ve babam ilk yarıyı, yazmakta olduğu bir makaleyi düşünerek geçir-

6 Polisiye yazarı Agatha Christie'nin yarattığı Belçikalı dedektif karakter. (ç.n.)

miş. Ancak aradan sonra kafasını kaldırıp sahneye bakınca keman çalan o dağınık bukleli kadını görebilmiş.

Marieka hangi eseri dinlediğinin farkında olmayan birinin kulise gelebileceğine inanamıyormuş. Şimdi buna alışkın ama o zaman babamın tuhaf hatta deli olduğunu düşünmüş.

Bir keresinde ilişkilerinin ilk sekiz yılında neden birlikte yaşamadıklarını sormuştum ve Gil sadece, “Öyle mutluyduk,” demişti.

Marieka’yla tanıştıktan sonra başka hiçbir kadını bir kez olsun düşünmediğini söyler ve aynı cümlenin devamında, “Cenevre’de gri takımına ihtiyacım olur mu?” diye sorar ve Marieka da gülümseyerek, “Evet sevgilim, muhtemelen ihtiyacın olacak,” der.

Marieka dünyayı bir İskandinav gibi algıladığını söyler. Bu da abartıya kaçmadan algıladığı anlamına gelir. Her duyguyu, her ilişkiyi ve her altmetni kayda alırım. Eğer biri kızgın, mutsuz ya da hayal kırıklığı içindeyse, bunu bir ışıklı levha gibi görürüm. Bunu nasıl becerdiğimi açıklayamam ama yapıyorum işte. Uzun zaman boyunca aynı şeyi herkesin yapabildiğini sanmıştım.

“Adamcağıza baksana,” dediğimde Marieka şaşırmış görünürdü.

“Baksana!” derdim. “Bak nasıl duruyor, ağzım nasıl oynatıyor, gözleriyle odayı nasıl tarıyor. Omuzlarına, ceketinin üstüne nasıl uyduğuna, kitabını nasıl tuttuğuna baksana. Ayakkabılarına bak. Dudaklarını yalayışına...” derdim.

Her şey ortadaydı –gerçekler gözümüzün önünde duruyordu– ve annemin bunu görememesine çok şaşıırıyordum. Ama Gil insanların kapasitesinin geniş ve değişken olduğunu

söyler. Sadece bir dil konuşmalarına da anlam veremez. Belli akortların birleşimi Marieka'yı etkiler. Ben ise ruhun derinliklerini görürüm.

Tabii ki çoğu insan dikkat etmez. Olaya paldır küldür girerler ve cevaplar ortada olmasına rağmen sorular sormaya başlarlar.

“Marieka nerede?” sorusu bunlardan bir tanesidir. Gil'in favori sorusudur.

Ona bakarım. Günlerden ne? Hangi kemanı yanma almış? Hangi ayakkabıyı giymiş?

Üç basit gözlem bana anında nerede olduğunu ve ne kadar süreliğine gittiğini gösterir. Ama Gil daima sorar. “Düz ayakkabı giymiş,” derim ona. “Merdivenler yüzünden.” Kuartetle çalıştığı yer beş katlı. Aksi halde hep topuklu ayakkabı giyer çünkü uzun görünmeyi sever. Ayakkabıları gözden kaçırırsan barok kemanı kontrol edersin.

Bazen Marieka'yla birlikte giderim çünkü viyolacının Covent Garden'daki eski bir binanın en üst katında bulunan ufak dairesinde prova yaparlar. Uzun pencere evden Londra manzarası görünür. Eğer yere yatar ve çenemi ellerimin üzerine koyarsam gözlerim dar süpürgeliğin seviyesine gelir ve kendimi Covent Garden'ın üzerinde uçan bir balondaymış gibi düşünürüm. Bir keresinde Catlin'i de yanımda götürmüştüm ama sessiz kalmayı beceremedi.

Matthew'un kaybolduğunu ilk duyduğumuzda, Marieka ve Gil ne yapacakları konusunda uzun uzun konuşmuşlardı.

“Ya yeterince açık değilse?” diye sormuştu Marieka. Gil ise duyamadığım bir homurtuyla cevap vermişti.

“Mila’nın o saçmasapan aileye karışmasını istemiyorum ve Suzanne hakkındaki hislerimi de biliyorsun.”

Annemin, Suzanne hakkındaki hislerini tabii ki biliyordum. Onu pek sevmiyordu; gerçi mutsuz bir insanın sevilme ihtimalinin pek olmadığını söylerdi. Ama Marieka, Suzanne’i Owen ölmeden önce de tanıyordu ve dediklerine göre Suzanne o zamanlar bile doğruyu söylemiyormuş. Suzanne’i neden dört yaşından beri görmediğimi merak ediyordum. Gil, Matthew’la kardeş gibi olduklarını söyler ama en son ne zaman görüştüler ki? Birbirlerinden kopmuş iki kardeş gibi miydiler?

“Ne düşünüyorsun?” diye sormuştu Marieka. Cevabı duyamadım ama babamı, ne dediğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordum. “Matthew ara sıra böyle olur. Ciddi bir şey olmadığından eminim. Planladığımız gibi oraya gideceğiz. Vardığımızda eve gelmiş olacaktır. O benim en eski arkadaşım. Ne olursa olsun onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Belki...” demişti ama sonrasını duyamadım.

Çocukken okullarının arkasındaki mezarlıkta takıldıkları, kızlar hakkında konuştukları ve kendilerinden geçene kadar elma şırası içtikleri hakkında hikâyeler duymuştum. Gil ve Marieka tanışmadan çok önce, güneşten kapkara olmuş bu iki genç adamın İspanya’da, İskoçya’da ve Alp’lerde sırtarak çekildiği fotoğrafları gördüm. Fotoğraflarda yakışıklı ve genç görünüyorlardı. Arkadaşlıkları yalnızca bir kez, sevdikleri kız yüzünden sınanmıştı. Bir fotoğrafta ikisi de kollarını kızın omzuna atmıştı ama kızın yüzü objektife bakan Matthew’a dönüktü ve gülümsüyordu. Gil’in yüzü ise gölgeliydi.

BENİ GİTMİŞ SAY

Bir keresinde annesi hastayken, Matthew bir sene boyunca Gil'in ailesiyle yaşamıştı. Gil'le bir odayı paylaşmış ve mahalledeki dükkândan çaldığı karikatür dergilerini gecenin bir yarısına kadar okumuşlardı.

“Çaldığı mı?”

“Matthew çaldı, ben değil,” demişti Gil.

“Annesine ne oldu?”

“Öldü, Perguntador. Matthew on beş yaşındaydı ve bir yaz günüydü.”

Onları o zamanlar tanımış olmak isterdim, gerçi genç Gil'in genç olmayan Gil'den pek bir farkı olmayacağını tahmin ediyorum. 11 Plus⁷ sınavında yan yana oturduklarını ve sonrasında sınavdan A- aldıklarını duymuştum. Matthew tarihte, Gil ise dilde başarılıymış. İkisi de Cambridge'e girmeye hak kazanmışlar.

“Preston'ın⁸ bir ucundaki iki lise öğrencisiydik,” demişti Gil. “Haberin geldiği gün kendimizi tanrı gibi hissetmiştik.”

Gil, yazları çalışır ve yazarmış. Matthew, Karadeniz'de otostopla yolculuk eder, Annapurna'ya⁹ tırmanır, Doğu Afrika'da İngilizce öğretirmiş.

Marieka geri aradı. Sesi her zamanki gibi geliyordu.

Ona Honey ve sevimli bebek Gabriel'dan, güzelim cam evde yaşanan hislerden bahsedince, “Hımm,” dedi bu kez.

7 İngiltere'de ilköğretim eğitiminden sonra 11-12 yaşındaki çocuklara uygulanan baraj sınavı (ç.n.)

8 İngiltere'de bir şehir (ç.n.)

9 Himalayalar'ın zirvelerinden biri (ç.n.)

Sonra iç çekip, “Lütfen dikkatli ol canımın içi, aileler çok karışık olabiliyor,” dedi.

Dikkatli olacağımı ve onu sevdiğimi söyleyip telefonu Gil’e verdim. Annemle konuşurken tüm bedeni rahatlıyordu.

Bir dakika için kendimi ağlayacak gibi hissettim çünkü Marieka’yı özlemiştim. Ama, “Yanında olduğumun farkında değil misin, şaşkın seni?” dediğini duyar gibiydim.

Biz üç kişiydik. İki kişiyken bile üç kişiydik.

10

Catlin sürekli kaçıp gitmekten söz ederdi. Ama sizi istemeyerek evlatlık vermiş ve o günden beri pişmanlık duyan zengin ve göz alıcı gerçek anne babanızı aramak için çıktığınız bir yolculuk gibi değildi bu kaçış.

Brüksel'e ya da Washington DC'ye kaçıp dünyayı yok olmaktan kurtaracak uluslararası bir casusluk şebekesinin başına geçmek istiyordu. Bunu da yüksek özellikli eşsiz bir iPhone'un içine yirmi sekiz asal sayı kodlayıp ince ayrıntılı bir bilgisayar programı yazarak başaracaktı. Catlin teknolojiden bahsettiğinde uykum geliyor.

Tüm casusluk oyunlarımız özgür dünyaya yönelik tehditler ve kötü düşmanların istilalarını içeriyordu. Bu sırada kimsenin bilmediği ama Cat'in British Museum'un altındaki yeraltı mezarlığında, büyüyle mühürlenmiş antik bir kutuda bulunduğu harita sayesinde yeraltı tünellerinden rotamızı planlıyorduk.

"İki yüz yıldır hiç kimse dokunmamış," demişti Cat. "Gözlerin bayram etsin, dostum."

Eski bir ütüyle kenarları yaktığını ve sıradan bir kartı antik görünümlü yapmaya çalıştığını bilmeme rağmen o antik görünümlü, kenarları yıpranmış ve yanmış dosyaya bakan gözlerim bayram etmişti. Etkilenmiştim. Gerçekten de eski görünüyordu.

“Vay be,” demiştim haritaya doğru uzanarak. Ama elimi itmişti ve normal işlevinin dışında kullanıldığında yeterli adli inceleme yapılmış izlenimi yaratan açık mavi bulaşık eldivenlerini takmam için beni zorlamıştı. Eldivenlerimi takmışken, dosyayı tutabilirdim. O sırada Cat parmak izleri için dosyaya bebek pudrası sürüyordu.

“Tam da düşündüğüm gibi,” demişti gözlerinde çılgın bir parıltıyla. “En son yabancı dedektifler tarafından ellenmiş.”

“Gerçekten mi? Nasıl anlayabiliyorsun?” diye sormuştum. Gerçekten meraklanmışım.

“Yakından bak,” diye fısıldamıştı. “Parmak izi kıvrımlarının nasıl ters yöne döndüğünü görüyor musun? Bu, yabancı olduğunu gösteriyor.”

Kuşkulu görünmüş olmalıydım çünkü Cat sinirlenmişti. “İyi madem, inanma. Çok da umurumdaydı sanki.”

“Sana inanıyorum,” demiştim.

“Öyle yapmalısın zaten genç Mila, öyle yapmalısın,” demişti.

“Peki ya tarih?” diye sormuştum. Onu bir kez daha kızdırmak istemiyordum.

Dosyadaki yanık kâğıtlardan birini eline alıp oyun evinin ampul ışığına doğrultmuştu.

“Tam da düşündüğüm gibi,” demişti. “Yüzde doksan keten, belirgin bir yeşilimsi tonu var.” (Bunun sebebi oyun
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

evimizin yeşile boyanmış duvarlarıydı ve bize de yeşilimsi bir renk veriyordu.) “Hımm, 1918 ve 1920 tarihleri arasında Çekoslovenya’da¹⁰ üretilmiş,” demişti.

Cat’e hakkını vermek gerekirdi.

Sonra dosyamızdaki tüm bilgilere dikkatle bakmıştı. Ben de o sırada kırmızı bir kalemle her sayfanın başına bir şablon çiziyordum:

ÇOK GİZLİ

Eğer fareleri elimizden kaçırmasaydık, şifreli notları onların bacaklarına bağlayabilirdik. Bunun yerine, şifre kitaplarımız için herkesin içinde önemli bilgi alışverişinde bulunmamızı sağlayacak ama zararsız görünen sözler üzerinde çalışıyorduk. Çalışıyorduk derken Cat onları uyduruyor, ben de iyi olduklarını söylüyordum. İşte bazı örnekler:

Şemsiyeni yanına al = KİMSEYE GÜVENME

Susadım = HABERLERİM VAR

Yemekte ne var? = İHANETE UĞRADIK

Perdeler güzelmiş = MAHVOLDUK

Ben bir söz önerdiğimde, Cat onun pek de uygun olmadığına dair mutlaka bir sebep bulurdu. O yüzden bir süre sonra umursamamaya başlamıştım. Gerçi umurumda değildi, ÇOK GİZLİ yazmaya devam ediyordum. Yaptığım iş gitgide daha

¹⁰ Karakter, konu ile ilgili bilgisi olmadığı için Çekoslovakya ile Slovenya’yı birleştirerek yeni bir ülke adı yaratıyor. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

profesyonel görünüyordu, hatta o kadar ki gerçek bir damgamız olduğunu sanabilirdiniz.

İlişkimizi gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Mesela şu ki daha anlaşılır bir arkadaş seçebilirdim ama bunu yapmadım. Seçtiğin arkadaşlarının seni yansıtacağı fikri hiç aklıma gelmedi. Mesela Matthew ve Gil'i ele alalım. Gil'in bir lidere ihtiyacı vardı, Matthew'unsu bir yandaşa. Cat ve beni ele alırsak, ben çapaydım. Mesela ben asla çorapların içine fare tıkmam. Ama Cat bu ilişkinin umut ışığıydı.

Her şey çok eğlenceliydi, gerçi dünyayı kurtarmak için yirmi sekiz asal sayılık kodu oluşturan hiçbir zaman ben olmazdım. Asal sayıları Cat'ten daha iyi anlamama rağmen. Ona "asal"ın hiçbir sayıya bölünemeyen anlamına geldiğini defalarca söylememe rağmen o, bir sayı hakkında gizemli bir duyguya sahip olunabileceğini düşünürdü. Catlin'e göre otuz dokuz asal sayıydı çünkü kötü görünüyordu. Hâlbuki hiç de öyle değildi.

Belki de onun o ayrıntılı dünyayı kurtarma fantezisi gelişigüzel bir tercih değildir. Ara sıra başka bir şey oynamayı tercih ederdim. Mesela yetimleri, kâşifleri ya da hastaneleri. Fakat benim ailem de onunki gibi olsaydı, dünyayı yeniden güvenli bir yer haline getirecek doğru asal sayı kombinasyonunu bulmak için kendimi eşit derecede çaresiz hissederdim.

Gabriel ve bakıcısı oyun grubundan geri dönmüşlerdi. Bakıcının adı Caryn'di. Yaygın olarak bilinen şekliyle yazıldığını zannetmeyelim diye adını kodladı: C-a-r-y-n. Suzanne'in henüz eve gelmediğini söylediğimizde tedirgin görünüyordu. Ama bunun bir sorun olmadığını ve gidebileceğini söyledim. O da, "Hayır, sorun değil. Annesi gecikebilir, biberonunu doldurayım," dedi.

Ama annesi gecikmemiş ve eve dönmüştü. Hâlâ gergindi ama Gabriel'i gördüğü için mutlu görünüyordu. Hatta bizi gördüğüne de –Gabriel için olduğu kadar olmasa da– sevinmişti. DVD izlemeyi sevip sevmediğini sordu ve *Titanik* ile *Amélie*'yi izlememi önerdi. Hiç umurumda değildi ama *Amélie*'yi seçtim. Filmi izlemeye başladım, iyiydi ancak Suzanne ve Gil'in konuştuklarım dinlemeyi Amélie'nin dünyayı kurtarmasını izlemeye tercih ederdim.

Gil, "Başka?" diye sordu. Suzanne iç çekerek cevap verdi.

"Belki öğrencilerinden biriyle ilişki yaşıyordur, bilmiyorum."

Sonra kendimi küçük çocuğu olan ve kocası kaybolmuş birinin yerine koydum ve Suzanne'den daha üzgün ve telaşlı hissettim. Hayalimdeki çocuklu kadın, “Ya öldüyse?” diye bağıyordu. “Ya onu bir daha göremezsem?”

Ama Suzanne'in hiç çığlık çığığa bir hali yoktu. Bunu Gil'e söylediğimde, o da aynı şeyi fark etmişçesine başını salladı. “Sanırım bu evlilikte bildiğimizden daha fazla şey dönüyor,” dedi. “Tabii Owen da her şeyi değiştirdi. Çocuklarını kaybeden çiftlerin çoğu ayrılıyorlar.”

Bir süredir dil ve düşünce arasındaki ilişkiyi düşünüyorum. Soldan sağa okunan diller zamanı soldan sağa ilerler gibi düşünüyorlar. Fransızca konuşan biri bir kedinin fareyi yakalama hikâyesini anlatırken zaman soldan başlayıp sağa doğru akıyor. İbranice veya Arapça konuşan biri ise kedi ve fare hikâyesine sağdan başlıyor ve zaman sola doğru akıyor. Yani mesele sadece sözcüklerle ilgili değil.

Suzanne'le konuşurken bunu hatırlamaya çalışıyordum ve onun beyninde zamanın nasıl ilerlediğini merak ediyordum. Belki de Owen öldüğünde zaman onun için durmuştur. Ya da bir dereye takılıp kalmış kütükler gibi kalmıştır. Ya da belki bilgisayardaki saat imi gibi dönüp duruyordur. Öyle ya da böyle, Suzanne camdan yapılma bir insan gibi görünüyordu. Bir dokunuşla milyonlarca parçaya ayrılabilirdi.

Camdan bir insanla iletişim kurmak zordur ama Gabriel'i tutup ona biberonla mama verdiğimde Suzanne beni sabırla izledi. Buradan onu geri istediğini anlayabiliyordum. Honey boşuna bir çabayla bebeği korumak istiyordu. Boğazından hafif bir ses çıkarıyordu ve Suzanne onu hoş diye kovdu.

Suzanne kendini iyi gibi tanıtan korkunç bir insan değil, sadece normalmiş gibi davranan sinirli biri.

Belki de ağzını bir açarsa susamayacağından korkarak hiçbir şey söylemeyen insanlardandır. En azından benim yanımdayken Matthew'dan hiç söz etmiyordu bile. Düşüncelerini şekillendiren dil kimsenin konuşmadığı bir dil gibiydi. Acısını paylaşan diğer tek varlığı da savuşturuyordu. Sanırım köpeğin mutsuzluğu onu ürkütüyordu.

Gabriel bunları fark etmek için çok küçüktü. Onunla, ipli bir oyuncak fareyi yüzüne doğru yaklaştırıp geri çektiğim bir oyun oynuyorduk. Güldü, güldü ve sonra aniden yüzü düştü ve inlemeye başladı. Suzanne bir çırpıda yanına gelip, "Anneciğin burada," diyerek onu kucağına aldı. Gil bana baktı.

Duvarlarda sergilenen binlerce kitaba doğru yürüdüm, elimi kitapların üzerinde gezdirdim ve *Kervansaray* adlı bir kitabı seçtim. Develer. Siyahlara bürünmüş bir kadın. Çömelmiş, küçük bir fincandan çay içen bir adam. Üzerindeki yazıları okuyamadığım alçak, kare binalar. Sıcak, sessiz ve yavaş görünüyordu.

Uçak yolculuğunun sersemliği, sokak veya insan gürültüsünün olmayışının garipliğiyle öğleden sonraki saatler geçip gitti.

Suzanne birkaç şey için şehre gidecekti ve kendisine eşlik etmek isteyip istemediğimi sordu bana. "Evet, tabii ki," dedim ve giderken Gabriel'i de yanımıza aldık. Gil evde kaldı. Çalışacakmış.

Suzanne, on beş dakikalık yolculukta okulu sevip sevmediğimi, annemin nasıl olduğunu ve bugünlerde nerede

sahneye çıktığını filan sordu. Kibar yetişkin konuşması işte. İnsanları birbirine bağlayan o içten merak duygusundan yoksundu.

Suzanne sıkıcı süpermarket alışverişi için özür diledi ama bunu hiç de sıkıcı bulmuyordum. Süpermarket bana *Kervansaray* kadar egzotik geliyordu. Almak istediğim bir şey görürsem ona söylememi istedi.

Almak istediğim pek çok şey gördüm: Bir kutuda marmar ve peynir, üzerlerinde süperkahraman resimleri olan bantlar, fıstık ezmesi ve büyük bir plastik kavanozun içinde marşmelovlar. Pastane kısmındaysa palyaço kafalı ve üzerinde parlak renkli midilliler olan atlıkarıncalı, müzikli pastalar vardı. Kahvaltılık gevrek reyonuyla neredeyse bir kilometre uzunluğundaydı ve insanların istediklerini nasıl seçebildiklerini merak ediyordum. Paskalya yumurtalarını arıyordum ama bulduklarım ya çok çirkin, ya çok çocuksu ya da Londra'da alabileceklerime çok benzer görünüyordular. Suzanne'le buluştuğumuzda telefonla konuşuyordu. Yüzü, Gil'le gördüğümüzden farklı görünüyordu. Birden gençleşmiş gibiydi ve gülümsemesi de daha önce yüzünde gördüğümüze benzemiyordu.

İngiltere'dekilerin iki katı büyüklüğündeki karpuz, elma ve muzların bulunduğu meyve reyonundan geçerek ona yaklaştım. Nasıl olabilirdi bu?

Beni gördüğünde, "Kapatmak zorundayım," dedi ve telefonu kapadı. Gülüşü pastanın üzerindeki palyaço kafası gibi pembe ve şekerimsi görünüyordu. "Kitap kulübünden bir arkadaşım ile konuşuyordum," diye gereksiz bir açıklama yaptı.

Bir arkadaş mı? Suzanne'den nefret etmiyordum ama onu sevmeye de gücüm yetmiyordu. O da genç olduğum için neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemeyeceğimi düşünenlerdendi. Onun beni anladığından çok daha iyi anlayabiliyordum onu. Belki de onu kendisinden bile iyi anlıyordum.

Suzanne'in kuru temizlemeye ve postaneye gitmesi gerekiyordu, bu yüzden yiyecekleri arabanın arkasına yığdık ve Suzanne, "Eğer etrafta kendi başına gezinmek istersen çekinme. Ancak yarım saat içinde burada bizimle buluş," dedi.

Spor ürünleri satan bir mağazaya girip tişört baktım ama istediğim hiçbir şey yoktu ve zaten dolarım da yoktu. Yolun karşısında, üzerine güneş ışıklarının düştüğü bir bank vardı ve gidip oraya oturdum.

Selam Cat. Keşke burada olsaydın, diye mesaj attım.

Bir süre bekledim ama Catlin cevap vermedi. O sırada herkes deli gibi koşuşturuyordu ve fındık kadar küçük bir şehirde de Londra'daki gibi yoğun trafik olabileceği düşüncesi komikti. Bir insan ne kadar kıpırtısız durabilirse o kadar hareketsiz oturdum. Böylece kendimi görünmez kılabilirdim ve kimsenin dikkatini çekmeden olan biteni izleyebilecektim. İşe yaramıştı. Kimse bana bakmıyordu.

İzlemeye değer tek şey 4x4 cipinin arkasını park yerine çok hızlı sokan ve arkasındaki arabaya yanlışlıkla çarpan adamdı. On altı yaşında olduğunu tahmin ettiğim çocuğuna dikkatini dağıttığı için bağırıyordu. Çocuk arabadan inip kapıyı çarptı ve öfkeyle oradan uzaklaştı. O sırada adam diğer arabadaki göçüğü incelemek için dizlerinin üstüne çöktü.

Catlin mesajıma cevap verdi. Ben de orada olmak isterdim. Yağmur yağıyor, yazmıştı. Ekte, bir su birikintisinin fotoğrafına benzeyen bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak zordu.

Suzanne'le arabanın orada buluşmak için semtin bu beş yıldızlı eğlencesini bıraktım. Gabriel dikkatle bana bakıyordu ve ona gülümsediğimde tüm yüzü ıslıl ıslıl oldu.

Pek bir şey konuşmadan eve döndük. Suzanne arka koltukta sızlanan Gabriel'e, "Hanımış annesinin yorgun oğlu?" dedi ve sonra gizli bir anlaşma içindeymişiz gibi bana baktı. Onunla olmak beni yoruyordu. Sonra Owen'ı hatırlayıp utandım.

Akşam yemeğinde bezelyeli risotto ve parmesan peyniri vardı. Tadı güzeldi ama yemeğin yarısında kanepeye uzanmak için izin istedim. Honey yanımda yerde yatıyordu. Gözlerimi kapadım, elimi köpeğin sırtına koydum ve yavaşça nefes alıp verişini hissettim. Gil üstümü örttü. Uyuduğumu sanıyordu.

Kısık sesle, "Ee?" dedi masada arkasına yaslanarak. "Ne yapacağız?"

Suzanne hemen cevap vermedi. Sonunda, "Gördüğün gibi, burayı bırakmam mümkün değil. Gabriel'i ve öğrencilerimi... Her şeyi terk edemem."

Gil'in iç çektiğini duydum. "Suzanne, lütfen anlat bana. Daha fazlası olmalı."

Önce sessizlik oldu. Suzanne'in sinirlerinin zıplayışını neredeyse duyabiliyordum.

"Anlat bana," dedi Gil.

Suzanne sessizce konuşmaya başladı, bu yüzden onu duymakta zorlandım. "Bilmiyorum," dedi. "İyi olduğunu söylüyor ama değil. Owen konusunda kendini suçluyor."

Acı bir kahkaha attı. “Ben de onu suçluyorum. Gabriel’in işleri yoluna koyacağını ummuştum ama sürpriz! İşler daha da kötüye gitti. Demek ki evliliği kurtarmak için yapılan bebeklerle ilgili söylenenler doğruymuş. Kim bilebilirdi ki?”

Gil adımı söyledi. Dünkü çocuk değildi ya... Uyuyormuş gibi homurtuya benzer bir ses çıkardım. İşe yaradı. Ben de dünkü çocuk değildim.

“Ee?”

“Kimbilir, arkadaşın pek konuşkan değil.”

Babam da çok konuşmaz. Sözcükleri çok idareli kullanır. Sanırım birçok dilde pek çok sözcük bilince böyle oluyor. Fazla seçeneğin oluyor.

“Bunları bilerek onunla evlendin,” dedi Gil kibarca. Sitem etmeden.

“Evet, tabii ki. Ama bunu bilip de konuşmayan bir adamla on altı yıl birlikte yaşamak farklı, öyle değil mi?”

Sesinde bıçak gibi keskin bir şeyler vardı. Matthew’un Suzanne’den yaşça büyük olduğunu ilk defa o an fark etmiştim. Matthew, Gil’le yaşıtsa altmışına merdiven dayamış olmalıydı. Suzanne de yeni anne olduysa, kırk yaşın üstünde olması mümkün mü?

Marieka naif bir şekilde hep Gil’in aklını okuyabildiğinden emin olduğunu söyler. “Bu konuda kendimi epey geliştirdim,” der ve sonra eğer babam çalışırken eğilmişse, ensesini öper. Babam da elini annemin gür saçlarına gömer. Annem başını çevirir ve babamın bileğini öper. Bu harekette bana tamamen güvende hissettiren bir şeyler vardır. Bu sahne beni içermiyor olabilir ama dışında da bırakmıyor.

Birden camdan annesi, camdan evi ve bebek gülüşüyle Gabriel'e acıdığımı fark ettim.

"Arabayı al lütfen," dedi Suzanne. "İhtiyacım yok, yakınlarda bir kadın arkadaşım var. O beni üniversiteye götürebilir."

"Kadın mı?" diye düşündüm. Ziyarete gelen kişi kadın değildi.

Gözlerimi bir kez daha kapadım ve açtığımda zamanın geçtiğini ve konunun değiştiğini fark ettim. *Acaba neler kaçırmıştım?*

"Geç oldu," dedi Gil. "İyi geceler, Suzanne."

Artık sersemlemiş gibi davranmama gerek yoktu. Odama varıncaya kadar Gil'e dayandım. Yatağımın üstündeki örtüyü kıvrıp katladı. Hatırladıklarım bunlardan ibaret.

12

Sabah Gil arabayla yolculuğa çıkacağımızı söyledi. Bunu öyle neşeli söyledi ki ikimiz de yola devam etmeyi istedik. Bu evde sanki solumak için yeterince hava yoktu. Gerçi böyle bir şey nasıl olur, bilmiyorum.

Gabriel'i özleyeceğim. Artık beni gördüğünde veya adını söylediğimde ellerini çırpıyordu. Onu kucağıma aldığımda omzuma sokuluyordu. Onun verdiği hissi seviyorum, derli toplu ve görüldüğünden daha ağır. Bir bohça gibi. İlk defa bir bebeğe bu kadar yakındım ve insanların onları niye sevdiğini şimdi anlıyordum. Bana bakıp gülümsediğinde, kendimi seçilmiş biri gibi hissediyordum.

"Gabriel Bi-Bi Billington, Gabriel Bi-Bi Billington!" diye şarkı söylüyordum ona. O da kıkırdayıp ellerini sallıyordu. "Sence adını biliyor mu?" diye sordum Suzanne'e.

"Elbette," deyip gülümsedi. "Gittiğinde seni özleyecek."

"Babasını özlüyor mu sence?" deyip Suzanne'e baktım.

Suzanne her zamankinden daha da gergin bir şekilde ağzını büktü. “Acaba babası onu özlüyor mu diye sormak lazım,” dedi.

Şaşırmış görünüyor olmalıydım ki bana uzanıp dirseğime yavaşça dokundu. “Üzülme, Mila. Her şey sonunda yoluna girecektir,” dedi. Yorgunluğunu belli eden bir hareketle saçlarını geriye attı ve sonunda derken neyi kastettiğini merak ettim. Dünyanın sonunu mu?

Bir dakika sonra, “Matthew’un dönmesini istiyor musun?” diye sordum.

Suzanne kaşlarını çattı. “Evet, tabii ki dönmesini istiyorum,” dedi. Önce Gabriel’e, sonra bana baktı. “İstemez olur muyum?”

Verilebilecek cevapları düşününce, bu söyledikleri, “Tanrım, evet! Keşke Tanrı yarın onu eve gönderse. Mutluluktan ölürüm herhalde,” demekle aynı şey değildi. Söylediği şey şuna yakındı: “Onu geri istiyor muyum? Sanmıyorum. Eğer eve dönecek olursa Gabriel için kesinlikle sevinirim.”

Gabriel bu olanları anlamak için çok küçüktü. Bir gün olan biteni anlayacağını tahmin ediyordum ama umarım bu yakın bir zamanda olmaz. Onu bir gündür tanıyordum ama şimdiden ona karşı korumacı hissediyordum. Onun o büyük şişman gülümseyen yüzünü ve büzüşmüş kuş ağzını görseydiniz siz de benim gibi hissederdiniz. Bir insanın böyle bir yüzü terk edip gidebileceğine inanasım gelmiyor.

Suzanne’in telefonu çaldı ve ben de Gabriel’i oturma odasına taşıyıp kanepeye oturttum. Ona süngerimsi sarı bir top attım ve elleriyle topa vurdu. Pat, pat, pat. Topu yakalamada pek iyi değildi ama onun kötü hissetmesini

istemediğim için topu alıp tekrar attım. Pat, pat, pat, pat-patpat!!! Yarasa gibi yüksek ve cızırtılı bir ses çıkarıyordu. Gil ise arkamda durmuş bizi izliyordu.

“Gabriel çok sevimli,” dedi.

“Evet, öyle,” dedim. “Kendini sevdiliyor.” Topu tekrar attım, topa vurdu ama yüzünün geçen seferki gibi buruştuğunu görünce top oynamayı bırakıp yumuşak kanepenin köşesinde onu kucağıma alıp ona sokuldum. Hafifçe sallayıp şarkı söyleyince sakinledi ve bir daha da çılgılık atmadı.

“Ben olsam Gabriel’i bırakmazdım,” dedim.

Gil biraz omuz silkti, kaşlarını çattı ve sevdiği bir başka ifade olan *insanlar bazen garip davranır* sözünü bu kez söylemedi. Belki de bu sözü en eski arkadaşı için söylemeyi pek istemiyordu, çok onur verici bir söz sayılmaz ne de olsa. Pek mutlu görünmüyordu.

“Olasılıklar neler?” diye sordum. Kısık sesle konuşuyordum çünkü yan odada telefonda konuşan Suzanne’i hâlâ duyabiliyordum. Telefondayken sesi epey canlıydı, belki de üniversiteden biriyle ya da pek de iyi tanımadığı komşularından biriyle konuşuyordu. Hatta iyi olduğunu göstermek için biraz kahkaha attı fakat etkili olduğu söylenemezdi.

“Sanırım bir işe bulaştı.”

“Nasıl bir işe?”

“Kötü bir işe işte.”

“Nasıl kötü bir iş?” Bir an sırf kötü adamlardan oluşan bir gaz şirketi gibi bir şey hayal ettim.

Gil yine omuz silkti. “Uyuşturucu mu? Yoksa kumara mı bulaştı?” Bir kaşını kaldırdı. “Gümrük kaçakçılığı, fuhuş, kaçakçılık, silah ticareti, kara para aklama.”

Sözlerim onu güldürmüştü.

“Madem sordun, hayır, Matthew’un bir genelev işlettiğini sanmıyorum. Onun yapacağı türden bir şey değil bu. Ya da en azından önceden böyle değildi. İnsanlar değişir, sanırım. Veya bir şeyler olur ve artık onları tanıyamazsın. Olur böyle şeyler.”

Bir kaygı dalgası beni boğdu ve Catlin’i düşündüm. Ben de böyle şeylerin olduğunu biliyordum. Çok iyi tanıdığım birinin birden değişme ihtimali midemi bulandırıyordu. Gil nasıl hissettiğimi göremesin diye Gabriel’i kendime yaklaştırtıp öptüm.

“Gerçi genelde tam tersi olur,” diye devam etti Gil. “Genelde otuz yıldır görmediğin biriyle tekrar bir araya geldiğinde tam da eskisi gibi hissedersin.”

Bir dakikalığına düşündü ve şöyle dedi: “Matt kötü zamanlar geçirdi. Muhtemelen bu olaylar Owen’a kadar uzanıyor ama ben nereden bilebilirim ki? Belki de hiç böyle değildir. Belki de homoseksüeldir ve yalan bir hayat yaşıyordur. Onu uzun zamandır tanıyorum. Ama bir insanın zihninden geçenleri asla gerçekten bilemezsin. Bazen insanlar garip davranabiliyorlar.”

Gülümser gibi yaptım. Gil sanki burada olduğumu unutmuş gibi kafasını kaldırıp baktı ve bana göz kırptı. Suzanne telefonuna suçlarcasına bakarak içeri girdiğinde, “Bugünkü dersimizin sonuna geldik,” dedi Gil.

“Ne dersi?” diye sordu Suzanne. Ama bu soru meraktan çok otomatikman sorulmuş gibiydi.

Hâlâ Gabriel’e sokulmuş oturuyordum ama annesini görünce ellerini çırpıp o tiz yarasa sesini çıkardı. Suzanne’in

telefonu bir daha çaldı. Numaraya baktı, telefonu cevapladı ve sesi bir kez daha değişti. “Döneceğim sana,” dedi ve dikkatini Gabriel’e yöneltip onu kucağımdan çekip aldı.

“Püf!” dedi abartılı bir şekilde nefesini üfleyerek. “Pis kokulu çocuk seni!” dedi ve Gabriel’in bezini değiştirmeye gitti.

Bir tazının burnuna sahip olmama rağmen bebek kokusundan başka koku almamıştım.

“Hadi yola çıkalım,” dedi babam. “Geç oluyor.”

“İki dile de hâkim olman seni çevirmen yapmaz. Mesela Fransızcadan Almancaya çeviri yapan çevirmenlerin Almancadan Fransızcaya çeviri yaptıkları çok nadir görülür. Bu tek yönlü bir süreçtir,” dedi Gil.

İşin aslının kaynak dilin ritim ve deyişlerini hedef dilde görselleştirmek olduğunu söyler. Örneğin Alman zihniyeti ile Fransız zihniyeti arasındaki ilişkiyi bulabilirsek ve bir dile ait özellikleri diğerine *vahim bir anlam kaybı* olmadan yedirebilirsek ne âlâ. “Vahim bir anlam kaybı”nı hep vurgulayarak söyler.

Bugün Amerikan İngilizcesinden, İngiliz İngilizcesine ve yine tam tersi yönde çeviri yapacaktım. Sanırım çok zor olmaz.

Suzanne sigortasının yabancı birini de kapsayıp kapsamadığını öğrenmek için sigorta şirketini iki defa aradıktan sonra, nihayet yola çıktık. Matthew’un Kanada sınırına yakın bir yerde olan kulübesi hakkında Gil’le epey konuştular. Ne telefon, ne elektrik ne de su varmış. İnternet bile yokmuş.

Suzanne, izleyeceğimiz rotayı ve varış noktamızı kırmızı kalemle işaretlediği bir harita verdi bize. “GPS’imiz var ama orada çekmeyebiliyor. En iyisi harita kullanmak. Matt, GPS’e güvenmez,” dedi ve ekledi: “Sanki yolda bizimleymiş gibi metotlarımıza karşı çıkar.”

Haritanın arkasında Suzanne’in ve Matthew’un cep numaraları, bir de kaza durumunda arayabilelim diye Amerikan Otomobil Derneği’ni de içeren bir telefon numarası listesi vardı. Suzanne çok düzenli biriydi.

“Kulübe dışında gidebileceği başka bir yer düşünemiyorum,” dedi Suzanne. “Gerçi benim tahminime göre hareket edilmeyebilir. Yolculuk yedi saat kadar sürer. Trafiğe de bağlı. Bunu bir gün içinde yapmak çılgınlık. Ya oraya vardığınızda kulübe kapalı ve boş olursa? Bu rota,” dedi parmağını ince uzun bir ırmağın üzerinde gezdirerek, “yolculuğunuza pek bir şey katmasa da daha iyidir,” dedi

“Kayıp birini manzaralı bir rotada mı arayacağız?” diye sormamak için zor tuttum kendimi ama başardım.

“Onca yol geldiniz,” dedi Suzanne. “En azından tüm vaktinizi otobanda geçirmemiş olursunuz.”

“Tamam,” dedi Gil. “Bizim için endişelenme. Haritalar konusunda iyiyizdir.”

Suzanne’in yüzündeki ifade bana endişeli olduğunu düşündürdü. Ama bu endişe bizimle ya da Matthew’la bile ilgili değildi. Geriye kim kalıyordu ki?

Gabriel’i öptüm, bana ıslıl ıslıl bakıp ellerini ve ayaklarını salladı. Ben de onu kucağıma alıp ona sıkı sıkı sarıldım. Bu yolculuk şimdiye kadar yalnızca bebekleri sevdiğimi öğrenmemde faydalı olmuştu. Ya da sadece bu bebeği. Onu

bırakmak istemiyordum ama bıraktım ve mama sandalyesinin üstünde sallanan tahtadan bir martıya yöneltti dikkatini. Evden ayrılırken bana ellerini ve ayaklarını sallıyordur diye arkamı dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Dışarıda çantamı arabaya doğru sürüklerken baldırımda tüy gibi hafif bir dokunuş hissettim. Honey burnuyla beni dürtüyordu. Gözleri yerdeydi.

Gil'e baktım ama Suzanne bizden hızlı çıktı. "Onu da yanınıza alın lütfen," dedi. "Onu burada tüm gün yalnız bırakmak hiç de adil değil. Açık konuşmak gerekirse ona dayanamıyorum. Honey, Matthew'un köpeği. Onu bulursanız, en azından köpek çok sevinecektir."

"Ben köpekle arkada otururum," dedim Gil'e. "En azından bize alışana kadar."

"Öne otur," dedi Suzanne şaşırtıcı bir ısrarcılıkla. "Kendi başına oturabilir."

Gil, döner kapıya hapsolmuş bir adam gibi görünüyordu.

"Peki ama moteller köpek kabul ediyor mu?" diye sordu.

"Bir dakika," dedi Suzanne hızla eve dönerken. *Köpeklerle Araba Yolculuğu* adlı ince ve ciltsiz bir kitapla çıkageldi. Kitapta köpek dostu motellerin sayfalar dolusu listesi vardı.

Gil çıkmazdaydı ve ben çok sevinçliydim. Suzanne bir kez daha ortadan kayboldu ve kahverengi deri tasma, yatak, bir paket kuru köpek maması ve iki mama kabıyla tekrar belirdi. Birden Matthew'a empati duydum. Suzanne'in her zaman kendi bildiğini okuduğunu hayal etmek zor değildi.

Honey açık kapıdan içeriye kokladı ve ancak o zaman dikkatlice arka koltuğa yerleşti. Ben de o sırada arabanın

önünde dikiliyordum. Arka patilerini uzatıp zarıfçe oturdu ve sessizce bekledi.

“Matthew onu her yere götürürdü,” dedi Suzanne. Sesi bir cam gibi keskindi. Gil’e bakmaktan kaçınıyordum ancak yüzündeki ifadeyi sezebiliyordum. O da benim gibi Suzanne’in değil Matthew’un tarafını tutmaya başlamıştı. Ortada taraflar varsa tabii.

Suzanne her yere bakıyor, bir tek bize bakmıyordu. Ön tampondaki çizgiğin üzerinde elini gezdirdi. “Umarım arkadaşın kadar kötü bir şoför değilsindir,” dedi.

Üçümüz de Owen’ı düşünüyor ama düşünmüyormuş gibi davranıyorduk. Gil’in dünyanın en iyi şoförü olmadığı bir gerçektir. Suzanne, Londra’daki arabamızın hâlini görse sinir krizi geçirebilirdi.

El sallayarak vedalaştık. Suzanne, Gabriel’in elini tutup kaldırdı ve bize doğru salladı ama bizi çoktan unutmuşa benziyordu.

Otobanda yalnızca birkaç kilometre ilerlemiştik ve Gil başta tereddütlü görünse de düz yolda araba kullandığı için rahatlamıştı. İki yönde de ikişer şerit vardı ve bir süre boyunca yolda fastfood restoranları, Bahçe Mobilyası Dünyası ve Noel Çadırı adlı dükkânlar sıralanmıştı.

Honey deneyimli bir gezginin uysal havasına sahipti. Arabadayken evde olduğundan daha mutlu görünüyordu. Gerçi amacımızın ne olduğunu hayal etmesi zordu. Onunla arka koltukta oturmak hoşuma gidiyordu. Hep bir köpek istemişimdir.

Uçak yolculuğunun sersemliğiyle hep olmadık zamanlarda acıkırım ve kahvaltıda pek bir şey yemediğim için açlıktan ölüyordum. “Dinah’nın Yeri, İlk Sağda” yazan tabelayı görünce, Gil’i hayatlarımızı riske atmak pahasına şerit değiştirip yan yola girmesi için ikna ettim. Gördüğüm en güzel metalik mavi vitrinli, gümüş ve cam dekorasyonlu restoran için buna değerdı. Gil arabayı park etti ve ben de camları yarısına kadar açık bırakıp Honey’ye geri döneceğimizi söyledim. Başını patilerinin üstüne koydu ve bana bakmadı.

İçeride kasadaki adam istediğimiz yere oturmamız için bize el salladı ve ardından dışı kırmızı suni deriyle kaplı menülerimizi getirdi. Çeviri zamanıydı.

İstediğim gibi pişmiş üç yumurta, pankek, mücver, domuz pastırması, sosis köftesi veya et yemeği, tost (beyaz, tam buğday, çavdar, mayalı), her iki tarafı da pişmiş, sert ya da sarısı dağılmamış yumurta ve *normal* kahve söyleyebilirdim. Normal mi?

Sarısı dağılmamış iki yumurta ve çavdar ekmeğinden tost söyledim. Ek olarak taze sıkılmış portakal suyu ve son anda açgözlülük edip pankek de istedim. Gil sınırsız kahve ve yumurtalı ekmek sipariş etti. Ekmek birkaç saniye sonra geldi. Yumurta ve yağla kızartılmış kalın ekmek dilimleri, kenarlarına pudra şekeri dökülerek ve yanında bir cam sürahi içinde akça ağaç şurubuyla servis edilmişti. Gil’in tabağına baktım ve keşke ben de ondan sipariş etseydim dedim.

Garsonumuzun kahverengi beyaz bir üniforması vardı ve yeşil plastik yaka kartında Marilynne yazıyordu. Kibar ve cana yakındı. Bize nereden geldiğimizi sordu. “Aksanına

bayıldım,” dedi bana ve sonra İngiltere’de Lincolnshire’da baba tarafından akrabalarının yaşadığını, onları ziyaret etmek istediğini ve belki bir gün yanlarına uğrayacağını söyledi.

Lincolnshire’ın Abraham Lincoln ile bir bağlantısı olduğunu ve dolayısıyla biraz Amerikan olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Merilynne yorgun görünüyordu. Tepsiyle geri geldiğinde, neden böyle olduğundan emin olmuştum.

Sanırım hayatımda hiç bu kadar çok yemek yememiş-tim. Koca koca pankekleri bitirmem mümkün değildi, bu yüzden kalanları paket yapıp yapamayacaklarını sordum. Köpeğimiz olduğunu da söyledim. “Benim için fark etmez,” dedi Merilynne ama bunu kaba bir şekilde söylemedi.

Gil ödemeyi yaptı ve arabamıza geri döndük. Merilynne’i restoranın dışında bir basamağa oturmuş sigara içerken gördük. Hamile olduğunu bilseydi sigara içer miydi diye merak ettim. Sanırım kısa sürede öğrenecek.

Kanada’ya doğru otobanda yola koyulduk.

Arabada arkaya oturdum ve restorandan Honey için aldığımız paketi açtım. Bir de ne göreyim? Merilynne yumurtalı ekmek ve pankeklerden arta kalanları koymakla kalmamış, dört parça domuz pastırması ve bir fincan büyüklüğünde sığır eti de eklemişti. Üzerine de *Köpeğin için* yazmış ve bir gülen yüz çizmişti. Altına da *Garsonunuz Merilynne* yazmıştı.

Honey paketi kokladı. Dünyada herhangi bir insanın bulabileceğinden çok daha fazla ipucu vardı Honey için.

Koku duyusu benimkiden yüzlerce kez daha keskindi ve henüz bulunmadığı yerleri bile hayal edebiliyordu. Domuz pastırmasının ucundan bir parça kopardım ve kalanı ona bıraktım. Alüminyum tepsiyi araba koltuğuna koydum. Hepsi saniyeler içinde yalayıp yuttu. Honey temiz bir köpekti, iç çekerek yanıma kıvrılmadan önce temiz pembe diliyle kırıntıları temizledi.

Harita okumak dışında radyodan da sorumluydum. Ön koltukların arasından uzandım ve ikimizin de dinlemek isteyeceği bir şeyler bulmak için tarama düğmesine tıkladım. Her bir tur dolaştığımda ancak bir tane sevdiğimiz şarkıya rastlayabildim. Sonra haberler başladı. Washington'la ilgili bir haber. Kilise skandalıyla ilgili bir şey. Orta yaşlı bir adamın günün ortasında İngiliz İçsavaşı'yla ilgili bir ders vermesi gerekirken köpeğine, bebeğine ve eşine bir not ya da adres bilgisi bırakmadan sebepsiz yere evden kaçarak onları terk etmesiyle ilgili bir haber değildi tabii. Bir süre sonra koltukların arasından uzanıp radyoyu kapadım. İstasyon ayarlamaya çalışmak Matthew'a ne olduğuna anlamaya çalışmak gibiydi. Tarayıcı o ya da bu yöne doğru kaç milimetre giderse gitsin hikâye bir türlü kafamda netleşmiyordu.

Bu yol İngiltere'deki yollara hiç benzemiyordu. Çoğunlukla yolun iki kenarında da peri masallarındakiler gibi sık ağaçlar oluyordu. Ucu bucağı yok gibiydi. El değmemiş doğada olduğunuzu sanıyorsunuz, sonra bir anda yol düzleşiyor ve bir şehre varıyorsunuz. Her yerde MAXVALUE, SUPERTREAD VE WORLD OF RIBS adlı kare şeklinde binalar ortaya çıkıyordu. Gil arabayı kenara çekip PHONE

BİR GİTMİŞ SAY

UNIVERSE'ün önünde durmadan önce bunların önünden geçtik.

“Sana ucuz, kontrollü bir hat alacağız,” dedi babam. “Böylece anneni Londra üzerinden aramana gerek kalmayacak.”

“Peki ya sen?”

“Dizüstü bilgisayarım yanımda,” dedi. Gülümsedim. Babam telefonlardan nefret ederdi.

Evimi özlüyordum. Honey'ye bakıp boynundaki tüylere başımı gömdüm. Kaybettiği şeyi telafi etmek için ona yeterince sevgi göstermeye çalışıyordum. O da kibarca karşılık veriyor, özel bir sıcaklık hissetmeden bana bakıyordu.

Onu yürüyüşe çıkardım ve sonra arabaya geri götürüp Gil'e katıldım. Gil elindeki telefona umutsuz bir vakaymış gibi bakarken tezgâhın ardındaki kız telefonu satın alması için ona bir sürü sebep sıralıyordu. Kullanımı en basit ve en ucuz telefonu gözüme kestirip, “Biz bunu istiyoruz,” dedim. Kız on yedi yaşında gibi görünüyordu. Sakız çiğniyordu, aşırı makyaj yapmıştı ve önerdiği yeni çıkmış en pahalı telefon yerine böylesine uyduruk bir telefon seçtiğim için bana gıcık olmuştu. Mesajlaşmak ücretsizdi ama İngiltere ve Hollanda ile değil. Kız bir rehber baktı ve mesajlaşmanın çok da pahalı olmadığını öğrendik. Tabii eğer çıldırıp da tanıdığın herkese mesaj göndermezsen.

Tekrar yola çıktık. Suzanne ve Matthew'un numaralarını telefona kaydettim ve ilerleyişimizi haritadan izledik. Yol her yönde tek şeride düştüğünden epey yavaşlamıştık. Tabii bu yoğunlukla Gil'in araba sürüşünden kaynaklanıyordu, pek de işin ehli olduğu söylenemezdi. Biraz da aylak aylak

sürüyordu. Arkamızda biriken arabaları ve gittikçe öfkelenen sürücüleri fark etmiyordu. Ne zaman yolda bir ferahlama olsa ve şerit değiştirecek olsak, arabalar bizim iki katımız hızda bizi solluyorlardı. Gil bunlara hiç bakmaz, tam karşıya bakarak ve omuzları direksiyona eğilmiş bir hâlde sürerdi. Araba sürmek doğal yetenekleri arasında olmadığı için iyice odaklanması gerekirdi. Anlaşılmadığı ve ikimizi de gıcık ettiği için seyir sistemini kapadım.

Suzanne'in haritanın arkasına yazdığı Amerikan Otomobil Derneği'nin numarasını da rehberime kaydettim. Böylece Amerika'da üç kişiyle mesajlaşabilecektim. Bir anlığına AOD'ye iyi olduğumuzu ve gelip bizi kenara çekme zahmetine girmemelerini söylemek için mesaj atmayı düşündüm.

Asıl yaptığım şey, Matthew'a mesaj atmaktı.

**Merhaba, Matthew. Ben Mila, Gil'in Londra'daki kızı.
Amerika'dayız ve seni arıyoruz. Honey de bizimle. Seni
özlüyor. Lütfen bize nerede olduğunu söyle.**

Honey'nin de onu özlediğini söylemek iyi bir şey miydi, bilmiyorum. Sanki bizler ona Honey kadar değer vermiyormuşuz gibi. Ama sonunda gerçekleri bilmesi için mesajı gönderip bekledim. Fakat cevap gelmedi.

Gil'le gördüklerimiz üzerine biraz sohbet ettik ama çoğunlukla yola sessizce devam ettik.

"Öğle yemeği için nerede dursak?" diye sordu Gil sonunda. "Eğer araba sürüyorsan, yemek önemli bir konu haline gelebiliyor."

“Beğenebileceğimiz bir restoran görene kadar devam edelim.”

Ve de öyle yaptık. Viktoryen tarzda kocaman evlerle dolu bir köyün içinden geçtik. Bazıları daha yeni boyanmış gibi bazıları da inanılmaz derecede yıkık dökük görünüyordu. Ara sıra çizgi filmde fırlamış gibi görünen gecekonduların önünden geçiyorduk. Çöp konteynırında bulunmuş gibi birbirinden farklı ebatlarda pencereleri, birbirine çivilenmiş odun parçaları ve koli bandıyla birleştirilmiş duvarları olan bir gecekonduydu bu. Ön verandasında ise lastiksiz, eski ve paslanmış bir araba, kırık oyuncaklar ve sıska bir köpek vardı.

Büyük Viktoryen evlerden birinde iş yapan dövmecinin yanından geçerken, “Buralar yüzyıl dönümünde zenginler arasında sayfiye yeri olarak epey popülermiş,” dedi Gil. “Şimdilerde hippiler ve ipsiz sapsız takımıyla –muhtemelen hayatta kalmaya çalışan insanlar ve başka korkunç tiplerle– dolu.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne zamandan beri bu alanda uzmansın?”

Arabanın kapısındaki cebe uzandı ve bana *Frommer’s New York State* adlı kalın bir kılavuz uzatıp, “Suzanne bizi kaynak kitapsız gönderir mi hiç?” dedi.

Kitaba bir dakikalığına göz gezdirdikten sonra yolu izlemeye devam ettim. Yeşil panjurları ve geniş bir verandası olan beyaz ahşap bir evi göstererek, “Şurada dursak,” dedim. Elle çizilip boyanmış bir levhada LENA TAHNİT & KAFE yazıyordu.

Arabayı sürdüğü hızda kenara çekti ve kayarak durdu.

Menü, büyük ve geniş verandadaki bir direğe sabitlenmişti. En üstte, “Lena’nın çorbasını ve ev yapımı ekmeğiyle hazırladığı sandviçleri denemelisiniz” yazıyordu. Ancak benim asıl merak ettiğim tahnit dediği kısmıydı. Kapıyı itip içeri girdiğimizde de asıl işlerinin bu olduğu anlaşılıyordu.

Duvarlarda yaklaşık elli tane doldurulmuş kafa vardı. Siyaha boyanmış koca bir kartal heykeli, doldurulmuş bir balık, bir bufalo sürüsü gravürü, camdan bir teşhir kutusu içinde yılan iskeleti ve duvara asılı, solmuş bir Japon kimonosu vardı. Bir kâseye dönüştürülmüş koca bir kaplumbağa kabuğu ve yengeç kabuklarıyla dolu bir akvaryum. Aynı zamanda deri bağcıkları olan tahta kayaklar da duvara çivilenmişti ve hemen yanında kar ayakkabıları duruyordu. Çok eski görünüyorlardı. Altın bir çerçevenin içinde tozu alınması gereken, bir şöminenin önüne çömelmiş Hintli bir kadın resmi vardı. Her masada şarap şişelerinin içinde mumlar vardı. Doldurulduğunu sandığım bir güvercin canlı çıkmıştı. Kasanın arkasında ağzında fare bulunan bir gelincik vardı. Bir gözü yoktu. Böyle bir mekânda herkes yemek yemek istemeyebilirdi.

“Köpeğimiz de bizimle içeri gelebilir mi?”

“Kanunlara aykırı,” dedi kadın ama Honey’ye bakıp başını salladı. “Ancak sessiz olursa ve kedilere sataşmazsa olur.”

“Şey, sessizdir ama kediler hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum. Pek bir şey düşünmediği belli çünkü tunediği pencere eşiğinden bize bakan büyük gri kediye önemsemiyor ve masanın altına uzanıyor. Büyük bir köpek için, dar mekânlara yerleşme konusunda iyi.”

“İngiltere’den mi geliyorsunuz?” diye sordu kadın ve Gil, “Evet,” dedi.

Bana bakarak, “Aksanını beğendim,” dedi. Teşekkür etmeli miydin, bilemedim.

Domuz pastırmalı, marul ve domatesli sandviç istedik. Daha önce hiç denemediğim için kök birası istedim. Lena olduğunu tahmin ettiğimiz kişi, Gil’e sormadan ona kahve getirdi. Babam şaşırdığında o da kaşlarını çatı.

“İstemiyor musunuz?”

“Hayır,” dedi babam panikle. “Yani, evet, istiyorum demek istedim.”

“Ee, sorun ne o zaman?” Yüzü çok sertti.

Gil kahveyi kabul etti.

“Saratoga Springs’te mi kalıyorsunuz? Yarış tutkunu musunuz?”

“Pek değil,” dedim. “Hiç değil aslında.”

“İyi o zaman çünkü yarış için yanlış sezon,” dedi. “Ya çok geç kaldınız ya da çok erken geldiniz. Oraya bir keresinde kocamla gitmiştim. Uzun zaman önceydi.” Biraz kıkırdayıp mutfığa gitti ve sandviçlerimizle geri geldi. Kapının yanındaki rahat, geniş sandalyeye oturdu ve biz yerken hesabı isteyene kadar sürekli ekleme yaptı. Lena gerçekten tek kişilik dev bir kadro gibiydi.

Ödeme yapmak için kalktığımızda, Gil’le yarışlar hakkında sohbet ettiler. Kısa bir sohbetti bu. Bildiğim kadarıyla, Gil’in yarışlarla ilgili bilgisi Red Rum¹¹ ve belki atından havaya sıçrayarak inen jokey Frankie Dettori’den ibaretti.

11 Şampiyonluğuyla ünlü, hadım edilmiş safkan yarış atı (ç.n.)

Konuşma durulunca Lena, “Nereye gittiğinizi söylemiş-tiniz?” diye sordu. Gil, Matthew’un kulübesine en yakın şehrin ismini söyleyince, “Hâlâ epey yolunuz var,” dedi.

Ve bence Lena, bunu bir kez daha söyleyebilirsin.

Bir Teriyer'i hiç iş başında gördünüz mü? Hiç kıınıldamadan durur, bütün vücudu beklentiyle titrer ve tasmanın çıkacağı anı bekler. Sonra bir saniyede patlar gibi avına doğru uçar. Feci bir şekilde homurdanır, hırlar, titrer ve cıyaklar farenin canına okurken. Görüntü hoş olmasa da etkileyicidir. Ve hızlı.

Köpeğe bunları yaptıran sorumluluk hissi veya memnun etme arzusu değildir. Bunu yapmak için doğmuşlardır. Buna karşı koyamazlar. Ben bir köpek olsaydım, bir yanım Teriyer olurdu.

Mantıklı yönüm MATTHEW ÖLÜ ve MATTHEW HAYATTA başlıklı iki sütunlu bir tablo çizmeme sebep oluyordu.

Eğer Matthew öldüyse dört olasılık var:

(A) Cinayet

(B) İntihar

- (C) Kaza sonucu ölüm
- (D) Hastalık, felç ya da kalp krizi

Suzanne'in evindeyken, evlerini ve ailelerini birden terk eden insanlarla ilgili vakaları Google'da araştırmıştım. Bulduğum sebeplerden bazıları şunlardı:

- (A) Delilik
- (B) Unutkanlık
- (C) Maddi sorunlar
- (D) Evlilikle ilgili sıkıntılar
- (E) Gizli bir ikinci aile
- (F) Depresyon
- (G) İşinden kovulma ama eşine söyleyememe
- (H) Dini inanç krizi ya da ölüme yakın deneyim
- (I) Dehşet verici bir sır
- (J) Adam kaçırma
- (K) Akıl hastalığı
- (L) Sebebi bilinmiyor

Bu sebeplerin çoğu kafa karıştırıcıydı. Eğer işini kaybettiysen neden eşine söylemiyorsun? İnanç krizi yaşamak neden bu kadar kötü olsun? Nasıl bir sırrın var? Bir gün bunları daha iyi anlayabileceğim. Şu anda bunlar üzerine enine boyuna düşünmem gerekiyordu. Öğrenmek istediğin her şey Google'da doğru dürüst açıklanmayabiliyor.

Emin olabilmek için Matthew'un kaçırılma olasılığını göz önünde bulundurmak zorundaydım. Ama kim orta yaşlı bir İngiliz tarihi hocasını kaçırırdı ki? Aklım almıyordu.

Çin'in yeraltı dünyasıyla bir bağlantısı olduğunu biliyordum. Gerçi bu konu ile ilgili hiçbir şey bilmiyordum, yalnızca bir kez bir televizyon filminde görmüştüm.

Bir Teriyer gibi olay yerinde fare araması yapabilsem de ipuçlarını birleştirirken dünyayla ilgili bilgilerimde eksikler olduğundan sıklıkla sorun yaşıyordum. Orta yaşlı bir ortağım olsaydı iyi olurdu. Gil bu iş için uygun biri değil. Bayan Marple daha iyi olur.

Evliliği ele alalım. Marieka ve Gil yirmi yıldır birlikteler ama evlenmediler. Marieka kendi büyüdüğü yerde kadınların özgür olduklarını ve parmaklarına yüzük takacak ya da onlara bulaşık yıkamalarını söyleyecek adamlar istemediklerini söylüyor.

Bu beni güldürüyor. Anne ve babamın böyle davrandığını hayal bile edemiyorum. Gil'e neden Marieka'yla evlenmediklerini sorduğumda, "Asla haddimi aşmam," dedi.

"Haddini aşmak derken?" diye sordum.

Cevap verip vermediğini hatırlamıyorum.

Matthew'un çok sevgilisi olmuş ama Suzanne'le tanışana kadar hiç evlenmemiş. Tanıştıklarında kırk iki yaşındaymış. Bu bana bir şeyler anlatıyor ama ne olduğundan emin değilim. Onu ne zaman hayal etsem bir dağ üstünde buz tutmuş sakalıyla gözümde canlandırıyorum. Evlenmeyi hayal edebileceğiniz türden biri gibi değil.

Okuldaki arkadaşlarımla çoğunun normal evli çiftler gibi görünen ebeveynleri var. Kadınlar elbiseli, erkekler kravatlı. Catlin'in annesi öğretmenlik okumuş ama Catlin'in babası her gün bir yazılım şirketine çalışmaya giderken o evde ka-

lıyor. Onu ne zaman görsem, sanki evindeyken bulunduğu yere ait değilmiş gibi görünüyor. Sanki nereye oturacağını bilemezmiş gibi.

Gil çok kısa bir süreliğine gözünü yoldan ayırdı ve bana ne yaptığımı sordu. Ben de elimden geldiğince düşündüğümü söyledim. Artık yerimde sayarak ve geri geri giderek ne bulabilirsem... Ben de ona aynı soruyu sordum. Matthew'un eşinin arabasını Kanada'ya doğru sürdüğünü söyledi. "Biliyorum," diye cevap verdim. "Peki, başka?"

"Ben de düşünüyorum," dedi. "Akılsız arkadaşımı düşünüyorum."

"Akılsız" yorumunu görmezden gelerek, "Nasıl bir sonuca vardın?" diye sordum.

"Hiçbir sonuca varamadım," dedi Gil. "Peki ya sen?"

"Sistemli olmaya çalışıyorum," dedim. Biraz iğneleyici konuşmuştum çünkü Gil hiç sistemli değildir. "Olasılıkları sıraya koymaya çalışıyorum. Bunu başardığımda, işimiz daha da kolaylaşmış olacak."

"Ah, böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, aynen öyle," deyip ona baktım. Araba sürdüğü için yüzü karşıya dönüktü ama yan gözle bana bakıyordu.

"Bak," dedim. "Düşüncelerinin havada gezinmesine izin verip sonunda bir sonuca bağlanmalarını bekleyemezsin. Bu çok saçma."

"Hayır, değil," dedi Gil. "Bu şekilde pek çok güzel şey meydana gelmiş. Penisilin mesela. Teflon. Akıllı toz¹².

12 Akıllı toz olarak da bilinen Smart dust, mikroeletromekanik sensör topluluğuna verilen isimdir. (ç.n.)

Ummadığın bir şey meydana gelir ve sonuçları tamamen değiştirir. Buna açık olmak gerek.”

“Beynimi açtığımda, içindekiler etrafa saçılıp dağılıyor. Hiçbir şeyle bağlantı kuramıyorlar. Belki de yeterli referans noktası biriktirememişimdir henüz,” dedim.

“Gençsin,” dedi Gil. “Muhtemelen bu yüzdendir. *Düşüncelerimin* salınmasına izin verdiğimde, sonunda yararlı bir yere varacaklarına ya da öngörmediğim şeylerle bağlantı kuracaklarına güvenirim. Tamamlanmak için doğru düşünceyi kendi başlarına bulacaklarına güvenirim. Bulduğunda *tin* ses çıkaracak olan düşünceyi. Bazen beynine güvenmelisin.”

Belki de, diye düşündüm. Ama şimdiye kadar beynime sadece bir yere kadar güvendim. Bir kılavuz olmadan saçma bir yöne gidebilir ya da biraz kestirmek için çıkmaz bir sokağa girip sızabilir. İşte bu yüzden tablolar oluşturunurum. “Her neyse,” dedim Gil’e. “Umarım olur, gerçekten. Çünkü tablolarım henüz pek işime yaramadı.”

Gil gözünü yoldan ayırmadan gülümsedi. “Sonuca varacağız,” dedi.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum. Şahsen tereddütlü hissediyordum ama böyle hissettiğimi söylemedim.

“Evet, şu veya bu şekilde başaracağız.”

“Tamam,” dedim ve sonra tablo oluşturmaya son verip arkaya uzandım ve uyuklayan Honey’yi okşadım. Bir süre camdan dışarı baktım. Fakat beynimi düşüncelerden uzaklaştırmak oldukça zordu.

“Kazayla ilgili bildiğin her şeyi anlat bana,” dedim Gil’e.

BENİ ÖLTMİŞ SAY

“Hangi kaza?”

“Owen’ın öldüğü kaza.”

Bana baktı. “Bununla ne ilgisi var?”

“Tabii ki ilgisi var. Matthew’u bulgular olmadan nasıl anlayabilirim ki? Hangilerinin önem kazanacağını hiçbir zaman bilemezsin.”

“Tamam,” dedi Gil. “Tamam ama her şeyi hatırladığımdan emin değilim.”

Hareket etmeden oturup bekledim.

“Peki. Matt, Owen’ı yüzme antrenmanından almış,” dedi Gil. “Bir akşam. Kış. Karanlık. Kısa bir mesafe için otobandan gitmek zorunda kalmışlar. Ama o kısa yolda bile şu büyük tırlardan biri kaymış ve arabaya arkadan çarpmış. Ezmiş.”

“Arabanın tamamını mı?”

“Arkasını.”

“Peki ya Matthew?”

“O yara almamış. Biraz çürüğü varmış.”

“Dur bir dakika... Owen arka koltukta mı oturuyormuş?”

“Evet.”

“İşte bu garip.”

“Bilmiyorum Perguntador. Belki Amerikalı çocukların arkada oturmaları gerekiyordur, daha güvenli filan diye.”

“Küçük çocukların. Owen, Suzanne’den uzundu.”

“Belki de ön koltukta oturan birini araçtan indirmişlerdir ya da Owen arkada uzanmak istemiştir. Belki önde alışveriş çantaları ya da spor malzemeleri vardır.”

“Belki de. Ee, sonra?”

“Hız şeridindelermiş. Bir ambulans gelmiş. Sonra polis. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar Suzanne, Marieka’ya polisin Matthew’un tamamen temize çıkardığını söylemişti.”

“Temize çıkarmak mı?” Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

“Suçlu bulunmamış işte.”

“Ne konuda suçlu bulunmamış? Şüpheli miymiş ki?”

“Sanmıyorum. Sanırım bu olanlar normal. Direksiyonda uyumadığından ya da uyuşturucu filan kullanmadığından emin olmak içindir.”

Bunun üzerine düşündüm. Temize mi çıkarılmış? Yaslı bir baba hem de. Sahneyi gözümde canlandırmaya çalıştım. Bir kez daha Gil’e baktım. “Peki ya tıra ne olmuş?” diye sordum.

“Onların arkasından geliyormuş. Şoför yön değiştirmiş ve araç ters dönmüş. Tır da kaymış ve Matt’in arabasına çarpmış.”

“Peki ya şoförü?”

“Sanırım o da öldü.”

“*Sanırım* öldü mü?”

“Öldü.”

Hareket eden bir görüntü oluştu zihnimde. Matthew ve Owen hız şeridinde en soldalar. Tır arkalarından geliyor. Muhtemelen ayrı şeritte, yani hız şeridinde değil. Sağ taraflarındaki şeritte. Bir tırın kaymasına ne sebep olur ki?

“Başka yöne sürmeye çalıştığından emin misin, yoksa uydurdun mu?”

Gil düşündü. “Oldukça eminim. Bildiklerimin çoğunu Marieka’dan öğrendim,” dedi. “Detayları sormaya dilim varmadı. Niye sordun?”

“Şey, eğer birine çarpmak üzereysen ve özellikle de arkadan geliyorsan, önce sen kaymazsın, değil mi?”

“Belki yol buzluymuştu. Belki de arabayı Matt’in şeridine geçiyordu ve onu görmedi.”

“Bu insanlar araba kullanarak hayatlarını kazanıyorlar. Sence böyle bir hata yaparlar mı? Kaç defa hız şeridinde tır gördün ki? Haydi Matthew’un şeridine *geçti* diyelim, tır şoförüne bir şey olmaması lazım. Matt dönmüş ve çarpmış olmalı, tır değil. Kafanda canlandıramıyor musun?”

Babamın sınırlarını tamamıyla anlıyor olsam da sabırsızlanıyordum.

“Pek değil,” dedi. “Peki ya buz?”

“Belki de.”

“Ya da belki de yorgundu.”

Yorgun olsun ya da olmasın, tır şoförünün hatalı olmasına akıl erdiremiyordum. Kafamdaki resim netleşmişti artık. Matthew’un arabası şeritten çıkmış ve arkasındaki tırın ani fren yapmasına sebep olacak bir şey yapmıştı. Adam da kayıp ters dönmüş ve Matthew’un arabasının arkasına dorsesiyle çarpmıştı. Eğer Owen önde oturuyor olsaydı kurtulmuş olurdu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, arabada sadece babanla sen varsan, arka koltukta oturmanda bir gariplik olmaz. Ama eğer kavga ediyor olsanız, arka koltukta oturur musun? Ön koltuğun bir köşesine büzülüp haksızlığa uğramış bir şekilde camdan dışarı bakmaz mısın? Eğer yorgunsan ön

koltukta kambur gibi oturmaz mısın? Belki de Owen arkada oturmayı seviyordu veya antrenmanda dizini incitmiş ve bacağına uzatmak istiyor da olabilirdi. Ya da ön koltukta kocaman bir poşet duruyordur.

Soruyu zihnimdeki bir dosyada sakladım ve B harfiyle işaretledim. Belki'nin B'siyle.

MANZARALI YOL yazan tabela sağı gösteriyordu. Gil sağı döndü. “Buraya kadar gelmişken manzaranın tadını çıkarabiliriz herhalde,” dedi.

“Görevde olduğumuzu düşünüyordum. Ölüm kalım meselesi bu.”

“Görevdeyiz,” dedi Gil. “Ama Suzanne manzaranın çok güzel olduğunu söyledi.”

Bu sadece benim kuruntum muydu yoksa herkes bu yolculuğu gönülsüzce çıkılan bir tatil olarak mı görüyordu? Nasılsa Amerika’dayız diye hazine avı oyunu oynayarak kendimizi meşgul etmeye çalıştığımızı mı düşünüyorlardı?

Gil’e baktım ve “Ciddi misin? Manzaralı güzergâhtan mı gideceğiz?” diye sordum.

O da bana baktı. “Otobanda kalmayı mı tercih edersin?” dedi.

“Tamam, tamam,” dedim. Haritaya baktım. İleride, sağ tarafta büyük ve uzun bir göl vardı. Bir de sık ağaçların

ardında iki yanında dağlar uzanan açık mavi bir su şeridi görünüyordu.

“Bak!” dedim ve sonra Gil daha da yavaşlayıp aynadan arkamızdaki sürücünün sinirlendiğini görünce bu dediğime pişman oldum. İlk uygun fırsatta adam motorunu bağırarak bizi geçti. Aşırı büyük kamyonetinden bize aşağılayıcı bir bakış attı. Arka koltukta bir stant üzerine dizili silahlar vardı. *Silahlar mı?*

“Gördün mü?” diye sordum.

Gil başını salladı. “Bunlar dekorasyon için olmalı,” dedi. “Av mevsimi ekimde.”

Gözlerimi ona diktim. “Rehberi mi ezberledin, ne yaptın?”

“Henüz doğum yapmış veya hamile hayvanları vurmazsın. Amerika’da bile. Dolayısıyla, aynen evimizde olduğu gibi kıyım için uygun mevsim sonbahardır.”

Şahane. Şimdi ormanın kenarlarına ayılar, geyikler ve yavruları var mı diye göz atıyordum. Kaderine terk edilmiş, evet. Ama hemen değil.

Birkaç kilometre sonra, manzara sona erdi ve bir gölün kıyısına kurulmuş küçük ve sevimli bir kentten geçtik. Güneş suyun üzerinde keskin yansımalar yapıyordu. Bir tekne inşaatı ile birkaç büyük ve zarif Viktoryen evin yanından geçtik. Gil bir dondurmacıda durdu.

Sormadan iki kocaman vanilya ve çikolatalı dondurma siparişi verdi. Bir de kendine bir fincan kahve söyledi. Dışarıdaki ahşap piknik masasına oturduk. Hava serindi ve güneş insanın uykusunu getirecek kadar sıcaktı. İkimiz de yolculuğa devam etmek için acele etmiyorduk.

Gil birinin ardında bıraktığı yerel gazeteyi alıp son sayfadan ilanlara bakarak okumaya başladı. Kûlahımın ucunu kırdım ve Honey'ye verdim. Dondurmam eriyip elimden akarken ikimiz de suya doğru yol aldık. Çimlerin üstüne oturdum ve gözlerimi göle ve dağlara dıktım. Güneş enseme vuruyordu. Honey de yanı başımdaydı. Dondurmamın kalanını bitirsin diye ona verdim. Gil'e göre bir zamanlar burada Kızılderililer yaşamış. Burayı niye tercih ettiklerini anlamak zor değil.

Gil'in yanına döndük. "Bak, sadece dört yüz dolara şu prefabrik yüzme havuzlarından alabiliriz. Ya da yeni sayılabilecek bir çim biçme makinesi," dedi. Sayfaları çevirdi ve Gil'in omzunun üstünden, güvenlik kamerasına yakalanan bir rakun ailesinin fotoğrafına baktım. Şüphe uyandırıyorlardı, suç işlemiş rakunlar gibiydiler.

Honey güneşe göre kendini konumlandırıp yere uzandı. Patilerinin üstüne başını koydu. Asil görünümlü bir başa sahip olan güzel bir varlıktı ama kalın beyaz kürkünün altındaki bir deri bir kemik vücudunu görebiliyordum. Yaşlıydı. Gil'e göre on iki yaşında filandı. Benim yaşımda yani.

"Yüz kırk beş kilometremiz kaldı. Yani iki saatlik yolumuz daha var demektir," dedi Gil ve birdenbire bu yolculuğu zevk için yapmış olmayı istedim. Hiç acele etmeden dolanmayı, anlık isteklerime göre durup yol almayı tercih ederdim. Ama manzaralı güzergâh bile Matthew ve yapbozun eksik parçalarını düşünmemi engelleyemiyordu. Parçaların çoğu eksikti. Şimdiye kadar sahip olduğum tek şey gökyüzü.

Düşünüyordum, düşünüyordum. Bulguları düşünüyordum: Owen üç yıl önce ölmüştü. Bir tırla çarpışına sonucunda.

Matthew'un suçu değildi. Polis tarafında tamamen temize çıkarılmıştı.

Cevapları aradığınız sırada, beyninizde tekrarlanıp duran bilgiler önemlidir.

Temize çıkarılmak mı?

Gil, şehrin on altı kilometrelik Eğlence Koşusu'nu kazananların koca bir fotoğrafının olduğu ilk sayfayı çevirdi. Çoğu kadındı ve birbirlerine sarılmış sırtıyorlardı. Sayfanın altında avlanma ruhsatı ve kural listesiyle bir bildiri vardı. AV MEVSİMİ YAKLAŞIYOR yazan kocaman neşeli bir manşet atmışlardı.

Okumaya devam ettim. Bildiride ruhsata başvurabilmek için on iki yaştan üstünde olma zorunluluğundan ve yeni adayların on saatlik güvenlik kursu almaları gerektiğinden bahsediliyordu. Ayrıca geçtiğimiz yıl New York'ta 189.000 geyik vurulduğu, yalnızca yirmi dokuz insanın yara aldığı ve bunların ölümcül yaralanmalar olmadığı yazıyordu. 189.000 geyik ve üç yüz on sekiz ayı. Kim bir ayıyı öldürmek ister ki? Eti bile yenmez. Tüm bu ölü hayvanları düşünmek bile moralimi bozuyordu. Makale için kullanılan fotoğrafta, mutlu bir adam ölü bir geyiğin sallanan kafasını tutuyordu. Fotoğrafın altında, "*Steve Wilson ve on numara bir atış*" yazıyordu.

Nasıl bir yerdi burası?

Arabaya geri döndük. İçerisi sıcaktı ve yola çıkar çıkmaz havalandırmayı açtım. Honey arkada hızlı hızlı soluyordu. Oyalanmış ve aylaklık etmiştik. Sonunda otobandan daha küçük bir yola geçtiğimizde akşamüstü olmuştu. Gil benzin almak için durdu. Ödeme yapıp arabaya döndü ancak

arabayı kullanmak yerine arkasına yaslandı, direksiyona ellerini dayayıp bana döndü.

“Şimdi ne yapmalıyız?” diye sordu. “Hiç mola vermeden gidersek oraya bu gece varabiliriz.”

“Bu gece gitmeyelim,” dedim.

Sinirlerim bozulduğundan da olabilir ama yarı karanlıkta bir şeylerle yüzleşme fikri hoşuma gitmiyordu. Bu Matthew olsun ya da olmasın. Ayrıca, yolculuğumuzun hemen sona ermesini de istemiyordum. Ya Matthew’u bulduğumuzda Suzanne’le kavga edip bir süreliğine ayrı yaşamaya karar verdikten sonra onu Kanada sınırına kadar takip etmemize sinirlenirse? Ya onu yeni kız arkadaşıyla bulursak? Ya da bir tür kaçakçıdır belki. Yirmi sekiz kilo kokain bulunduruyordur. Ya suçluymuş gibi peşinden gittiğimiz için bizden nefret ederse? Ya *gerçekten de* bir suçluysa?

Tüm bunları söylemedim ama Gil de başını onaylarcasına salladı. Belki o da aynı şeyleri düşünüyordu.

“Tamam.”

Haritaya baktım. Lake Placid’e gidebilirdik. Haritada epey büyük görünüyordu. “Orada ne var?” diye sordum.

“1980 Kış Olimpiyatları,” dedi Gil ve rehberi bana uzattı. “Bir göz at istersen.”

Rehberde, Lake Placid’in¹³ birbirinden hoş restoranları, perakende satış tesisleri (perakende satış *tesisi* de nedir?), antika dükkânları ve spor eşyaları satan mağazalarla dolu büyüleyici bir şehir olduğu yazıyordu. Bir de dilbilgisi kurallarına pek uygun olmayan “*Lake Placid’de herkes için bir şey bulacaksın*” cümlesi geçiyordu. Diğer şeyler ve şu

13 (Ing.) Durgun. (ç.n.)

BENİ GİTMİŞ SAY

perakende tesisleriyle Lake Placid'in pek de durgun bir yer olmadığını düşündüm.

Biraz daha okuyup Gil'e baktım. "Bu gece burada kalabilir miyiz?"

"Nasıl olsa epey motelleri vardır," dedi ve haritaya bakmak için arabayı kenara çekti. Omzunun üzerinden bakınca, eski Olimpiyatlar için inşa edilmiş olan atlama tepesinin fotoğrafını gördüm.

"Aman Tanrım! Korkunç," dedi benim baktığım yöne bakarak. "Birilerinin gerçekten de bunun üstünden kaydığını hayal etmek güç."

Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım ve neredeyse dikey olan rampadan kaymanın nasıl bir his olacağını düşündüm. Çömelmiş vaziyette aşağıya uçup sonra pistin ucundan saatte üç yüz yirmi kilometre yükseğe zıplamak... Buzun üstüne sinek gibi yapışıverirdim.

Yarım saat sonra gerçeğinin yanından geçtik. Arabayı kenara çekip atlama tepesine baktık. Gil gözlerini ondan alamıyordu. "Milyon yıl geçse bile yapmam," dedi ve söylediğinde ciddiydi. "Ama en azından tepeye çıkmanı sağlayan bir asansör var, bir dağda olduğu gibi değil. Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?" Başımı iki yana salladım. "Asla." Dağa tırmandıkları günleri düşünerek, "O günleri özlüyor musun?" diye sordum.

Gil başını salladı. "Hayır."

"Niye tırmandın peki?"

“Bilmiyorum, Mila. Gençtim ve Matt çok ikna ediciydi. Tırmanmanın harika olduğunu söylediğinde biz de tırmanmıştık.”

Farklı zamanlarda yaşasalardı kim bilir sonları nerede olurdu. Babamı ve Matt’i birer haydut ya da Fransız direnişine katılıp korkunç riskler alan adamlar olarak hayal ediyordum. Bazen de Hitler Gençliği olarak.

“Matthew da böyle kayabiliyor muydu?”

Gil gülümsedi. “Muhtemelen denerdi.”

“Tırmanmayı hiç mi sevmezdin?”

“Bilmem,” dedi Gil. “Tabii ki severdim. Kendi kendime başlayacağımı sanmıyorum ama o heyecana bağımlı olmuştum.”

“Adrenaline,” diye düzelttim ve o da başını salladı.

Arabaya döndük, şehre ve parka doğru sürdük. Şehir şirin ve bakımlıydı. İsviçre’ye gitmemiş olsam da hayalimdeki İsviçre’ye benziyordu. İlginç küçük ahşap dükkânlar ve restoranlar, arkasında dağların bulunduğu göle bakıyordu. Deri pantolonlu adamlar hariç tabii. Ve dağlar Alpler kadar kocaman değildi.

Gil gerçek bir gazete ararken ben de tekrar mesaj göndermeyi denedim.

Matthew. Yine ben, Gil’in kızı Mila. Seni bulmamız gerek. Bu mesajı aldığı anda lütfen bana dön.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra onu bulmamız gerektiğiyle ilgili cümlemi sildim. Bir de Gil’in kızı olduğum bilgisini. Dünya Mila adlı insanlarla dolu değildi ya.

Matthew. Ben Mila. Bunu alınca bana mesaj at.

Bir süre bekledim ama cevap gelmedi. Bu yüzden önce Marieka'ya, sonra da Catlin'e hâl hatır sormak için mesaj attım. Onlardan da cevap gelmedi.

Bir süreliğine vitrin gezdik. Antika dükkânında ahşap bir kızak ile mavi ve beyaz testiler vardı. Güzel bir göl manzarasına sahip bir kitapçı da.

Sonra şarküterinin vitrininde hayalimdeki Paskalya yumurtasını buldum. Üzerindeki desende kovboylar vardı: kementli kovboylar, midilliye ve mekanik boğaya binmiş kovboylar, inek otlatan kovboylar, kadın kovboylarla takılan erkek kovboylar. Bu tema Paskalya yumurtası için o kadar uyumsuzdu ki gülme krizine girdim. Üstüne üstlük yumurta kocamandı.

“Aman Tanrım, mükemmel! Catlin mutluluktan ölecek,” dedim ve Gil elbette fiyatı düşünerek gözlerini devirdi.

Fakat içeriye girip fiyatını sorduğumuzda, şarküteride çalışan adam yumurtanın satılık olmadığını söyledi.

“Samimiyetle söylüyorum ki satamam,” dedi adam. “İki sene önceden kalma, dolayısıyla bayatlamıştır. Pek çok insan almak istedi ama maalesef burada kalacak. Selam Silver!”

Adamı anlıyordum ama o yumurtayı o kadar çok istiyordum ki gecenin bir yarısı dükkâna girip onu çalmayı da içeren bir dizi sessiz senaryo hazırlıyordum.

“Sanırım bundan bir tane daha yok, değil mi?” diye sordum.

Adam başını iki yana salladı.

Elden çıkarmak istemesi için uğraşmaya kararlıyım. “Diğer yumurtaların satışını artırıyor mu?” diye sordum.

Başını tekrar iki yana salladı. Bu seferki kederliydi. “Hiçbir fikrim yok. O sadece bir tür süs,” dedi. “Ama vitrinde güzel duruyor, öyle değil mi? Ne de olsa sizi içeri çekmeyi başardı.”

Diğer satış elemanı gülüyordu.

“Görüyor musun?” dedi adam. “Bana hep gülerler. Ama herkes benim kovboy yumurtamı sever. Selam Silver!”

“Selam Silver” ile neyi kastettiğini merak ediyordum ama “Lütfen en azından satmayı düşünüseniz? Ülkemde anne ve babası boşanan, gerçekten mutsuz ve morali bozuk bir arkadaşım var. Bu yumurta onu kesinlikle neşelendirecektir,” dedim. Hikâyemin işe yarayıp yaramadığını anlamak için gözücuyla ona baktım. “Arkadaşım çok çaresiz,” dedim en üzgün, en kısık sesimle.

Yavaşça, “Şey,” dedi başını sallayıp. “Bu epey üzücü bir hikâyeye. Ancak korkarım ki bu söz konusu bile olamaz. Yumurta satılık değil. Hem ayrıca iki senelik. Tadı güzel değildir.”

Catlin’i düşündüm. “Tadını önemsemeyecektir. Bu benden istediği bir şey. Bir işaret. Bu yumurta göz kırpan kocaman bir işaret. Sonsuza dek arkadaş olduğumuzun ve aynı şeylere güldüğümüzün işareti.”

“Tüm şehri hayal kırıklığına uğratmamı istiyorsun benden,” dedi çocuk düşmanı şarküteri çalışanı. “Belki seneye olur.”

Bu sadece bir yumurtaydı ama ağlayacakmış gibi hissediyordum. Belki de başka bir mükemmel yumurta yolculu-

ğumuzun başka bir noktasında karşımıza çıkacaktır. Belki Amerika'da böyle yumurtalar bol bulunur. Ama tüm kalbimle bunun doğru olmadığını biliyordum. Sonra mükemmel bir Paskalya yumurtasının bir önemi olmadığı konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. Hele ki Matthew'un ölü olabileceği ihtimali varken. Hem o yumurtayı eve götürmeyi nasıl becerirdim? Ama Catlin için yumurta önemliydi. Böyle olduğunu biliyordum. Bir dakikalığına bile olsa onu mutlu edecektir.

Babam bir şişe yerel, organik, ev yapımı, usta işi elma suyu aldı. Ona ters ters baktım çünkü bu adama para kazandırma düşüncesinden nefret ediyordum.

Kapıdaki rengineyiği şeklindeki ziller biz dışarı çıkarırken çaldı. "Selam Silver!" diye seslendi adam ama dönüp bakmadım.

Hava kararmaya başladığı için arabayı motellerden birinin önüne park ettik. Resepsiyon görevlisi, Paskalya tatili sebebiyle dolu olduklarını söyledi. “Mountain View’daki Motor Inn’i deneyin, yetmiş beş metre ileride,” dedi.

Arabaya geri döndük. Yollar çok kıvrımlı olduğu için Motor Inn’i bulmamız uzun sürdü. Ama camdaki kredi kartı etiketlerinin yanında küçük bir köpek sembolü vardı, o yüzden şanslıydık. Resepsiyonun gerisindeki adama babamın arabayı park ettiğini söylediğimde, adam aksanımı beğendiğini söyledi ve Avustralyalı olup olmadığını sordu. Gil geldiğinde bize klasik çift kişilik odadan farksız bir aile odası önerdi.

Böylece şimdi babamın odasına bağlı kendime ait bir odam olmuştu. Kendi televizyonum da vardı. Bu hoşuma gitmişti. Özel ama bağlantılı. Benim tarafımda sıcacık bir köşe vardı ve Honey için mükemmel bir yerdi. Sanki hep orada yaşamış gibi kıvrılıp yattı.

BENİ GİTMİŞ SAY

“Bu yaşıta egzersize ihtiyacı pek yok,” dedi Gil. On iki yaşında olmamıza rağmen, Honey’nin yaşlı benim genç olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Gil, Honey’yi dışarı çıkardı. Ben de Catlin’e mesaj attım.

Kayıp adamımızdan eser yok, yazdım.

Tüh tüh, diye cevapladı. Hem şaşkın hem de üzgündüm çünkü yeniden arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Ama bir saniye sonra telefon bipleli.

Babam evden ayrıldı. Annem sabahtan beri ağlıyor.

Ah. Catlin’i yeterince uzun süredir tanıyordum ve o kısık ve öfkeli sesini duyabiliyordum.

Ah, Cat, yazdım, GERÇEKTEN üzgünüm, öpücükler.

Yeni mesaj gelene kadar bir süre geçti ama daha gelmeden bile ne yazacağını tahmin edebiliyordum.

Umurumdaydı sanki.

Bu da az çok umurunda olduğunun kanıtıydı.

Seni dünyalar kadar seviyorum, yazdım ama cevap vermedi.

Gil, Honey’yle döndü. “Sıcaklık azalıyor,” dedi ve ardından Suzanne’in çantamıza koyduğu çiğneme oyuncaklarından birini köpeğe verdi. Kutudan biraz mama döktü. Honey

mamayı koklayıp geri çevirdi. Artmış domuz pastırması, yumurtalı ekmek ya da dondurma değilse kalsın, der gibiydi.

Honey'yi odada bıraktık ve oymalı kocaman sütunları, kırmızı ve altın renklerine boyanmış sivri çatısıyla Tayland'ın bir karikatürü gibi tasarlanmış yandaki kare biçimli büyük restorana gittik. "My Thai" adlı bu restoran neredeyse boştu. Garson kız istediğimiz yere oturmamızı söyledi, biz de öyle yaptık. Sonra tekrar yanımıza geldi ve *Pad Thai*¹⁴ ile yeşil köri sipariş ettik. Kız aksanımı beğendiğini söyledi. Her zamanki gibi nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Yemeğin gelmesini beklerken, kasanın yanında duran akvaryumdaki büyük turuncu balığa bakmak için ayağa kalktım. Yemeğimizdeki balığın bu akvaryumdan gelmemesini diledim.

Yemek geldi ve çok kötü değildi, gerçi *Pad Thai* biraz vıcık vıcıktı. Gil, Thai birası sipariş etti ve bitirdikten sonra bir tane daha söyledi.

"Matthew'u kulübede bulursak ne yapacağız?" diye sordum.

"Sanırım onunla konuşacağız," dedi Gil.

"Peki onu bulamazsak ne yapacağız?"

Gil omuz silkti. "Yavaş yavaş. En azından gerçek bir Amerikan deneyimi yaşamış oluruz, değil mi Perguntador?"

Yemeğimizi yerken restoran doldu ve burada yemek yiyen insanlarla ilgili bulgular toplamaktan kendimi alamıyordum. Çoğu turistti. Bazıları kulağa biraz garip gelen bir Fransızca konuşuyordu. Gil bunun Kanada Fransızcası olduğunu söyledi. Amerikalı aileler birbirleriyle pek konuşmuyorlardı, gerçi bazıları çocuklarına bağıırıyordu. Bir babanın, ergen

14 Tayland'ın milli yemeği (ç.n.)

oğlu etrafa utanç içinde bakarken, yemeye başlamadan önce dua ettiğini duydum. Bir adam garson kızı tanıyordu. Ya akrabası ya da arkadaşıydı. Belki de adam buraya çok sık geliyordur. Birkaç kişi mönüye bakma gereği bile duymadı. Ne isteyeceklerini biliyorlardı. İki genç erkek içeri girip bira sipariş edince garson kimlik sordu. Kimlikleri yoktu. Fakat önemli bir şey değilmiş gibi onlara kibar davrandı ve bira yerine kola getirdi. İnsanlar koca koca tabaklarda yemek sipariş ediyorlardı ve kalanları paket yaptırıyorlardı. Bu yemeği Honey'ye vermezdim, sağlıklı değildi.

Ardından otel odamıza döndük ve Gil kitap okurken sesini tamamen kısıp televizyon izledim. Çoğu kilo vermeye ya da dev pizzalarla ilgili reklamlardı. Her zaman olduğu gibi uykuya daldığımı hatırlamasam da gecenin bir yarısı uyandığımda, televizyon kapalıydı ve motel tabelasının neon ışıkları jaluziden içeri sızıyordu. Gil'in odasındaki gece lambasıysa hâlâ yanıyordu.

Okuldaki bir kız herkese ölü bir kadını bir moteldeki bazanın içine saklayan katilin hikâyesini anlatmıştı. On gün boyunca insanlar o yatakta yatmışlar ve odadaki kötü koku sebebiyle araştırma yapılana kadar da ceset kimse tarafından keşfedilmemiş.

Tüm bu insanların ölü bir kadının üstünde uyuduğu düşüncesi beni o kadar korkutmuştu ki bir hafta boyunca uyuyamamıştım. Anlatan kız hikâyenin böyle bir etkisi olacağını biliyordu. O görüntüyü kafandan silebilmek için ya insanüstü ya da insandan aşağı bir varlık olman gerekir.

Bu daha önceden de düşündüğüm bir şeydi: Hikâye sen istemeden gelip kafana giriyor ya da bu kız gibi birileri ta-

rafından anlatılıyor. Kötü görüntülerle dolu bir dosyam var ama onları sizinle paylaşmayacağım. Siz okurken bir tane-sini şu paragrafın ortasına bir mayın gibi yerleştirsem nasıl olur? Unutamazsınız bile, sonsuza kadar sizin bir parçanız olur, beyninizdeki bir şarapnel parçası gibi. Bazadaki ceset hikâyesini anlatmış olmam bile kötü. Marieka'yı düşününce birden onun yalnızlığını hissettim.

Selam anne. İz üstündeyiz ama doğru yolda mıyız acaba? Çok iyi dedektifler olduğumuzu düşünmüyorum. Defektifiz¹⁵ hatta. He he. Sen nasılsın? Seni çok ama çok özledim. Sevgiyle, Mila.

Gil başını kitabından kaldırıp baktı ve neden hâlâ ayakta olduğumu sordu. Ben de omuz silkip gelen mesajı okudum.

Bu saatte ayakta ne yapıyorsun? Babanla şahane dedektifler olduğunuza bahse girerim. Seni seviyorum. Çok öpüyorum, annen.

Bu bana daha iyi hissettirdi. Ayağa kalktım ve bir süreliğine Gil'in yanına yatağa çıktım. Okyanusun en derin noktasındaki boşlukta yaşayan balıklarla ilgili bir doğa programını izleyelim diye kitabını kenara bıraktı. Kolunu omzuma attı. Sadece televizyonun aydınlattığı böylesine tuhaf bir odada olmak, beni mutsuz ve dipsiz bir boşlukta kaybolmuş gibi hissettiriyordu. Burnumu Gil'in gömleğine dayayıp gözle-

15 Kusurlu. (ç.n.)

rimi kapadım ve evimin kokusunu içime çektim. Bu sayede kendimi daha iyi hissettim.

Gil'in daha fazla kitap okumamı istediğini biliyorum ama ben televizyon izlemeyi tercih ediyordum. Özellikle de sesi kapalı bir şekilde izlemeyi. Sadece görüntü. Eğer bir polisiye dizi varsa ilk sahnede suçu kimin işlediği belli oluyordu, özellikle de ses yokken. Bir aktör kendisinin kötü adam olduğunu biliyorsa, bu onun yüzünden ve yürüyüşünden anlaşılırdı. Ben bir yönetmen olsaydım, oyuncu kadroma son dakikaya kadar kimin suçlu olduğunu söylemezdim.

Kitaplarındaki katilin kim olduğunu kitabın sonuna varana dek bilmeyen ünlü bir polisiye yazarı olduğunu duymuştum. Bana soracak olursanız, bu kadar önemli bir kararı bir grup yaratılmış karaktere bırakmazdım.

Bir süre sonra kendi odama gittim ve Honey'nin yatağını kendi yatağımın kenarına sürükledim. Bunu yaparken Honey ayakta durdu, sonra ters döndü ve onu okşamam için uzandı. Gözlerimi kapadım ancak ne yaparsam yapayım yatağın içindeki bir yarığa ceset koyulmuş olması ihtimali, havadaki kötü bir koku gibi aklımdan çıkmıyordu. Matthew'a mesaj attım.

İnsanların endişelenmesi umurunda değil mi senin?

Bunu alınca cevap at.

İsmimi yazma gereği duymadım.

Gil hâlâ ayaktaydı. "Gil," diye yüksek sesle fısıldadım.

"Efendim?" diye cevapladı.

"Haydi Marieka'yı arayalım."

“Hollanda’da saat daha sabahın yedisi bile değil.”

Saat farkını unutmuştum. “Biraz önce uyanıktı,” dedim. Sesim bana bile kısık geliyordu.

“Pek kontörümüz kalmadı,” dedi Gil ama başını salladı. Marieka ilk çalışta açtı.

“İyi misin?” diye sordu ve arayacağını söyleyip telefonu kapadı. Tekrar aradığında, “Neden hâlâ uyanıksın?” dedi. Sesi endişeli geliyordu. “Gil nerede?”

“Burada,” dedim. “Aradığım için özür dilerim. Dayanamadım.”

“Önemli değil, tatlım. Neredesiniz?”

“Bir moteldeyiz. Lake Placid’e yakın. Yarın Matthew’un kulübesine gideceğiz. Yani bugün.”

“Sanırım kimse hâlâ ondan bir haber almadı,” dedi ama bu sözüne bir cevap beklemiyordu. Herhangi bir şey duyduğumuzda haber vereceğimizi biliyordu. “Nasılsın canım? Yalnızlık çekiyor musun?”

“Birazcık,” dedim. Gerçi şimdi “çok” deseydim daha dürüst olmuş olurum.

“Sanırım ya bulacaksınız ya da bulamayacaksınız,” dedi.

Olasılıkları epey bir daraltmıştı. Güldüm. Sesi bana güven veriyordu. “Konserlerin nasıl gidiyor?”

“Sadece prova yapıyoruz,” dedi. “İlk konser yarın. Şimdiye kadar bir aksilik çıkmadı. Baban nasıl? Neden uyuyamıyorsun?”

“Babam iyi,” dedim. “Ama seni özledik. Onunla konuşmak ister misin?” dedim ve telefonu babama uzattım. Gil göz kırptı. Gözlükleri olmadan biraz farklı birine benziyordu.

“Olduğu gibi kabul edeceğiz,” dedi bir dakika sonra. Sonrasında da, “Tabii ki,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Kendine gayet iyi bakabiliyor olsa da.” Bir daha durdu. “Biliyorum. Bunu hatırlamaya çalışacağım,” dedi. Bana bir öpücük gönderdi. “Bu Marieka’dan,” dedi. Sonra anneme, “Ben de seni seviyorum, sevgilim. Güzel çal,” dedi ve telefonu kapadı.

Ciddi bakıyordu. “Annen genç olduğunu ve uykuya ihtiyacın olduğunu söylüyor,” dedi.

“Sen de orta yaşlısın ve uykuya ihtiyacın var,” dedim.

“İyi bir noktaya değindin,” dedi ve sonra, “Tamam o zaman, ikimiz de yatıyoruz. Yarın akıllarımıza ihtiyacımız olacak.”

Gil’e iyi geceler dileyip yatağıma döndüm ancak çok fazla soru beni uyanık tutuyordu. Yatak örtüsünün altındayken bir mesaj daha gönderdim.

Matthew neredesin?

Bir cevap beklemediğim için cevap gelmeyince de şaşırmıyordum.

Bir süre sonra, telefonun sesiyle derin uykumdan uyandım.

Hiçbir yerde değilim, yazıyordu mesajda.

Matthew’dan gelmişti.

Bir keresinde Gil bana keçiye âşık olan bir adamla ilgili bir tiyatro oyunundan bahsetmişti.

Gülmüştüm. “Âşık mı, âşık mı olmuş?” diye sormuştum. O da başını sallamıştı.

“Ama herhalde... *Bildiğimiz türden* bir aşk değildir bu,” demiştim ve o da gülümseyip başını sallamıştı. “*İnsanlar bazen garip davranır.*”

Hatırlıyorum da bunun çok doğru olduğunu düşünmüştüm o sırada.

Bunu Catlin’e anlattığımda, “Şey, bu iğrenç bir şey, tabii gerçekten de o keçi seksi değilse,” demişti. Yüzünü gözünü buruşturup, sokakta karşılaştığımızda beni görmemiş gibi davranan yeni kankalarıyla birlikte sigara içmeye ve karton kutuda iğrenç tavuk ve patates kızartması yemeye gıtmıştı. Belki de sadece kendilerinin anladığı esprilere gülmekle meşgul olduklarından beni görmemişlerdir.

Gil keçi hikâyesinin, çocuk tacizcisi olmak ya da kız kardeşine âşık olmak gibi kontrol edilemeyen tutkular için

BENİ GİTMİŞ SAY

kullanılan bir metafor olduğunu açıklamıştı. Matthew konusunun gizemi, ortaya çıktığında dünyayı sallayacak kadar yıkıcı bir sır saklayıp saklamadığını merak etmeme sebep oluyordu. Ya da o sır sadece onun kafasında mı yıkıcıydı acaba?

Matthew, *Hiçbir yerde değilim*, diyerek ne demek istemişti?

Gil'i uyandırmak ve ona Matthew'dan haber aldığımı söylemek üzereydim. "Gil, bak! Bir mesaj. Ölü değil," diyecektim.

Ama söylemedim.

Sonra sabah oldu ve Gil tıraş olurken valizimi topladım. Yine Gil'e mesajdan söz edecektim.

Ama hâlâ söyleyemiyordum.

Bugün Matthew'la kulübede karşılaşacağımız kesin gibiydi. Ve mesajın Gil'i üzeceğini biliyordum.

Ama yine de... Yetişkin olan o, çocuk olan bendim. Mesaj beni kaygılandırmıştı ama elli sekiz yaşındaki babama karşı kendimi korumacı hissediyordum. Matthew'un o buz gibi ürpertici mesajından babamı korumak benim görevim miydi?

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey altüst oldu. "Haydi," diyebilirdim ona şimdi, "oyalanma, dişlerini fırçaladın mı?"

Honey'yi yürüyüşe çıkarmak için çimenlik bir yer bulana ve Gil faturayı ödeyene kadar saat neredeyse on bir olmuştu. Şehre geri dönüp kahvaltı için anacadde üzerinde bir mekân bulduk. Ben waffle yedim, Gil ise Honey'nin

artık yemeyeceği o sıkıcı yemeğin yerine, omletin yanında bolca sosis söylemişti.

Gil folyo kabın içindeki sosisleri önüne koyduğunda, Honey onları hatır hutur yedi. Arabanın arka kapısını açtım ve içeri zıplayıp gerinerek çenesini yaladı. Gil'le biraz suçlu bir ifadeyle birbirimize baktık. Sorumlu birer köpek sahibi değildik.

Şimdiye kadar normal genişlikte yollardan gitmiştik ancak kuzeye doğru ilerledikçe yollar daralıyordu. Yoğun ağaçların bulunduğu asfaltsız bir yola girene kadar da daraldı. Honey ön patilerini ön koltukların arasındaki kol dayanağının üstüne koyup ayağa kalkmıştı. Burnu ön cama dayanıyordu ve kulaklarını dikmişti. Daha önce buraya gelmiş miydi? Bu yolu hatırlıyor muydu? Haritada yakınlarda bir göl olduğu yazıyordu ama göremiyorduk. “Avlanmak Kesinlikle Yasaktır” yazılı sarı levhalar, yol şeridi boyunca ağaçlara çivilenmişti. Burada ormanın vahşi bir tarafı vardı. Belki silahlı bir manyak levhaları umursamaz diye ayıların saklandığını umuyordum.

Her birkaç dakikada bir, uzun ince toprak yol kollara ayrılıyor, bazen bir isimle veya posta kutusuyla, bazen bir numarayla işaretlenmiş bazen de işaretlenmemiş oluyordu. Gil kısık gözlerle haritaya bakarken endişeli görünüyordu.

“Neredeyse geldik,” dedi. “Bu yolun sonunda olmalı.” Suzanne’in yön tariflerinin olduğu arka sayfayı çevirdi. Sanki orada bulabileceğimizden daha fazla bilgi arıyordu.

Birdenbire yol sona erdi. Ağaçların arasında arabanın geçemeyeceği kadar dar bir patikaya dönüştü.

“Görünürde bir bina yok.”

“Haydi,” dedi Gil. “Bu o olmalı.”

Arabadan indik.

Dünden daha serin, güzel bir sabahtı. Gün ışığı ağaçların arasından süzülüyordu. Yaprakları hışırdatan ve dalları gıcırdatan bir esinti vardı. Çalılıkta koşturan şeyleri duyabiliyordum. Küçük şeyler. Onları gözümde canlandırımdı: keskin parlak küçük gözleri ve küçük ayaklarıyla minik ve varlığımızdan tedirgin olan grimsi, kahverengimsi hızlı kemirgenler.

Bir Amerikan geyiği görebilme umuduyla ormanın içine gözlerimi kısarak baktıysam da daha fazla ağaçtan başka bir şey görmedim. Ormanın zemini çam iğneleri ve yere düşmüş ince dallarla kaplıydı. Ayaklarımızın altındaki yol yıllardır süren çürümeyle yumuşacık olmuştu. Honey kıpırdamıyordu, burnunu havaya kaldırmıştı ve birazcık titriyordu. Matthew’la buraya daha önce geldiklerini mi hatırlamıştı acaba? Onun kokusunu mu almıştı yoksa? Matthew burada mıydı? Şimdi de yeri kokluyordu ve Honey yoldan aşağı inerken kalbim çarpıyordu. Burada olmalıydı. Burada olmalı...

Honey’yi takip ettik.

Gil açık alanda durdu. Kulübe ahşaptan yapılmıştı. Boyanmıştı ancak havaya maruz kaldığından rengi bozulmuş ve boyası soyulmuştu. Küçük evi çevreleyen pencerelerin hepsi kapalıydı. Yeşile boyanmış ön kapı kapalıydı ama dışında tel örgülü bir kapı daha vardı ve doğru düzgün kapanmıyor gibiydi. Açılıyor ve gıcırtyla belli belirsiz kapanıyordu. Honey evin dışında mızımızlanarak dönüyordu. Durdu, başını geriye atıp uludu, sonra bir ileri bir

geri daireler çizerek koşmaya devam etti. Şaşkına ve deliye dönmüş gibiydi.

Büyük ihtimalle Honey daha önce Matthew'la burada bulunmuştu ve bunu hatırlıyordu. Onun varlığının kokusunu alıyor olmalıydı ya da varlığının hatırasını. Bizim gibi o da bir çözüme kavuşmayı umuyordu.

Gil tedirgin görünüyordu. Derin nefes aldı. Kimse pencereden bizi gözetlemiyor, karşılamıyordu. "Merhaba?" diye seslendi Gil. Eve yaklaştık ve Gil'in elini tuttum. Honey koşmayı bırakmıştı ve hareketsiz durup havayı kokluyordu.

Gil, "Bakalım burada ne varmış?" diye sordu sessizce.

Burada olan şey ya şu anda burada olmayan ya da bizim geleceğimizi tahmin edip burada değilmiş numarası yapan ve buradan gitmemizi dileyen, ormanın ortasındaki bir kulübede yaşayan bir adamdı.

"Bak," dedim Gil'e.

Bir kedi vardı. Emin olduğum bir şey vardı ki o da böyle büyük, besili kediler ormanda yalnız yaşamazlardı. Bu, siyah ve kahverengi çizgili tekir bir kedi idi. Renkleri evin yanındaki gölgelerin arasında neredeyse görünmez olmasını sağlıyordu. Hareketsiz bir şekilde çömelmiş, sanki avmışız gibi bizi izliyordu. Gözleri sarımsı yeşildi ve onu gördüğümü biliyordu. Kediler dünyanın en akıllı yaratıkları olmayabilirler ama şahane gözlemcilerdir. Kedi dikkatini bizden önündeki başka bir şeye yöneltti. Belki de biz varmadan önce de bir şeyin delikten çıkmasını bekliyordu. Hiçbir akli başında kedi, bir çevirmenle kızının burada yaşayan ya da yaşamayan birini aramak için yoldan aşağı inmesini beklemek üzere bütün gün çömelmez.

Kediyi izledim. Donakaldı, gözlerini yere dikti, ön patisini savurdu ve sonra doğrulup patisini yere gömdü. Gözlerini büyülenmişçesine aşağıya dikmişti, neredeyse bir düşünceden bile daha kısa süren bir hızla ileriye atıldı ve ağzında bir fareyle çıkageldi. Fareyi havada salladı ve ufak yarattığın, çok geç de olsa ayağa kalkmak için çırpındığını görebiliyordum. Avantaj kedideydi. Fare toprağa dokunduğunda, kedi top süren bir futbolcu gibi çoktan ön patileriyle fareye vuruyordu. Bu oyunu izlemeyi bırakmak, hangisinin tarafını tuttuğumdan yüzde yüz emin olamasam da imkânsız gibi geliyordu.

Gil kulübeye doğru yürüdü. Tel örgülü kapıyı açıp evin kapısına gürültülü bir şekilde vurdu. Ama cevap gelmiyordu. “Merhaba. Kimse yok mu?” diye seslendi. Sonra kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. Bana baktı. Avuçlarını birleştirdi ve yüzünü pencereye dayadı. Perdeler görüşünü engelliyordu.

Kedi ondan nefret ediyordu, bunu görebiliyordum. Bu bağırان adam avını berbat ettiği için kızgındı. Bir dakikalık dikkatsizlik sonucunda, kedi birden arka bacakları üstünde yükseldi, fare arayan bir çizgi film kedisi gibi sola ve sağa baktı. Sonra günün en güzel avının mahvolmasını takımıyormuşçasına oturup patisini yalamaya başladı.

Gerginlik içinde bu büyük karşılaşmayı hayal ederken burada birinin yaşıyor olabileceğini ama burada olmayabileceğini hiç düşünmemiştik. Kulübenin etrafını gezdik ama görülecek bir şey yoktu. İçerisi doluydu, bundan emindim. Buranın tek sakini kedi değildi. Buranın boş ya da terk edilmiş olması mümkün değildi, çiçeklikler sanki birisi yakın zamanda gelip çiçek ekmiş gibi düzgündü. Metal kancalar

ağır ahşap panjurları tutuyordu. Ev içinde birilerinin yaşadığını söylercesine nefes alıyor gibiydi.

Gil bu sefer kapıdan içeri baktı.

“Burada biri yaşıyor,” dedi ve bunu söylediğinde ağaçlardan neredeyse görünmeyen küçük ek binaya bakabilmek için evin etrafında dolandım. Ona doğru yürüdüm ve Gil de beni takip etti. Çok basitti. Ek binanın yanında, çöp için kullanılan gübre çukuru vardı: koca bir taşla bastırılan ahşap bir kapak. Kapağı kaldırdım. Delillerimiz oradaydı; yumurta kutuları, gazeteler ve mutfak atıkları. Soyulmuş meyve kabukları, muz kabukları, kemikler. Gazeteler de dahil olmak üzere hepsi yakın zamanda atılmış.

Odaklandım ve küçük kulübedeki hislerin kafamın içine sızmasına izin verdim. Burada yaşayan bir kadındı, bunu güçlü bir şekilde hissediyordum. Fakat biri daha vardı. O da Matthew olabilir miydi?

“Burada bir kadın yaşıyor,” dedim.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Gil. Ona baktım çünkü babam ve ben nasıl bildiğim konusu üzerine hayatımız boyunca pek çok kez konuşmuşuzdur.

Biliyordum çünkü biliyordum işte. Bazen, “İşte! Bitmiş bir oje,” derdim. İşte böyle biliyordum. Konserve et, hiçbir kadın konserve et yemez. Bir düzine boş bira kutusu, ucuzdandan, al sana ipucu. Ama genelde bu kadar belli olmaz. Bir resme bakıp o anda görünür olmayan şeyleri de görürüm. Mistik biri olduğumdan değil. Ufacık bulgulardan oluşan ve başka insanlar için çok küçük olan takımyıldızları görebilirim. Takımyıldızların her bir ögesini tam olarak bilmesem

de genel izlenimim net olur. Büyükayı. Avcı takımyıldızı. Kuğu takımyıldızı.

Akıllı Hans'ın hikâyesini bilir misiniz?

Akıllı Hans, geçtiğimiz yüzyıl dönümünde Almanya'da yaşayan bir Arap atıymış. Sahibi onu dünyadaki en akıllı at ilan etmiş. Toplama, çıkarma, çarpma yapabiliyor; karekök hesaplayabiliyor ve saati söyleyebiliyormuş. Şaşkın izleyicilerine toynaklarıyla rakamlara basarak cevapları söylermiş. Sahibinin arkası dönük olsa ya da farklı kişiler soru sorsa bile, Akıllı Hans olağandışı bir biçimde tutarlıymış.

1907'de, Hans'ın becerilerini doğrulamak için Berlin'den on üç yabancı denetçi gönderilmiş. Bir süre şaşırıp kalmışlar. At gerçekten de zor matematiksel hesaplamalar yapabiliyormuş.

Ama sonra deneyler yapmaya başlamışlar. Hans'ın gözlemini bağlamayı denemişler ve atın hesaplamalarının tutarlılığı azalmış. Sonunda soru soran kişinin bile cevaplayamadığı sorular sorma fikrini bulmuşlar. İşte bu işe yaramış. Hans bocalamış, hatta cevap verme girişiminde bile bulunmamış. Hani zihin okuyordu?

Akıllı Hans'ın soru soran kişinin tavırlarından ufak tefek ipuçları topladığı ortaya çıkmış. Soru soran kişinin duruşuna göre ayağını vurmaya kesiyormuş. Hans doğru cevaba ulaştığında, soru soran kişinin kalp atışları hızlanıyor, omuzları belli belirsiz geriliyor ya da gevşiyormuş. Bunlar odadaki insanların algılaması ve yorumlaması için yeterli işaretler değilmiş. Soru soran kişi de ne yaptığının farkında olmuyormuş. Ancak bunlar at için yeterliymiş.

Başka bir deyişle, zavallı Hans matematikte o kadar da başarılı değilmiş.

Sadece hiç kimsenin göremediği şeyleri yorumlamada şaşılacak derecede yetenekliymiş.

Mila gayet güzel bir isim ve hiçbir zaman ismim hakkında hoşnutsuz olmadım ama annem ve babam bana bu atın ismini vermiş olsaydı büyük şeref duyardım.

Matthew'un kulübesinde yaşayan kişi ya da kişilerden biri Matthew ise araştırmamız sona ermiş demektir. Eğer kulübede Matthew'dan başkaları yaşıyorsa, onun yerini biliyor olabilirler. İçimden bir ses burada olmadığını söylüyor. Bu hissi açıklayamıyorum. Honey'nin ulumasından, azalan heyecanından, eski bir izi sürmesinden olmalı.

Geri dönmemiz gerekecekti.

Mountain View'daki Motor Inn'e dönmek kırk beş dakikamızı aldı ve orada durup bir gece daha kalacağımızı söyledik. Sonra da şehre indik. Boş zamanımız vardı ve Gil'in yeni bir jilet alması gerekiyordu.

Mavi ve gümüş renkler arasında tercihini yaparken, doldurulmuş ufak bir Amerikan geyiği almak için ondan beş dolar istedim.

O kadar kuzeydeydik ki geyik içinde kaldığımızı söylemek yanlış olmazdı. Şehirde, Ulu Geyik Kafe ve önünde neredeyse gerçeği kadar büyük oyulmuş koca bir ahşap geyik olan Geyik Martin'in Antikaları vardı. Mountain View'daki

Motor Inn'in ofisinde geyikli resimler vardı. Geyik adı verilmemiş kahvaltı yaptığımız mekânın mönüsündeyse geyik resmi vardı.

Gerçek bir Amerikan geyiği görmek isterdim. İngiltere'nin kuzeyinde yaşadığım düşünülürse, ya şimdi görecektim ya da bu hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

Yirmi dört saatten kısa süredir buradaydık ve şimdiden her şeye aşinaydım. Burası küçük bir şehirdi; bir ucundan diğerine on dakikada yürüyebiliyordunuz. Birkaç saat içinde ev gibi hissettirmiş olan bu yerde yirmi yıl yaşamak garip olurdu.

Gil ile birlikte olmak, bir görevimin olması ve muhtemelen Matthew'u bularak bir değişiklik yaratacak olmak hoşuma gidiyor olsa da evimi çok özlemiştim ve bu komik yere aitmiş gibi hissetmek güzeldi. Burada sonsuza kadar kalmayı hayal ediyordum. Marieka da bize katılırdı ve şehir dışında sevimli ahşap çiftlik evlerinden birini alırdık. Okula her gün kocaman bir çiftlik atıyla giderdim. Catlin yazın ziyarete gelirdi, Gil bütün kış odun ateşinin önünde çalışır ve Marieka da eskiden mandıra olan konforlu stüdyoda keman çalışırdı.

Sonra hayal kurmayı bıraktım. Neden mi? Çünkü hiçbirimizi burada yaşarken hayal edemiyordum.

Ne zaman aklıma gelse Cat'e mesaj atıyordum. **Sensiz eğlenceli değil, yüzünü özledim.** Ya da **Son haberler neler?** diye yazıyordum. Ama cevap vermiyordu. Söz konusu mesajlar olunca, o kişinin mesajını alıp almadığını ya da senden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek çok güç. Belki de okuldaki havalı çetesine donmuşştür ve artık benim arkadaşım olmak

istemiyordur. Belki de kontörü bitmiştir ve anne babası boşanma arifesinde olduğu için para isteyemiyordur.

Kitapçada koca bir kart rafı vardı ve Marieka için dalgıç kuşu ve baykuşlu serigrafi baskılı resimler aldım. Sonra yan taraftaki Anımo Depot'ya gidip dolaştım. XXXL bedene kadar pamuklu yeşil ve açık turuncu kamuflaj desenli ceketler, bir Elmer Fudd¹⁶ çizgi filminden fırlamış gibi görünen yünlü ekoseli ördek avı şapkaları (şapkanın yanlarında kulaklarınızın üstüne indirebileceğiniz çıtçıt kanatlar vardı), deri ve lastik botlar, kemik saplı av bıçakları, mataralar, çadırlar, su geçirmez örtüler ve ördek düdükları gibi şeyler satılıyordu. Bu mağazayı sevmiştim. İçindeki her şey çok yabancıydı. Çadırların ve oltaların arasında aylaklık eden genç bir adam, bana yardımcı olup olamayacağını soracaktı ki hızlıca başka yöne baktım. Onlarla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrimin bile olmadığı şeylerle dolu olan bu mağazanın içinde, bir yabancıнын önünde utanmıştım.

Adam sonra tezgâhın arkasına geçti, dolabın kilidini açtı ve mermi kutularını dizmeye başladı. Bu mağazanın tamamen öldürmeyle ilgili olduğu kafama daha yeni dank etmişti. Birdenbire dikkatimi çeken her şey, deri yüzme bıçağı ya da lazerli teleskop haline gelmişti. Dehşete kapılıp orayı terk ettim.

Kapıdan geçerken dönüp baktığımda bir çocuk bana bakıyordu. Önce benim enteresan ve yabancı olduğumu fark etmiştir diye düşündüm ancak hırsız olduğumu düşünmesi daha muhtemeldi. Kim bir mağazadan bu kadar hızlı çıkar ki?

16 *Looney Tunes* çizgi karakterlerinden avcı Elmer Fudd. (ç.n.)

Bitişikte ikinci el kitaplar satan ve hazinelerle dolu olabileceken hiç de öyle olmayan bir dükkân vardı. Laura Ingalls Wilder'ın hayatı üzerine bir kitap buldum. İçinde anne babasının gerçek fotoğrafları da vardı. Ama bulmamayı dilerdim. Çünkü kitaplarını sevdiğim halde, Laura Ingalls Wilder'ın gerçek anne ve babası tutucu dincilere benziyorlardı. Babasının sakalıyla keman çalarken resmedildiği çizimler onu neşeli ve samimi gösteriyordu ama fotoğraflardaki adam soğuk ve mesafeliydi. Aynı zamanda tuhaftı da. Kitaplarda güzel ve nazik olan annesi de burada huysuz görünüyordu. Gil fotoğrafçılığın ilk günlerinde objektife gülümsemenin doğru kabul edilmediğini söyledi.

Birkaç dakika sonra babamı dükkânın öbür tarafında bir kitaba bakarken buldum.

“Şuna baksana,” dedi. Kitap eski ve biraz rutubetliydi, sayfaları kahverengi lekeli olsa da babam çok heyecanlı olduğundan ben de heyecanlanmıştım. Fiyatını görmek için kapağını açtı. Kurşunkalemle üç dolar yazıyordu.

“Bu kitabın burada ne işi var?” diye sordu başlığını göstererek. Şu anda üzerinde çalıştığı kitabın eski bir çevirisiydi bu. “Ne ilginç bir tesadüf,” dedi. “Herhangi bir yerde bulunamayacak türde bir kitap bu.”

Şehirdendir diye düşündüm, bizi küçük hediyelerle karşılıyordu.

Sekiz yaşındayken, bir çöp konteynırında dokuz bin sterlin değerinde olduğu ortaya çıkan bir keman bulmuştum. Okuldan eve yürürken gözücuyla onu görmüş ve tabii ki ne kadar kötü durumda olursa olsun konteynıra atılmış keman için üzülmüştüm. Ama onu döküntülerin arasından

çıkardığım an, özel bir şey olduğunu anlamıştım. Bir kemanı değerli yapan şeyin ne olduğunu hiç bilmesem de onu parmaklarımla hissedebiliyordum. Bir makine tarafından yapılmış bir şeyle, sevgi ve özveriyle yapılmış şey arasında fark vardır. Eski bir şey yeni olandan daha farklı parlar. Tek bir özellik değil binlerce minik yıldız yavaşça bir araya gelerek takımyıldıza dönüşmüşlerdi.

Matthew'un mesajına bir kez daha baktım.

Hiçbir yerde değilim.

Daha cevaplamadım. Doğru cevabın ne olacağını bilmiyorum. Tabii eğer doğru bir cevap varsa.

Öğle yemeğini geç yedik. Üç katlı tost ekmeğine tavuklu sandviç söyledim ve ekmekler kürdanla tutturulmuş olarak geldi. Gil jambonlu, peynirli ve domatesli tost istedi. İkimize de beyaz kâğıttan kaplarda lahana salatası geldi. Amerika'daki çoğu yemekte olduğu gibi, sandvicim kocamandı. Neredeyse yarısına bile gelmemişken bıraktım ve kalanı Honey için bir peçeteye sardım. Gil çok aç olmasam da gözümün aç olduğunu ve bu kalan yemeklerin zavallı köpeği hasta ettiğini söyledi. Sanki bunun onunla bir ilgisi yokmuş gibi.

Garson kız aksanımı beğendiğini ve nereli olduğumu merak ettiğini söyledi.

“Londra’dan geldim,” dedim ve o da, “Londra, İngiltere ha? Öyle bir yerden geldiğin için çok şanslısın,” dedi. Sanırım haklı, şanslıyım.

Vakit geç oluyordu ve kısa süre içinde yola çıkmalıydık. Uzun bir bardaktan limonata yudumlarken dışarı baktım ve neredeyse boğuluyordum.

“Baba,” deyip işaret ettim.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Gil. “Nisan ayındayız.”

Garson kız bu son sözü duydu. “Nisanda kar yağması şaşılacak bir şey değil,” dedi. “Bir keresinde Paskalya’da öyle bir tipi olmuştu ki yaklaşık bir aylığına bütün eyalet kepenk kapattı. Buralarda böyle şeyleri çok duyarsınız. Kimse nisanda kar yağınca şaşırmaz. Haziranda birkaç şaşkın yüze rastlayabilirsiniz. O da belki.”

“Ama hava çok ılıktı.”

Kız omuz silkti.

“Yok artık, daha neler!” dedi Gil.

Garson kız bu BBC İngilizcesinden kopuşu fark etmemiş olsa da babama bir bakış attım. Kız gittikten sonra, “Bana İngilizlik taslama şimdi,” diye fısıldadım. “Sen benim normallikle son bağımsın.”

Bir kaşını kaldırarak, “Ne alakası var?” diye fısıldadı.

“Sahip olduklarımın en iyisisin.”

“Sen de,” dedi o da.

Hesabı odayıp arabayı almaya gittik.

Selam Cat. Kar yağıyor! Çabuk buraya gel! diye mesaj attım.

Hemen cevap geldi. **Gelebilmeyi isterdim**, yazıyordu. Pek dokunaklı geldi bu mesaj bana. Ama en azından bir cevap vermişti, bu yüzden belki de bana küsmemişti.

Kar tutmuyordu ama o kadar kalın ve yumuşak yağıyordu ki tutması an meselesiydi. Yolda yavaş ilerliyorduk ve bunun için ilk kez Gil’i suçlamıyordum. Bu havayı geçtim, hiçbir havada araba kullanmayı sevmezdi ve yüzünü neredeyse ön cama yapıştırmış, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Kısa sürede gırtlığımızı kadar kara batacağımızı hissediyordum ama

bir yandan da karın yolun kenarlarını süpürüp *düşmemesi*ni seviyordum. Gözlerinizi kısarak bakıp kendinizi bir kar küresinin içinde hayal edebilirdiniz.

Kulübeye ulaşmak bir saatten uzun sürmüştü ve biz varana dek dünya bembeyaz olmuştu ve karın duracağı da yoktu.

Sabah arabayı park ettiğimiz yerde şimdi küçük kırmızı bir araba vardı. Gil'le birbirimize baktık. Kırmızı arabanın yanında durduk ve dışarı çıkıp camlarında biriken karı temizledim. İçeriye baktım ve arka koltukta bir çift ayakkabı, küçük yürüyüş botları, içinde kitap CD'leri bulunan bir kutu (sosyetik bir aktris tarafından seslendirilmiş *Anna Karenina*) ve James Taylor'ın en sevilen şarkılarından oluşan bir albüm bulunuyordu. Bir de bir paket kurutulmuş elma halkası vardı. Eğer arka koltukta, Mets¹⁷ logolu lacivert beyzbol şapkası olmasaydı, bunlar yüzde yüz bir kadına ait derdim. Ama bu şapkanın bir erkeğe ait olduğu ortadaydı.

“Bunların Matthew'un olduğunu sanmıyorum,” dedim Gil'e ve o da başını salladı.

Honey arabadan dışarı, karın üstüne büyük bir dikkatle atladı. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Bir kez daha, Matthew'un Honey'yi nasıl ardında bırakabildiğini merak ettim. Suzanne'in köpeğe karşı hislerini, Honey'yi sevgi ve ilgiye boğmayacağını biliyordu belli ki. Bu da gidişini daha da garip hale getiriyordu. Matthew, Honey'yi seviyordu. Köpek de onu bu kadar sevdiğine göre, kesinlikle seviyor

17 Tam adı New York Mets olan beyzbol takımı. (ç.n.)

olmalı. Köpeği yanına alamayacağı bir yere mi gitmişti acaba? Uçağa mı binmişti?

Ceketini omuzlarına alıp çenesini yakasının içine sokarak, “Haydi,” dedi Gil. Bir kez daha yoldan aşağı indik. Bu kez, buradaki halk önce vurup sonra soru soran türden midir, diye düşündüğümüzden biraz daha tereddütlü yürüdük. Konu Amerikalılar olunca ne olacağını hiçbir zaman bilemezsin.

“Merhaba?” dedi Gil açık alana geldiğimizde. Birilerinin kısa sürede cevap vereceğini umuyordum çünkü ayakka-bılarım sıırıslıklam olmuştı ve saçlarımdan su damlaları akmaya başlamıştı. Eğer kar bir süreliğine tutacak olursa özel ekipman edinmem gerekecekti.

Kapı kapalıydı ama ışıklar açıktı ve bacadan gri renkli dumanın çıktığını görebiliyordum. Bir kadın kapıya geldi ve bize baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve bir anlığına Gil’le aklımızdan aynı düşünce geçmişti: Yanlış evdeydik.

Kadın, uzun eteğinin ve beyaz puantiyeli lacivert Norveç stili kalın örgü kazağının üzerine kot kumaşından bir önlük giymişti. Elini siliyor ve bize bakıyordu.

Honey bana yakın duruyordu. Kar, tüylerine yağıyor ama erimiyordu. Biraz bacağıma doğru eğilmişti. İzliyor, izliyordum ve bu gerçekte saniyeler sürse de zaman yavaş-ladığı için asırlar gibi geliyordu bana.

Birden kadın elini ağzına götürdü, kapıyı hızla açtı ve Gil’e sarılmak için dışarı, karın içine doğru koştu. Gil de ona sarıldı.

“Burada ne yapıyorsunuz, Tanrı aşkına? Islanıyorsunuz,” deyip güldü. “Durmayın, içeri girin, haydi içeri girin!”

Sonunda babama sarılmayı bıraktığında bana döndü ve gözlerinin bir kedinin gözleri gibi yukarı çekik olduğunu fark ettim. Yani köpek Mila kimliği belirsiz bir kediyle karşılaşıyordu, birbirimize tüylerimizi kabartarak bakıp bakmayacağımızı ve kadının sırtını kamburlaştırarak tıslamaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordum. Ama Gil'i ve beni kollarımızdan tutup dışarıdaki soğuktan içeri doğru biraz sürüklercesine götürdü.

Sonra durup Gil'e, bana, sonra yine Gil'e baktı.

"Mila," dedi Gil. "Bu Lynda. Matthew'la çok eski bir arkadaşımız. Senin doğumundan çok önce tanışmıştık."

Lynda gülümsedi. "Bir asır filan önce," dedi.

Üçümüz de orada öylece duruyorduk. Gil'le ufak evin zeminine damlıyor gibiydik. Lynda, Gil'e doyamıyormuş gibi bakıyordu. Sonunda ortamın havasını bozup aceleyle şifonyiere gidip kucak dolusu havlu çıkardı. Bana mavi bir havlu uzatırken, "Saçını kurula yoksa üşütürsün," dedi.

Kulübenin içi o kadar sıcaktı ki buharlaşmaya başladık. Gil, havlusuyla saçımı kuruladı ve Lynda'ya, sanki saklam-baç oynuyormuşuz gibi her kenarı ve kuytu yeri koklayan Honey'yi kurulamak için kendi havlumu kullanmamın sorun olup olmayacağını sordum.

"Kirli değil, pis de kokmuyor," dedim ve Lynda da, "Tabii ki öyle," dedi.

"Ne çılgın bir gün," dedi. "Kar! Paskalya'da. Ve şimdi de ummadık bir anda ortaya çıkıyorsun. Bu oldukça," dedi ve doğru sözcüğü bulmak için duraksadı, "şaşırtıcı."

Honey'yi yakaladım ve onu kurulamayı bitirince, tüylerini düzeltmek için silkelendi. Lynda'ya baktım. Gil'den gençti,

koyu renk saçları omuz hizasındaydı ve neredeyse hiç beyaz saç yoktu. Uzun boyluydu. Eskiden kalma o fotoğraftaki kız olabileceğini fark ettim. İkisinin de âşık olduğu o kız... Matthew'un onu bir kuleye kapatılmış Rapunzel gibi burada saklayıp saklamadığını merak ettim.

Gil sadece ona bakıyordu. "Ee?" dedi. "Burada ne yaptığını söylesen iyi olur."

"İskoçya'dan döndüğümüzden beri burada yaşıyorum. Neredeyse üç yıl oldu. Asıl *senin* burada ne işin var?"

"Matthew'u arıyoruz," dedi Gil. "Kaybolduğunu duydu mu?"

"Ne?" dedi Lynda gözlerini kırıştırarak. "Ne diyorsun, kayıp mı olmuş? Nasıl duyabilirdim ki?"

"Birkaç gün önce yanına kendine ait hiçbir şey almadan yola çıkmış. Ne para, ne pasaport ne de bir kıyafet. Sadece arabasını almış. O kadar. Eve dönmedi. Buraya gelmiş olabileceğini düşündük."

"Gelmedi," dedi Lynda. "Onu aylardır görmedik." Sanki inanmıyorsak yatağın altına ya da dolaplara bakabileceğimizi söylemek istercesine avuçlarını açtı.

Tamam, peki... *Onu aylardır görmedik*. Onu aylar önce *gördük* anlamına mı geliyor bu? Bu arada, *biz* derken kimi kastettiğini düşünüyordum. Şu anda ormanda saklanan başka bir adam olabilirdi. Ama bir sandalyenin arkasına serilmiş, üzerinde bir müzik grubunun adı olan tişört, çöp kovaşında boş M&M's kutusu ve yerde, içinde kahvaltı artıkları olan tabak, bu kişinin bir çocuk olduğunu gösteriyordu.

Gil iç çekti ve nezaketsiz davrandığının farkına varmış görünüyordu. “Boş ver,” dedi. “Bundan daha güzel bir sürpriz bekleyemezdim.”

“Utanmazsın,” dedi Lynda gülümseyerek. “Ama seni gördüğüme çok sevindim. Ve Mila’yı!” dedi ve gözlerini babamdan bana çevirdi. “Ayrılıkların kötü yanı da bu ya işte,” dedi. “Herkesi kaybediyorsun. Baban ve ben daima iyi anlaşırdık. Ben hep yanlış arkadaşı seçtiğimden kuşkulanıyordum.”

Ayrılıklar. Yanlış arkadaş. Demek ki o *gerçekten* de fotoğraftaki kızdı.

Lynda tekrar gülümsedi ve yanlış arkadaş konusunda ciddi olmadığını göstermek için bana bir bakış attı. Gerçi bu bana biraz zorlama gibi geldi.

Bu ifadeyi doğrulamak için Gil’i kontrol ettim ve evet, bir şeyler vardı. Babam bu kadından, yani Matthew’un eski sevgilisinden hoşlanıyordu. Gözlerimi kıstım ama ikisi de bana bakmıyordu.

“Matt burada yaşadığımdan sana hiç bahsetmedi mi?”

Gil başını iki yana salladı. “İletişim kurma konusunda pek iyi değiliz,” dedi. “Owen öldüğünden beri daha da kötüyüz. Arada sırada birbirimize e-posta atarız, o kadar. Suzanne buraya gelmiş olabileceğini düşündü.” Gil endişeli görünüyordu. “Evli olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Ama Suzanne’in bu anlaşmadan haberi yok, öyle mi?”

“Hiç sormadım,” dedi Lynda. “Ama farkında değil sanırım.”

Dünya hakkındaki bilgilerimin yetersizliğine rağmen bu bana bile kötü bir fikir gibi geliyordu. Matthew böyle bir sır mı saklıyordu? Ve Lynda yüz yıl önceki sevgilisiyse neden ilişkilerini sır gibi saklıyordu?

“Oturun,” dedi Lynda, “lütfen oturun. Size içecek sıcak bir şeyler getireyim. Donuyor olmalısınız.”

İçerisi sıcaktı, donmuyorduk ama ikimiz de açılır ahşap masaya oturup küçük gaz ocağında kahve ve süt ısıtan Lynda'yı izledik.

“Buradaki bir lisede İngilizce öğretmeniyim,” dedi Lynda. “Çok iyi para vermeseler de beni seviyorlar. Matt ara sıra ziyaret ediyor ve yapmamasını söylesem de para gönderiyor. Daha makul bir eve taşınmayı istiyorum ama Matt burada oturmamız karşılığında bizden para istemiyor. Bu da basit ama önemli bir şey.”

Bu olanlarda bir yanlışlık olduğunu düşünmüyormuş gibi davranan Gil'e baktım. Para gönderdiği ve kira almadığı gizli eski sevgilisi ve bir kişiyle daha Matthew'un kulübesindeyiz ve bunların hiçbirinin gizemli bir yanı yok, öyle mi?

Lynda eğilip mesafeli duran Honey'ye elini uzattı. O da ayaklarını oynatmadan olabildiğince geri çekildi. Çoğu köpek önce elleri koklar.

“Matt'in köpeği,” dedi Gil. “Adı Honey.”

Lynda başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Aslında tanışmıştık.”

Gil'in gözleri bir an büyüdü. “Elbette tanışmışımızdır,” dedi. Ama şaşırmış görünüyordu.

Honey geri çekildi ve odanın her köşesini koklamaya devam etti. Arada bir duruyor ve özellikle bir nesnenin koku-

sunu içine çekmeye çalışıyordu. Matthew bir süredir burada bulunmamış olabilirdi ancak Honey'nin koku alma duyusu benden çok daha iyiydi. Ev Matthew'u hatırlıyor ve ismini yalnızca köpeklerin duyabileceği bir frekansta fısıldıyordu.

Köpek, tüm erişilebilir bilgileri topladıktan sonra durdu. En alt çekmeceyi karıştırıp eski gri bir battaniye çıkarırken Lynda, "Honey hâlâ ıslak," dedi. Battaniyeyi sobanın yanına koydu ve Honey dikkatli bir şekilde ilerleyerek üzerinden geçti. Oyun olmadığından emin olmak için kokladı ve daire çizerek üzerine uzandı. Belki battaniye de Matthew kokuyordu.

"Peki," dedi ve kaşlarını çatarak Gil'e baktı. "Neden Matt'ın köpeği sizin yanınızda?"

"Biraz uzun bir hikâye," dedi Gil.

"Onu ardında mı bırakmış? Bu hiç onun yapacağı bir şey değil."

Gil iç çekti.

"Tabii eğer köpek götüremeyeceği bir yere gitmiyorsa."

"Onun burada olmasını umuyorduk. Ama haklısın."

"İngiltere'ye dönmüş olabilir mi?"

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Gil. "Gerçi bizim geleceğimizi bile bile neden dönsün ki?"

Lynda masaya Gil için kahve, benim içinse sıcak çikolata koyarken hiçbir şey söylemedi.

Gil'le tüm bunları sindirmeye çalışıyorduk ve Gil bana sorgularcasına bakıyordu. Omuz silktim. Neyi ne kadar gördüğünü ve Matthew'un yakın zamanda burada olup olmadığı konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum. En az onun kadar çok soru vardı kafamda. Belki de Matthew'un Lynda'yla bir ilişkisi vardır ve ara sıra onu ziyaret

BENİ GİTMİŞ SAY

ediyordur. Bu yüzden mi ortadan kaybolmuştu peki? Ve eğer sebep buysa, şu anda neredeydi?

Etrafa baktım. Minik, eski moda gaz fırınıyla kâseler ve tencereler mutfağın bir köşesini kuşatmıştı. Öbür tarafta fitilli kadifeden yastıklar, ördek biblosu koleksiyonu, iki eski katlanır iskemle ve kitap yığınının yanına istiflenmişti. Kulübenin bölmelere ayrılmış dikdörtgen bir odadan ibaret olması burada birden fazla kişinin yaşadığı fikrini destekliyordu. Bir taraftaki bölme duvarın arkasında bir yatak olmalıydı ve odanın büyük bir kısmını duvara dayanmış küçük bir çalışma masasıyla yıpranmış deri bir koltuk ve geniş, gri bir kanepeler kaplıyordu. Zeminin neredeyse tamamı eski, solmuş ve tel tel olmuş bir İran halısıyla kaplıydı. Lynda pencerenin yanında bir bardağın içinde zambak aranjmanı yapmıştı ve tatlı kokusu evi dolduruyordu. Çiçekleri hava bozmadan önce toplamış olmalıydı.

Lynda havuçlu kekin yarısını kocaman mavi beyaz tabağın üstüne kaydırıp keki yemesine yardımcı olacağımız için sevindiğini söyledi.

New York'un kuzeyindeki تنها bir yerde olmasına rağmen üç kişilik küçük grubumuzun İskoçya, Lancashire ve Londra'yı temsil ettiğini anlamazdınız.

"Demek ortadan kayboldu," dedi Lynda düşünceli bir şekilde ve sonra Gil'e biraz tereddüt ederek baktı. "Biliyordun, bunu daha önce de yapmıştı."

Neyi?

Gil kaşlarını çatıp. "Hayır, bilmiyordum."

“Owen öldükten sonra. Hastaneden ayrıldıktan sonra kimse ondan iki gün boyunca haber alamamıştı. İçinde bulunduğu durumu düşününce, bir delilik yapmasını beklersin.”

Gil epey şaşırılmış görünüyordu. “Tabii ama herkesin tercihi öyle olmazdı. Özellikle de Suzanne’i yalnız bırakmak söz konusu olunca.”

Ne fena, diye düşündüm. Ne kadar acımasızca bir davranış.

“Soruşturmada o günlerin açıklamasını yapamıyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırlayamıyordu. Biz hâlâ İskoçya’daydık ama internette okudum.”

Gil’e baktım. *Daha önce de ortadan kaybolmuştu ve Suzanne bize bundan bahsetmemiş miydi?* Gil’in yüz ifadesi değişmemişti.

“Onun için çok kötü olmuş olmalı,” dedi Lynda. “Onun dünyanın en kibar erkeği olduğunu düşünmüşümdür hep.”

İki günlüğüne ölü oğlula bıraktığı eşi değilsen öyledir tabii. Bunu sesli söylemekten kaçındım.

Lynda’nın sesi tekrar değişmişti. “Gil, onun kaybolduğunu söyledin ya... *Bir yere* mi kaçtı acaba? *Birileriyle?* Bir ilişki yaşayıp yaşamadığını ya da...”

Ölmüş olabilir demek istiyordu sanırım.

“Ah,” dedi Gil, “hayatta olduğundan son derece eminim. Tahminimce biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Bilirsin nasıl olduğunu.”

Lynda kuşkulu görünüyordu. “Evet, ama tek kelime etmeden çıkıp gitmek... Bir not bile bırakmamak?..” Kaşlarını çatı. “Herkesi endişelendirmek, sizi Londra’dan buraya sürüklemek ve dahası.”

“Burayı ziyaret etmeyi bir süre önce planlamıştık zaten,” dedi Gil.

Lynda babama bakıp elini koluna koydu. “Ama bu daha da kötü. Sadece tesadüf olamaz, değil mi?”

Gil omuz silkti. “Beni görmek istemediğini mi düşünüyorsun? Bunca zaman sonra? Geleceğimizi söylediğimde çok memnun gibiydi.”

“Tesadüf olamaz,” dedi Lynda. “Ama neden seni görmek istemesin?”

Lynda haklıydı. Gil’in yorumunun aksine bu, kafa dinlemek isteyen mantıklı bir adamın hareketine benzemiyordu. Uzaklaşmak isteyen insan, uzun süredir görmediği ve kendisini ziyaret etmek için neredeyse beş bin kilometreyi aşan arkadaşını ve diğer her şeyi bırakıp ortadan kaybolmaz.

“Oliver’la irtibat halindeler mi?” diye sordu Gil.

“Sanmıyorum.”

Gil bana döndü ve “Oliver, Lynda’nın erkek kardeşi,” dedi hoşça ve bilgim olsun diye (sanki dört saniye önce en eski arkadaşının garip, muhtemelen de çaresiz davranışını tartışmıyormuşuz gibi). “Matt’le aynı üniversitede okudular. Lynda ile bu şekilde tanıştılar. Onları Oliver tanıştırdı.”

“O sırada başka bir kadınla yaşıyordum,” dedi Lynda. Bu bilgi de benim içindi.

Ne enteresan, Lynda! Pek alakası yok gibi ama. Bu kadının olanlarla ne ilgisi var? Birdenbire Gil’le eski bir evli çift gibi konuşmaya başlamışlardı ve ben de neşeli bir misafirdim sanki.

“Onu hatırlıyor musun, Gil?”

Başını salladı. “Tabii ki.”

Lynda dışlanmış gibi hissetmeyeyim diye bana döndü ama aslında Gil'e konuşuyordu.

"Eski kafalı, erkekler düşmanımızdır ve her sevişme tecavüzdür anlayışında bir lezbiyendi. Eh, nereden bilebildim ki? Gençtim."

Gözlerimi ona dikmiş, bugünkü cinsel hayatının detaylarıyla hiç ilgilenmediğimi belli etmeye çalışıyordum. Konu dışı bilgiler olmadan da burada öğreneceğim fazlasıyla şey vardı zaten. Ayrıca Lynda, babama kur yapmaya bir son verebilir misin acaba?

"Her neyse," dedi Lynda gülümseyerek. "Doğru yolu bulmak onlarca yılını aldı."

Gil ona baktı. "Şimdi buldun mu yani?"

"Umarım. Okuldaki iş arkadaşlarımdan biri."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bazıları doğru yolu hiç bulamıyor."

"Sen buldun ama."

"Ben şanslıydım," dedi Gil.

Lynda güldü. "Sen her zaman şanslıydın. Sadece bir iki saatliğine de olsa seni görebildiğim için çok mutluyum. Mila, seni de özlemişim. Gerçekten."

Yüzü sevinçle parlayarak bize baktı ancak beni gerçekten özleyip özlemediği konusunda kuşkularım vardı.

Ön kapı açıldı.

Şimdi kim gelmişti? Matthew mu? Lynda'nın lezbiyen sevgilisi mi? Marley'nin hayaleti mi?

"Jake! Hâlâ kar yağıyor mu? Matthew'un eski arkadaşı, benim de eski arkadaşına merhaba de. Gil ve kızı Mila." Uzun boylu, koyu renk saçlı, kahverengi gözlü ve kocaman

mavi şişme montlu, on beş yaşlarında bir çocuk ayağını sürüyerek içeri girdi. “Bu da benim oğlum,” dedi Lynda. “Yiyecek bir şeyler al ve yanımıza otur, Jake.”

Bir dakika. Matthew neden eski sevgilisine ve onun oğluna para göndersin? Yoksa... Jake, Matthew’un oğlu olmasın? Matthew bu yüzden mi para gönderiyor? Yoksa sadece eski bir arkadaşına yardım mı ediyor? İnsan muhtaç durumdaki eski sevgililere para gönderir mi? Gil’e baktım ve Lynda’nın sözlerini anlayıp anlamadığını merak ettim. Yoksa verilen bilgileri algılamada o da mı başarısız olmuştu?

Zeki olmak insanın yalnız kalmasına sebep olabiliyor.

Lynda, Gil’in en yakın arkadaşının gizli tuttuğu, ergen yaştaki oğlunun annesi olup olmadığı bile belli değilken; bazen lezbiyen bir kadın gibi davranıp bazen de babamla flörtleşmesinin hiçbir tuhaf yanı yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu. Başımın döndüğünü hissediyordum.

Boynuna düşen saçları başının arkasında toplayıp tutarken, “Gabriel doğduğunda bana haber göndermişti,” dedi. “Onlar için mutlu olmuştum. Matt, Suzanne’in Owen’dan önce bile başka bir çocuk istediğini söylemişti.”

Owen ölmeden önce demek istemişti ama böyle söylemedi. Peki ya Matt? O da başka bir çocuk istemiş miydi?

Hepimiz sessiz kalmıştık, tabii ben diğerlerinden daha sessizdim. Bir şey anlamadan sadece bakarak konuşmaya katkıda bulunuyordum. Honey yanımda sessizce yatıyordu. Başı patilerinin üstünde, gözleri açık etrafı izliyordu. İzlenimlerimizi karşılaştıracıkmış gibi istirdim.

“Size yardımcı olamadığımız için üzgünüm,” dedi Lynda. “Bilgimiz olsaydı yardım ederdik.”

“Üzülme,” diye cevapladı Gil. “Onu burada bulmamız uzak bir ihtimaldi zaten.”

Ona baktım. Bana kalırsa, en yakın ve tek ihtimal buydu.

“Buradan sonra nereye bakacaksınız?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Gil. “Bu mekânla ilgili kumar oynamıştık zaten.”

Lynda bakışlarını tedirgin bir şekilde Gil’den bana çevirdi. Jake kendine bir sandviç yapmıştı ve yemek için kanepenin üstüne çöktü. Ona bakmak için döndüm ve gözlerimiz buluştu. Sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibiydi. “Selam,” dedi.

“Selam.”

“Bu Mila,” dedi Lynda. “Gil’in kızı. Gil de Matthew’un eski bir arkadaşı.”

“Söylemiştin,” dedi Jake.

Jake’e baktım ve muhtemel babası hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Belki de başkasıyla evli ve oğlunun varlığını yeni ailesinden saklıyor diye ondan nefret ediyordu. Tabii eğer öyle bir şey yapıyorsa. Jake de öyle olduğunu düşünüyor.

Ama bir dakika... Diyelim ki Jake gerçekten de Matthew’un oğlu ve hakikaten de on beş yaşlarında. O halde Owen hayatta olsaydı aynı yaşlarda olmayacaklar mıydı? Ben on iki buçuk yaşındayım ve Owen’la aramızda uç yıl üç gün var.

O zaman Matthew’un onun babası olması mümkün değil. Yoksa... Aman Tanrım.

Lynda, "Tabak al," dedi Jake'e ve masanın arkasındaki raftan bir tabak aldı. Tabağı ondan aldım ve bana teşekkür edip Gil'e geri döndü. "Gerçekten yardım edebilmeyi isterdim. Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarının kim olduğunu bile bilmiyorum."

Elimde tabakla kanepeye doğru yürüdüm ve oturan Jake'e baktım. Kaç yaşında olduğunu sordum. Biraz şaşırmış görünüyordu. Sohbet açmak için biraz garip bir soru olsa da bilmem gerekiyordu.

"On beş," dedi Lynda odanın karşısından. "Geçtiğimiz eylülde on beş yaşına girdi."

Eylül mü? Ve on beş yaşında demek. Owen Ekim'de doğmuştu. Teorim yanlış olmalıydı. Lynda, Suzanne'le aynı adamdan aynı zamanda hamile kalmış olmalıydı. İnsanlar bu tür şeyler *yapar* mıydı?

Bu da Suzanne'in, Lynda ve Jake'in burada yaşadığını bilmiyor olmasını açıklıyordu. Jake'e baktım ama tabağı benden aldı, kibarca gülümsedi ve kulaklıklarını takıp gözlerini yarı kapatarak kendi içine odaklandı.

Odanın öbür ucunda, Gil ve Lynda hâlâ konuşuyordu.

Sandalyeme geri dönüp oturdum. Gil bana gülümsedi. Muhtemelen arkadaşı ve Lynda için üzülüyor, aralarındaki ilişkinin yürümediğine hayıflanıyordu. Hikâyenin bütününe hiç bakmıyordu. Ona anlamlı bir şekilde göz kırptım ama sadece kafası karışmış gibi bakıyordu.

Hava kararmaya başlamıştı ve Lynda gemici fenerlerindeki gaz fitillerini yakmak için ayağa kalktı. Jake ise bu ufacık evin içinde nasıl olduysa gözden kaybolmayı başarmıştı, hâlâ kanepenin üzerinde uzanmış hâlde gözleri

kapalı, iPod'unu dinliyordu. Tuvalete gitmem gerekiyordu ve izin istediğimde Lynda, Jake'in şişme montunu ve bir el fenerini uzattı. "Seninle dışarıya gelmemi ister misin? Kar bayağı yoğun," dedi.

Ama nereye gideceğimi biliyordum ve kafamı toparlayabilmek için birkaç dakikalığına yalnız kalmaya can atıyordum. Mont iyi hissettirmişti, hafifti, sıcaktı ve erkek kokuyordu. Yeni yağmış karın üstünde yolumu bulmaya çalışırken, Honey de beni sessizce takip ediyordu. Kapı, açtığımda gıcırdadı, içerisi soğuk olmasına rağmen kozamda rahattım ve ahşap oturak geniş ve pürüzsüzdü. Honey bu ufacık odada yanıma sokuluyor, karda yalnız kalmak istemiyordu. Bacaklarıma dayandı, ben de oturdum ve sessiz bir gerilimle dolu o evden uzakta olduğum için anlatamayacağım kadar mutluydum.

Emin olmak için hesaplamayı bir kez daha yaptım ama sonuç aynı kapıya çıkıyordu. Prematüre doğum ihtimalini saymazsak, eğer Jake Matthew'un oğluyorsa, Suzanne ile Lynda aynı ayda hamile kalmış olmalıydılar.

Kafamdaki karışıklığa rağmen, karanlıkta yalnızca el feneriyle oturmak güzel bir histi. Huzur dolu. Feneri açtım ve düşünürken duvarlarda yavaşça daireler çizmeye başladım. Montun içinde ve dizime dayanmış Honey'yle tamamen ısınmıştım. Sıcak mont, soğuk hava, karanlık, sessizlik, tuhaflik ve son yarım saatte ortaya çıkanlar sonsuza kadar burada oturmak istememe sebep olmuştu. Duvardaki donen ışıkları izleyince neredeyse uyku bastırmıştı, zihnimdeki karışıklıktan uzaklaşmış ve Lynda'yla Jake'in kışın bunca karın içinde nasıl yaşayabildiklerini merak etmiştim. Acaba

tuvalete varabiliyorlar mıydı yoksa tuvalet kara mı gömülüyordu? Titredim. Hem yolu kim temizliyordu? Londra'da kar yağdığında her yer kapanır. Belki de Lynda İskoçya'ya Jake, Matthew ve Suzanne'den olabildiğince uzakta doğsun diye gitmiştir. Bu şartlar altında, ne yapmak istediğini anlıyordum.

Neden buraya, bu ilkel mekâna geri döndüklerini merak ediyordum.

Sonunda ayaklarım üşümeye başlayınca ayağa kalkıp kapıyı açtım ve yaklaşık üç santim ötemdeki bir ağacın yanında koyu bir gölge görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak geriye sıçradım. Tam çılglık atıp koşacakken ayların bot ve kazak giymediği aklıma geldi ve gördüğüm şeyin Jake'e benzediğini anladım.

"Ormanda kaybolmadığından ya da donarak ölmediğinden emin olmak için geldim," dedi.

"Korkudan ölmeye ne dersin?"

"Özür dilerim," dedi. "Sormamın bir sakıncası yoktur umarım ama bunca zamandır burada ne yapıyorsun?" Beni izlerken ellerini birbirine sürtüp üfledi.

"Şey, biraz utanıyorum," dedim, ama en azından göremeyeceği kadar karanlıktı. "Düşünüyordum," dedim ve karanlıkta bile gözlerini devirdiğini görüyordum.

"Haydi," deyip montumu kavradı. "Sen soğukta oturup düşünürken benim donarak ölmem kimsenin umurunda olmaz," dedi, ama ses tonu dalga geçer gibi değildi. Aksine epey kibar ve samimiydi.

Honey, Jake ve ben, karda tek sıra halinde geri döndük. Küçük teneke bacadan beyaz duman kıvrılarak çıkıyordu.

Lynda sobayı yakmıştı. Mekânın sıcaklığı, rahatsızlığını telafi ediyor olmalıydı. Ev odun kokuyordu. Şu ikisinin burada nasıl yaşayabildiğini merak ediyordum. Pek özel alan yok gibiydi.

“Buldum onu,” dedi Jake, bir kez daha kanepenin üstüne çöküp kulaklıklarını takarken. Honey ona pati atarak beni şaşırttı. Jake’in yanında yere uzandı ve o da köpeği okşamak için aşağı eğildi.

“O olgun bir kız, değil mi?” dedi Lynda onlara bakarak. “Sanırım onu da geri de bıraktı?” Honey göğsünden gurultu gibi bir ses çıkardı. Ona ve Jake’e baktım.

Honey’yi niye ardında bırakmış olabileceğini bir kez daha düşündüm.

“Sanırım gitsek iyi olacak,” dedi Gil dışarıya bakıp.

Görüş mesafesi olmadığından ve tüm yol işaretleri karla kaplandığından, dönüş yolunu bulamamaktan endişeleniyordu. Asıl endişelenmesi gereken şey Lynda’nın bize söylediği sayısız şaşırtıcı şeydi.

“Bir daha gelecek misiniz? En azından yarın size öğle yemeği hazırlayayım.” Lynda’nın bir eli kolumdaydı, gerçi Gil’in kolunu kavramayı yeğlediğinden şüpheleniyordum.

Zamanımızın kısıtlı olduğunu, yolların tamamen karla kaplanacağını, Londra’ya uçağımızın olduğunu ve Matthew’u bulmamız gerektiğini bilmeme rağmen, Gil daha bir şey söylemeden yarın öğle yemeği için buraya geri döneceğimizden emindim. Dürüst olmak gerekiyordu, başka nereye gidebilirdik ki?

“Peki ya yollar?” diye sordum belli belirsiz bir dargınlık hissederek.

“Sanırım bekleyecek ve sabaha nasıl olacak göreceğiz,” dedi Gil.

Lynda’ya hoşça kal dedik ve bana sarılıp dikkatli sürmemizi söyledi. “Bu gece Matt ile iletişim kurmaya çalışacağım, gerçi sizinkileri cevaplamadıysa çağrılarımı cevaplayacağından şüpheliyim.”

Annesi kaba olduğunu söylese de Jake ayağa kalkmadı. Bize kanepeden el salladı ve gözlerini tekrar kapadı.

Vahiy benzeri tuhaf açıklamalardan sonra Jake ve Lynda’dan nefret etmeye çalışsam da olmadı. Bir yandan bir şeylerin olmasını bekleyen yersiz yurtsuz insanlar, diğer yandan hep burada yaşamış orman yaratıkları gibi görünüyorlardı. Lynda’nın kendisini uzun zamandır tanıyan insanlara özlem duyduğunu tahmin ediyordum, ya da belki iPod’una takılıp kalmamış insanlara. Belki de Gil bir zamanlar düşkün olduğu bir insana sadece arkadaş canlısı bir şekilde davranıyordu.

Onları birlikte görünce, Lynda, Jake ve Honey’nin Matthew tarafından kenara atıldığı gibi tuhaf bir hisse kapılmıştım. Bir kez daha kendisini seven insanları terk eden Matthew’un ne tür bir insan olduğunu merak ettim.

Mesajını cevaplamak için telefonumu çıkardım.

Matthew

Bu tek sözcüğe, daha başka ne söyleyebilirim diye uzun bir süre baktım. Bilmek istediğim her şeyi bir mesaja sığdırmak mümkün değildi. Neredesin? Neden gittin? Bunun Jake ve Lynda’yla bir ilgisi var mı? Honey’yi neden ardında bıraktın? Ve belki de hepsinden önemlisi, hayatına ne oldu?

Bunlar yerine şöyle yazdım: **Jake** **senin oğlun mu?**

Mesajı böyle bıraktım ve gönder tuşuna bastım ama yörüngesindeki insanların yavaş yavaş artmaya başladığını fark etmekten kendimi geri alamıyordum. Suzanne, Gabriel, Owen, Jake, Lynda, Honey. Hepsi de yalnızca Matthew'un tamamını görebildiği bir öykünün içinde dönüyordu.

Peki ya Gil ve ben? Matthew'u arıyor ama başka şeyler bulmaya devam ediyorduk.

En yakın akrabamın yapacağı bazı açıklamalar vardı.

“Ama,” diye karşı çıktı, “bir düşün. Lynda’yla karşılaşacağımız aklımın ucundan bile geçmemişti. Yola çıktığımızda onun bu konuyla ilgisi olabileceğini de düşünmemiştim. Senelerdir onu görmemiş, ondan haber almamış ve onu düşünmemiştim. Matthew nasıl olduysa bana Jake’ten hiç bahsetmemişti, tabii *eğer* Jake gerçekten onun oğluysa ve Matt, Lynda’ya başka yüzlerce olası sebepten para göndermiyorsa.”

“Yüzlerce mi? Bir tanesini söyle o zaman.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Soramaz mıydın?”

Gil rahatsız görünüyordu. “Sanırım. Ama eğer bilmemizi isteseydi bize söylemez miydi?”

“Belki de senin zaten bildiğini düşünüyordur. Matthew’un en yakın arkadaşı filan olduğun için.”

“Tabii, eğer doğruysa, epey şaşırtıcı,” dedi Gil kaşlarını çatarak. “Suzanne’in bilip bilmediğini merak ediyorum. Matthew ona söylemiş midir sence?”

“*Sence* mi? On iki yaşındayım ben.”

Gil gülümsedi. “Evet, tabii. Unutup duruyorum.”

“Hı hı. Bilmiyorum ama Suzanne’e söylemediğini tahmin ediyorum.”

“Tüm bu hikâye gittikçe daha da karmaşık bir hal alıyor,” dedi Gil. Birden sesi yorgun gibi gelmişti. “Bir de kazadan sonra Matt’in ortadan kaybolması çıktı.”

“Neden böyle yapmış ki?”

Gil başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

Hava çok karlıydı ve diğer arabalara çarpmamaya odaklanmıştı. Aklında o kadar çok şey vardı ki nereden başlanmam gerektiğini bilmiyordum. Sanki manzara yarılmış ve altımızda akan lav ırmağı ortaya çıkmış gibi hissediyordum.

Gil, tamamen yabancı bir mekânın insana evi gibi geldiği o garip değişimi geçiren Motor Inn’de durdu. İlk başta, “Şimdi *eve* gitmek istiyorum,” dersiniz, ya da “Hadi *eve* gidelim,” ve birden hayatınız boyunca yaşadığınız Londra’daki evinizden değil Mountain View’daki Motor Inn’den bahsettiğinizi fark edersiniz.

Motelin içi büyük ve rahat yataklarıyla çok hoştu. Gil, bilgisayarını havaalanından aldığı priz çeviriciye taktı ve prizi bulmak için eğildi. Çevirdiği kitabın müsveddesi neredeyse yatağının tamamını kaplamıştı ve ikincil el kitap dukkânında bulduğu kitap da Külkedisi’nin cam ayakkabısı gibi yastığının üstünde duruyordu.

Şu anda Gil'in hayatında benden başka kimsenin olmaması fikri hoşuma gidiyordu ancak Lynda ile Jake ve Matthew ile Owen'in hayaletleri kalabalık yapıyor ve bu hayali mahvediyordu. Babanın başka bir kadına "kadın" olarak baktığını görmek garip, bu tamamıyla zararsız olsa da. Aynı zamanda babanın en yakın arkadaşının, karısını hamile bıraktığı dönemde aldatmış olabileceğini keşfetmek de bir o kadar tuhaf.

Gil sinirle neredeyse hiç iş yapamadığını söyledi. Şartları göz önünde bulundurursak bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Boş ver," dedim. "Sadece birkaç güncük. Beraber vakit geçirmenin tadını çıkar."

Alnımdan öpüp cevapladı: "Nasıl çıkarmam?"

"Lynda iyi birine benziyor," dedim dikkatle.

"Evet," dedi. "İyidir. Ama hayatı her zamanki gibi karmam çorman."

Bunun üzerine düşündüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, şey," dedi. "Bir şey olmasa başka bir şey olur. İki adam. Bir kadın ve bir adam. Daima uyuşmayan bir birleşme. Yıllar önce bunun etkileyici olduğunu düşünürdüm, şimdiyse sadece yoruyor."

"Matthew onun hamile olduğunu biliyor muydu sence?"

"Koca bir varsayım yapıyorsun, Mila. Bu sadece bir teori."

"Ama ya haklıysam?"

Gil omuz silkti. "Kim bilir? Ama onlara para gönderiyor. Eğer haklıysan o zaman eninde sonunda gerçekleri öğrenmiş demektir."

Ona baktım. “Söyle bana,” dedim. “Sence de insanlar hayal edilemez karışıklıkta hayatlar sürerken ve bu normalmiş gibi davranırken, ortada büyük bir yetişkin komplosu dönmüyor mu?”

“Yoktur öyle bir...”

Sözünü kestim. “*Sakın söyleme.*”

İç çekti. “Ama görmüyor musun? Geri dönüş yolunu bulamadığın daha fazla ve büyük hatalara sebep olan bir hata yapmak mümkün. Sonra insanları içine çekmen ve sorunların artması da olası. Hayat bir çırpıda karmaşıklılaşabilir ve Matt daima kendine özgü bir adam olmuştur.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“En mutlu olduğu zamanlar kendi başına olduğu anlardı. Sarp kayalıklarda, dünyadan uzakta... Benim gibi evcillik örneği biri değil,” dedi. “Haydi şimdi yatağa.” Sert bir bakış atıp beni öptü ve çalışmaya geri döndü.

Çarşafların altına girdikten sonra son bir mesaj daha gönderdim.

Lütfen neden gittiğini söyle bana.

Cevap gelmedi. Uyuyakaldım ve kar bizi geceye gömmeye çalıştı.

Kahvaltı yaptığımız mekândaki kibar garson kız ertesi sabah çalışmıyordu. “Tabii ya,” dedi Gil, “bugün günlerden cumartesi.” Yeni garson da açık renk saçlarını atkuyruğu yapmış samimi bir kızdı. Pek bulunduğu yere ait değilmiş gibi bir havası vardı; erkek arkadaşı tarafından bu mekâna

kadar takip edildiğine ve sonra burada mahsur kaldığına karar verdim. Kabaca bir tahmindir bu.

Muffin'leri, pankekleri, waffle'ları, ıspanaklı omletleri, smoothie'leri ve somon fümeli simitleri bir kenara bırakıp tost ve portakal suyu söyledim. Bitmek bilmeyen çeşitlilik beni yormaya başlamıştı.

Kahvaltıyı bitirir bitirmez, arabamızı yavaşça Lynda'lara doğru sürdük. Yollar temizdi, kumlanmış ve tuzlanmıştı. Sanki bu tür bir olayın olmasını bekliyorlarmış gibi koca kar yığınları kazılmış ve yolun kenarına atılmıştı. Sanırım gerçekten de böyle bir olayın olacağını tahmin etmişlerdi.

Hâlâ kar yağıyordu ama şimdi neredeyse yok gibiydi. Ara sıra durduğunda güneş parlıyordu, gökyüzüyse inanılmaz derecede maviydi. Dünya o kadar göz kamaştırıcıydı ki neredeyse ona bakmaya cesaret edemiyordum.

Lynda'nın ufak dar yolundaki kar bile kürenmişti ve arabayı aynı yere park ettik. Lynda'nın arabası tamamen karla kaplanmıştı ve ön camına tek parmağımla gülen yüz çizdim. Arabamızı duydu ve bizi içeriye çağırdı.

Sobadan kocaman ısı dalgaları yayılıyordu, ortam rahat ve samimiydi. Ama biz burada değilken mekânın insana kendini yalnız ve uzak hissettirip hissettirmediğini merak ediyordum.

Jake'in garaj yolunu küremek için dışarı çıktığını söyledi. "Öğle yemeğine dönmüş olur," dediyse de biz geldikten dakikalar sonra karla kaplı ve Jerry'yi yemiş Tom gibi sırtarak pat diye içeriye giriverdi.

Bir tomar kâğıt para çıkarıp kasketini fırlattı ve "Zengin oldum!" dedi. "Umarım ağustosa kadar kar yağmaya devam

eder.” Montunu ve eldivenlerini çıkarıp kuruması için ateşin önündeki sandalyeye astı. Annesi ona sıcak çikolata koydu.

“Zor bir iş, dışarıda dondurucu soğuk var. Gücümü geri kazanmam lazım,” dedi. Jake sandalyeye yığıldı ve Honey bir kez daha ayağa kalkıp yanına uzanmaya gitti. Dalgın dalgın köpeği okşadı. “Eee?” dedi, “Matthew’un ortadan kaybolmasıyla ilgili gizem nasıl gidiyor? Tabii bizim için etkileyici bir gizem değil bu. Zaten hayatımızda hiç yok gibi.”

Lynda ve Gil kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı, bu yüzden ona bakıp derin bir nefes aldım ve alçak sesle, “Matthew senin baban mı?” diye sordum.

“Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi?” dedi yarım bir gülüşle. “Matthew baba olmak konusunda pek iyi değil, ama işin aslını mı istiyorsun? Evet, babam. Bilmiyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. Jake’in tavrından babasının Matthew olmasını ve kayıp olmasını önemseyip önemsemediği anlamak imkânsızdı. Jake, iyi bir poker oyuncusu olabilirdi.

Birkaç dakika sonra, eşyalarının kuruyup kurumadığına bakmak için ayağa kalktı ve kasketini tekrar taktı. “Tekrar dışarı çıkıyorum,” dedi. “Gelmek ister misin? İngiltere’ye götürmek üzere küçük bir servet kazanabilirsin. Gerçek Amerikan parası.” Parmaklarını birbirine sürttü.

“Çok cezbedici,” dedim.

“Montumu ve botlarımı alman gerekecek,” dedi Lynda ancak cevap için beklemeyip gidip ikisini birden getirdi. Bir de şapka getirmişti. Yetişkinlerin yalnız kalmak isteyip istemediklerini merak etmiştim.

Daha anlamadan bana biraz fazla büyük gelen, yün boğazlı çizmeler ve uzun bir mont giyip yün şapka ve eldivenler takmış, Jake'le karda ağır adımlarla yürüyordum.

“Kendimi bir hobbit gibi hissediyorum,” dedim. “Benziyor muyum sence?”

“Gariptir ki evet,” dedi.

Ona yetişmek için hoplaya zıplaya yürümem gerekiyordu. “Her şeyden bu kadar uzakta yaşamak seni endişelendirmiyor mu?” diye sordum. Ona baktım. “Yani, bir şey olduğunda buralarda ne yapıyorsun? Beni yanlış anlama, güzel filan ama baltalı katiller ve zombiler söz konusu olunca...”

Ömrüm boyunca şehirde yaşadığım için, taşra bana deli insanların her an saldırmak için çalılarının arasında pusuda beklediği bir korku filmi gibi geliyordu.

Jake bana yandan bakıyordu. “Haftalardır zombi görmedim,” dedi. “Ya da baltalı katil. Aslında burada bir sürü insan var, küçük yolların sonunda yaşadıkları için onları göremiyorsun. Diyelim ki kestiğin ağaç üstüne düştü ve iki bacağın da kırıldı, seni kamyonetlerinin ve kayıklarının arkasına koyup hastaneye götürecek birilerini illa ki bulursun. Tabii daha sonra şehirdeki herkese senin ne kadar beceriksiz bir geri zekâlı olduğunu söylerler.”

Buna verilecek belli bir cevap yok gibiydi.

“Aksanını sevdim bu arada,” dedi zorlukla yürürken ve ben kahkaha attım.

“Komik olan ne?” diye sordu. Kükrekleri diğer omzuna yükledi.

“Hiçbir şey, herkes aynı şeyi söylüyor sadece. Bana aksan gibi gelmiyor. Asıl aksanı olan sensin.”

“Ben mi?” dedi Jake homurdanarak. “İskoçya’da büyüdüm ama Amerikalı gibi konuştuğumu düşünürdüm.”

“Öyle konuşuyorsun zaten. Hemen hemen.”

“Hemen hemen mi?” Öfkelenmiş gibi davranıyordu. “Amerikan aksanım sebebiyle ödüller bile kazandım.”

“Gerçekten mi?” Durup ona baktım. “Ödüller?”

“Şey, hayır. Gerçek ödüller değil.”

“Ben sana bir ödül verirdim,” dedim. “Konuşmanı beğeniyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi. “Çok kibarsın.”

Birkaç dakika daha zorluk çekerek yürüdük. “Peki, ne yapacağız, tamamen yabancı insanların kapılarına gidip iş mi isteyeceğiz?”

“Aynen öyle,” dedi. “Ancak titiz bilimsel metotlar kullanarak bizi işe alıp almayacaklarını anlamış olacağız.”

“Garaj yolu karla kaplanmışsa falan mı yani?”

“Evet.”

Ve aynen bunu yaptık. Tek pürüz bize ihtiyaçları olup olmadığını bilmeden önce bütün o küçük yolların sonuna kadar gidiyor olmamızdı. Dönüp dolaşıp aynı şeyler üzerinde tartıştık ama sonunda garaj yolu karlı bir evin zilini çaldık. Jake karizmatik aksanım sebebiyle benim konuşmamı söyledi. Kapıyı açan kadın ortalamadan da düşük bir ücret teklif etti ama Jake kadının yaşlı olduğunu ve bu yüzden ona iyilik yapmış olacağımızı söyledi. Kadın bize parayı verdi ve aynı zamanda köpeğini de yürüyüşe çıkardık. Gerçekten minnettar görünüyordu. Ama çok çalışmıştık ve tek bir işten sonra bile kollarımın ağrısından ölüyordum.

Jake'e göre, bu saatte hâlâ karları kürenmemiş olanlar ya yaşlıydı ya evde değildi ya da kocası olmayan kadınlardı. Bu söylediğinin doğru olduğu ortaya çıktı çünkü kapıyı açanların tümü ya yetmiş yaşın üzerinde ya da kar botu giyeceğini ve ağır iş yapacağını hayal bile edemeyeceğiniz kadınlardı. Üç saatliğine dışarıdaydık ve iki iş daha aldık.

Çalışma esnasında pek konuşmadık çünkü karı küremek bütün enerjimi alıyordu.

"O kadar ağır değil," dedi Jake. "Bu da harika çünkü ıslak kar için sana daha fazla para ödemezler ve ikimiz de şimdiye kadar yorgunluktan ölmüş olurduk. Ya da en azından sen."

Omuzlarımın ağırsına dayanamasam da küremenin ritmini kapıyor gibiydim. Kaz, fırlat. Kaz, fırlat. Fırlatmaktan yorulduğumda küreğin arka kısmını tekmeleyerek karı öbür yana atıyordum ama Jake bunun bir anlamı olmadığını, karın sadece daha çok biriktiğini ve vakti geldiğinde temizlemenin çok daha zor olacağını söylüyordu. Beni yolun girişine gönderdi ama bir kez daha kar yağmaya başladı ve ben her yeri temizleyene kadar her şey yine beyaza döndü.

Herkesin kumu ve tuzu vardı. Bu yüzden önce yolları tuzluyor, sonra da kum atıyorduk. Paramızı alıp bir sonraki işe gidiyorduk.

"İyi bir işçisin," dedi Jake. "Böyle olacağını biliyordum."

"Ne yani, oradan kadın halterci filan gibi mi görünüyorum?" Kolumu sıksam da etkisi yedi santim kalınlığındaki monttan belli olmuyordu.

Sırıttı. "Heh. O kadar da güçlü görünmüyorsun. Ama mızımızlanan tiplerden de değilsin," dedi.

“Hiç de bile,” dedim. “Mızımızlanmak en iyi yaptığım şeylerden biridir. Şu anda karnım zil çalıyor, üşüyorum ve kar görmekten bıktım.”

“Evet,” dedi. “Ben de. Haydi eve gidelim.”

Jake yürürken parayı paylaştırıp yarısını bana uzattı. Servet gibi duruyordu. “Aman Tanrım!” dedim. “Sence bu parayla buralarda bir ev alabilir miyim?”

Başını salladı. “En azından bir tane,” dedi.

Bir süre konuşmadan yürüdük. “Matthew’un ortadan kaybolması hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum. Bunu söylediğim an pişman oldum. Patavatsız sorular sorduğum için çoktan ün yapmıştım.

Yine de sorumu cevapladı. “Biz buraya gelmeden önce onunla birkaç kez buluştuk ama onu çok da iyi tanıdığım söylenemez. Bundan önce onu senede bir veya iki senede bir görürdük. Matthew’u severim ama her zaman bana karşı resmi olmuştur. Benim teorimi merak ediyor musun? Bir teorim yok. Belki benim gibi sakladığı on iki tane oğlu vardır ve suçluluk duygusuna tahammül edemiyordur.” Durdu ve bana baktı. “Senin teorin ne?”

“Bu cevaplanması kolay bir soru değil. Teorim olması için daha fazla şey bilmem lazım.” “Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum,” deyip duraksadım. “Hikâyeyi daha da karmaşıktırdın. Sence eşi, seni ve anneni biliyor mu?”

“Sanmam,” dedi Jake. “Birinin kirli sırrı olmak tuhaf. Tüm bu olayla ilgili sevmediğim tek şey bu,” deyip omuz silkti. “Ama buna alıştım.”

Gerçekten mi? Jake’e hiçbir şey söylemedim ama ben de bunun tuhaf olduğunu tahmin edebiliyordum. Hatta korkunç

bir şeydi, bu yüzden hakkında öğrendiğim her yeni şeyle Matthew'dan daha çok nefret ediyordum. Niye bu adamı arıyorduk? Niye babamın arkadaşıydı?

“Bu gerçekten hiç de adil değil,” dedim.

Bana baktı. “Evden ayrılırken seçme şansım olacak. Çoktan kararımı verdim: İmkânım olduğunda İskoçya'ya döneceğim. Orayı sevmiştim. Çoğu zaman karanlık olan kış mevsimi hariç tabii.”

“Orada ne kadar yaşadın?”

“On iki yaşıma kadar tüm hayatımı orada geçirdim,” dedi. “Annem bir süreliğine New York'ta çalıştı. Bu sayede Matthew'la iletişimde kalabildi. Hamile olduğunu öğrendiğinde Aberdeen'deki¹⁸ kız kardeşinin yanına taşınmaya karar vermiş. Ama annemle kız kardeşi aslında o kadar da iyi anlaşılamazlar, ne komik değil mi? Her neyse, öğretmenlik sertifikasını aldı ve geri dönmeye karar verdi. Sanırım burayı daha çok seviyor.”

“Peki ya sen?”

“Oradayken büyük bir sosyal konutta kalıyorduk. İyiydi. Düzgün bir kaykay parkı vardı. Ve binlerce çocuk. Orayı seviyordum. Burada pek heyecanlı bir sosyal hayatım yok.”

“Birden bir İskoç gibi konuştun.”

“İskoç değilim.”

“Öylesin, öylesin.”

Bakışlarını çevirdi ama hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

Şimdiye kadar aramızda çok önemli bir şey olmadı ama aynı kafada olunca herhangi bir şey hakkında konuşmak bile büyük bir şeydir. Biriyle anlaşmanın büyüünün gerçekten

18 İskoçya'da bir şehir (ç.n.)

BENİ GİTMİŞ SAY

büyülü olmadığını fark ettim. Parçalara ayırdığında nasıl olduğunu görebilirsin. Alakasız bir şey söyleyip verdikleri tepkiyi izleyebilirsin. Eğer anlarlarsa seni biraz daha zorlayabilirler. Sonra sıra tekrar sana gelir. Sonra onlara. Bu böylece devam eder, şakalaşana kadar. Şakalaşma başladığında arkadaşlık başlar.

Kulübenin kapısını açtığımızda odanın bir ucunda Gil, kırk yaşlarında zayıf, kısa kırmızı saçlı ve düzgün fizikli bir kadınla konuşuyordu. Kadın pahalı görünen bir takım giyinmişti. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde kar fırtınasına rağmen garip bir şekilde şık görünüyordu.

“Bu benim arkadaşım Joy,” dedi Lynda. Başka açıklama yapmadı. Boşluğu açıklama yapmak yerine ıslak eşyalarımızı alıp daha fazla sıcak içecek getirmekle doldurdu.

“O kız arkadaş işte,” dedi Jake alçak sesle.

“Haaa,” dedim.

Lynda bize sütlü kakao verdi ve Joy’la, Gil’e okullarını ve öğretmenlerin evrak işleriyle ne kadar çok uğraştıklarını anlatmaya devam etti. İşte o andan itibaren duymazdan geldim.

Bu ufak mekâna kaç kişinin sıkıştığını göz önünde bulundurunca, Jake’in kanepesi bir sığınak haline gelmişti. O da böyle düşünmüş olmalı ki bana yer açmak için bacaklarını kaldırdı. Bir dakika sonra kulaklığının birini bana uzattı.

“Güzel şarkıymış,” dedim.

Başını salladı. “Henüz meşhur değil ama bir gün herkese günlerden bir gün, 2000’li yıllarda bu şarkıyı ilk burada kanepemde duyduğunu söyleyebileceksin. Anne ve babanın Beatles’ı ilk dinlediği zamanki gibi olacak,” dedi.

Gil'in Beatles'ı ilk ne zaman dinlediğini düşünmek, hatta Beatles'ın kim olduğunu hatırladığına inanmak bana zor geldi. Popüler kültürü takip etmede pek iyi değildir.

“Şarkıcı kim?” diye sordum ve incinmiş gibi göründü.

“Aman Tanrım!” dedim farkına varıp. “Bu mükemmel! Gerçekten şahane bir sesin var.” (Bu söylediğim doğrudu.)

“Arkadaşım Chris'le şarkılar yazıyoruz.”

“Ah,” deyip düşündüm. Chris erkek miydi yoksa kız mı?

Aynı kulaklığı paylaşacaksak biraz daha toparlanmam gerekiyordu ve o da bana kendi tarafında yer açtı. Çok geçmeden sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi iç içe oturmuştuk.

Jake samimiydi ama biraz ağzı sıkıydı. Sanırım Honey de onu benimle aynı sebeplerden ötürü seviyordu.

Lynda, sanki nasıl da güzel anlaşıyorlar der gibi olduğumuz tarafı işaret etti ancak Gil üstümüzdeki rafta bulunan natürmort resmi işaret ettiğini sandı. O resim de Joy'a aitmiş. Dolayısıyla konu oraya kaydı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Lynda, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Gil'e ve dışarıdayken epey konuşma kaçırıldığının farkına varıp tekrar kulak kesildim. Yalnızca bir kulağımda kulaklık olduğundan onları gizlice dinlemem kolaylaşıyordu.

Gil omuz silkti. “Hâlâ B planım yok. Suzanne'in yanına geri döneceğiz sanırım. Matthew'dan haber alana dek yapabileceğimiz pek bir şey yok.” Gil salata için salatalık doğrarken Lynda sofrayı kuruyor, Joy da Gil'e vereceği birayı açıyordu.

Gil, “Biliyor musunuz,” dedi, “Matthew'un araba kazasından sonra neden ortadan kaybolduğunu merak ediyorum.”

Babam, uzun ve maceralı hayatında neredeyse ilk kez doğru soruyu sormuştu. Ama bu soru havada bariz bir değişime sebep oldu ve bugün Matthew konusunu hiç açmadıklarını anlamış oldum. Şu ana kadar tek kelime etmemiş ama şimdi konuşacağı benzeyen Joy'u izliyordum.

Lynda ona endişeyle baktı, sonra bakışlarını Gil'e çevirdi.

"Ortadan kaybolmasının sebebi," dedi Joy abartılı bir sakinlikle, "sorumluluk ve bağlılık konularıyla ilgili hiçbir şey bilmeyen bir aptal olmasıdır."

Lynda bakışlarını başka yöne çevirdi ama Joy daha yeni başlamıştı.

"O yalnızlığı seven biri, asıl problemi bu. Ve kendisinden başka kimseyi umursamıyor."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun." Lynda oğluna doğru bir bakış attı ama Jake kendi kişisel alanının sınırları dışındaki hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Gil bakışlarını Joy'dan Lynda'ya çevirdi.

"Matthew'u uzun zamandır tanıyorum," diye başladı Gil ama Joy araya girdi.

"Geçmişine bakalım," dedi. Sözcükleri tükürür gibi söylüyordu. "Bir ölü bir de terk edilmiş erkek çocuğu. Sevgilisini terk etti, eşini aldattı ve şimdi de eşi *ile* bebeğini terk etti..."

"Yeter," dedi Lynda sessizce. Joy'un fikirlerini ilk kez ortaya koymadığı belliydi.

"Aslına bakarsan bence yetmez," dedi Joy geveleyerek. "Tabii *ben* adamla hiç tanışmadım. Etrafındaki herkesin hayatını mahveden bir kahraman olduğunu düşünecek kadar hipnotize olmadım. Tabii, *ben* nereden bilebilirim ki?"

Gil bana baktı ama Jake'in müziğine dalıp gitmişim gibi davrandım.

Kulağıma yaklaşarak, "Böyle konuşmaya bayılır," diye fısıldadı Jake.

Başımı salladım. Joy'un kızgınlıkla sarf ettiği sözcükleri ve Lynda'nın herkesi yapmacık bir kibarlığa davet etmesiyle evin o tarafında pek huzur kalmamıştı. Ama bizim tarafımız huzurlu gibiydi. Jake'in hoşuma giden yanı her şeyi gözlemlemesi ve tüm bunlara hiç aldırmamasıydı. Sanki yetişkin yaşamını ölçüp tartmış ve biraz komik biraz da anlamsız olduğuna karar vermişti.

Jake, dizime hafifçe vurdu ve gözucuyla ona baktım. Fısıldayarak Matthew'un araba kazasından sonra neden ortadan kaybolduğuyla ilgili asıl soruya döndü. Bir eliyle hayali bir bardak yaptı, bardağı ağzına dayadı ve sonra gözlerini kapayıp müziğe döndü.

Matthew *içki mi içiyordu?*

Zihnim çok hızlı çalışıyordu. *İçki mi içiyordu* yani? Çok içer miydi? Lynda ve Matthew'un ilişkilerini sonlandırma sebepleri Matthew'un içmesi miydi? Yoksa Matthew ve Suzanne mi? Ama dur bir dakika, eğer kazanın olduğu gün içtiyse, sonra elbette kazanın ardından ortadan kaybolurdu. Tüm belirtiler ortadan kaybolana kadar ortada gözükmemesi gerekirdi yoksa oğlunu öldürmekten hapsi boylayabilirdi. O gün içtiyse eğer, suçluluk duygusu onu hayatı boyunca yiyip bitirecektir. İnsanın kontrolden çıkması için daha ne gerekirdi ki? Ya da kaçmak için? Hatta kendini öldürmek için? Acaba Jake kazadan sonra içmeye başladığını, alem yapmaya gittiğini mi söylemek istemişti? Jake'e baktım ve

sorularımı ona psişik yolla aktarmaya çalıştım ama gözleri kapalıydı ve yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Joy ise montunun içine girmeye çalışıyordu.

“Gitme,” dedi Lynda ama çok da ikna edici görünmüyordu.

Gil’e, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Joy kapıyı açarken. “Umarım aradığın şeyi bulursun.”

Dışarı çıktı ve kapı ardından şiddetle çarparak kapandı.

Lynda, Gil’e baktı. “Kusura bakma,” dedi. “Matt’i çok da sevdiği söylenemez. Sanırım böyle yaparak beni koruduğunu düşünüyor. Gerçi böyle düşünmemesini dilerdim.”

Gil önemi yokmuş gibi elini salladı. “Evet, tabii tabii,” dedi ama Joy’un feveranı onu sarsmıştı. Belki de babam Matthew’a hiç tarafsız bakmamıştı. Belki de hatırladığı Matthew zamanaşımına uğramıştı.

Lynda iç çekti. “Belki de polise haber vermelisin.”

Zihnimin yepyeni bir öyküye yöneldiğini fark edene kadar şaşkındım. Lynda, kayıp birini bulmak hakkında konuşuyordu; bense alkolik çocuk katili öyküsüne zıplamıştım.

“Polis ilgilenmiyor,” dedi Gil. “Yetişkinler intihar notu ya da kan izi bırakmadıkları sürece, kanun önünde kayıp insan kategorisine girmiyorlar. Sadece başka bir yerde olmak istedikleri varsayılıyor. Bu durumda muhtemelen doğru bir varsayım bu.”

“Bir çocuğu daha bırakıp gitti,” dedi Lynda sessizce, sanki gerçeği daha yeni fark etmiş gibi.

“Bu iki olmuş oluyor,” dedi Gil.

“Üç.” Lynda sessizce konuşuyordu.

“Geçmiş pek de parlak değil.”

“Hayır,” dedi Lynda. “İşin aslı, rezalet.” İlk defa kibar ve hoşgörülü konuşmuyordu ve herkesin arkadaşı, dünyadaki en kibar erkeğe ne olduğunu merak ediyordum.

Lynda’ya bakınca eski ilişkilerin arkalarında bir alev, inişli çıkışlı bir ışık huzmesi bıraktığını ve bu ışığın insanlar ayrıldıktan sonra bile yok olmadığını görebiliyordum.

Daha iyi duyabilmek için kulaklığımı çıkardım ve Jake bana yaklaştı.

“Bırak dinlemeyi,” diye fısıldadı. “Bu. Hiç de. Kibar. Bir. Davranış. Değil.”

Onu dürttüm. O da beni dürttü ve yarı kanepenin üstünde yarı yerde boğuştuk. O kadar çok gülmüştüm ki nefes almakta zorlanıyordum. “Sen kazandın,” dedim nefes nefese ve kulaklığımı geri taktım.

“Haydi öğle yemeğine çocuklar,” dedi Lynda.

Jake ve ben süklüm püklüm ayağa kalktık ve ayaklarımızı sürüyerek birlikte masaya doğru yürüdük. Kulaklıklarımızı çıkarmamıştık.

“Çıkartın şunları,” dedi Lynda kulaklıkları işaret ederek ve ben de çıkarıp tekini Jake’e verdim. Lynda’nın hazırladığı öğle yemeği güzeldi: güveçte kuru fasulyeli sığır eti ve salata.

Böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde en son tahmin edeceğim şey Jake gibi birini bulmaktı. Ama Jake bir yana, tüm hikâye beni kızdırmaya başlamıştı. Tüm bu insanlar, bir adam sürekli problem çıkardığı ve kaçtığı için bir ipin ucunda savruluyorlardı. Ya da en azından benim baktığım yerden öyle görünüyordu.

Lynda sofrayı toplarken, Jake'in kocaman şişme montuna sarınıp biraz yalnız kalmak ve bir mesaj daha yazmak için dışarıya çıktım.

Owen'ın öldüğü gün ne oldu?

Gözlerimi telefona dikip gönder tuşuna bastım. Bu, birine yüz yüzeysen asla soramayacağım bir soruydu. Ama bu gizemin derinine inen kimse olmayınca kendimi biraz çaresiz hissetmeye başlamıştım.

Mesajın gitme sesi beni sakinleştirdi. İçeriye girdiğimde, Jake bana bir bakış attı. Babam yola çıkışımız için hazırlanırken montunu silkeliyordu. Birden üzgün hissettim.

Jake, İngiltere ve Amerika'da kullandığım numaralarımı ve e-posta adresimi aldı ve üzgün küçük İngiliz taşra kasabamda en moda müzik gruplarıyla ilgili bir şey bilmeyeceğimden benimle irtibatla kalması gerektiğini söyledi.

"Ziyarete gelmelisiniz," dedi Gil. "Londra gerçekten o kadar kötü değil."

"Evet, gelin," dedim ve Lynda, "Belki bu yaz," dedi.

Hepimiz sarılıp öpüştük, hatta Jake bile bunları yaptı. Ve hepimiz tanıştığımız için mutlu ve bu kadar çabuk ayrıldığımız için üzgündük.

Lynda ve Jake bizimle arabaya kadar yürüdü ve son anda, Jake kolumu tutup Mets kasketini kafama taktı. Çıkarmaya çalıştım ama izin vermedi. Arabaya bindim, virajı dönene ve onlar gözden kaybolana kadar arka camdan onlara el salladım.

21

Elimizden geldiğince ertelemiştik ama Matthew'un olmasını beklediğimiz yerde olmadığını Gil'in Suzanne'e söylemesi gerekecekti.

Gil telefonuma baktı, kendini hazırladı ve sonunda dizüstü bilgisayarını çıkarıp Suzanne'e bir e-posta yazdı.

Bana biraz suçlulukla baktı. "Korkak olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sadece birazcık," dedim. Ben de Suzanne'e söylemek istemeyeceğimi düşündüm. Gil'in e-postada Lynda veya Jake'ten bahsetmediğini tahmin ediyordum. Suzanne, Matthew'un eski sevgilisinin ve kendisine hiç bahsetmediği oğlunun bekâr evinde kalmasını hoş karşılayacak bir kadın değildi.

Matthew'un Jake'i bir sır olarak ne zamana kadar saklayabileceğini merak ediyordum. Suzanne'in bir gün öğreneceğinden eminim. Matthew ile Suzanne birlikte olmaya devam ederlerse, Matthew ona bunu nasıl açıklayacak? Matthew'un hayatında o kadar çok patlamamış bomba var ki... Her yeni gün yeni bir keşfe imkân tanıyor. Bana tam bir cehennem

hayatı gibi geliyor böylesi. Belki de buna alışmıştır. Belki de bu yüzden evi terk etmiştir.

İlk defa Jake'in, Gabriel'in üvey kardeşi olduğunu fark etmiştim. Tanışırılar mı? Büyüyünce babalarına benzerler mi? Büyüyünce ben kime benzeyeceğim?

Bir çocuğun hangi noktada bir yetişkin olduğunu merak ediyorum. Bu bir anda mı olur yoksa yavaş ve kademeli olarak mı? Evrenin tüm sırlarının ortaya çıktığı ve yetişkinliğin gökteki bir buluttan aşağı inip beyni sonsuza dek değiştirdiği bir yaş, bir hafta, bir an var mıdır? Çocuk-ben bir gün hiç geri dönmemesine kaybolup gidecek mi?

Gerçek bir hayat yaşadığımı ya da nasıl yetişkin olacağımı hayal bile edemiyorum. Pek mümkün olmayan bir değişim gibi görünüyor bu. Günün birinde birinin eşi, annesi veya adli patoloji uzmanı olabilirim. Bir gün çok içebilir veya kimselere söylemediğim bir çocuğa sahip olabilirim. Bir gün kendimce birtakım sebeplerden ötürü her şeyden kaçıp uzaklaşabilirim.

Şimdiki benim, o beni hayal etmesi bile imkânsız.

Kendimi yetişkin biri gibi hayal edemiyorum. Şimdiki benden farklı bir şekilde de hayal edemiyorum. Kendimi yaşlı, evli ya da ölü biri gibi de düşünemiyorum.

Honey'yle yere çömeldim ve yanağımı yüzüne dayadım. Bir köpek gibi, ılık ve ağacımsı kokuyordu. Düşünceleri şimdideydi, gelecekte veya geçmişte değil. Tanımlayamadığı bir şeyi özlüyordu, bir tür dengede olma halini. Matthew şimdi bu kapıdan içeri girse tamamlanmış hissedecekti kendisini; o müthiş özlemi de dinede. Honey'ye Matthew'u yakında

veya haftaya göreceğimizi ya da hiçbir zaman görmeyeceğimizi söylemek imkânsızdı. Kendi durumunu sadece iki şekilde algılıyordu: *özlem* ve *özlemin sona erışı*. Açık-kapalı.

Bu kadar basitti.

Acaba Suzanne'e sadece işe yarar görünmek için zaman doldurduğumuzu söylemeli miydik, merak ediyordum. Ama bu şunu demek olurdu: *Her yolu deneyerek seni ve Gabriel'i terk eden kocanla iletişime geçmeye çalıştık. Hiçbir iz bırakmamış çünkü gerçekten de bulunmayı istemiyor. En azından senin tarafından bulunmayı*. Bu da gerçeğe çok yakındı, beklenmeyen cinayet/intihar/kaçırılma ihtimallerini devre dışı bırakıyordu. Gil, Suzanne'e e-posta atarken Suzanne duyar diye bunları düşünmekten bile çekiniyordum.

E-postanın New York'a ulaştığını belirten sesini duydum ve bir dakika ikimiz de hiç ses çıkarmadan oturduk.

"Ee? Peki... Sırada ne var?"

"Mükemmel bir soru," dedi Gil. "Sanırım Suzanne'e dönebiliriz, tabii aklımıza başka bir şey gelmiyorsa."

Başka ne düşünebileceğimizi bilemiyordum ama bunu ona söylemedim.

Başarısız oluyorduk. Sadece bu da değil, İngitere'den buralara başarısız olmak için gelmemiştik. Gil'e döndüğümde, daha yeni kapattığı dizüstü bilgisayarına bakıyordu. En az benim kadar ne yapacağını bilmez bir hali vardı.

"Ee, Perguntador?" dedi. "Pek de iyi dedektifler değiliz."

"Ama bir dedektif olmanın ilk kuralı," dedim ona, "kimseye zarar vermemektir ve bizim de kimseye zararımız dokunmadı, değil mi?"

“Bu doktorların kuralıdır Mila, dedektiflerin değil. Dedektifliğin ilk kuralı aradığın adamını bulmaktır ve biz onu da yapmıyoruz.”

Ortama uzun bir sessizlik hâkim olmuştu ve hissettiğimiz üzüntülerse birbirinden farklıydı. Zihnimin derinliklerinde bir şey beni rahatsız edip duruyordu fakat ne olduğunu anlayamamıştım.

“Lynda’yı ne kadar seviyorsun?”

Gil kaşlarını çattı. “Bu soru da nereden çıktı?”

Ona baktım.

“Normal ölçüde seviyorum. Uzun zaman önce yakındık,” dedi. “Sen ne düşünüyordun?” Bana yakından baktı.

Cevap vermedim.

Sonra, “Ona âşık olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi. Gözlüğünü çıkardı, bir eliyle gözlerini ovuşturdu ve gözlüğünü tekrar taktı. “Âşık değilim. Elbette değilim.” İç çekti. “Perguntador,” dedi hafifçe. “Geçmiş, sevdiğimiz ya da sevmiş olabileceğimiz insanlarla doludur. Zamanla anlayacaksın.”

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Sonra, “Haydi gidelim,” dedim.

“Evet, tamam,” dedi Gil biraz bitkin bir halde.

“Tablolarımı da yanıma alırım ve satır aralarını okuyabiliriz.”

“Ya da fikirlerin bir araya gelmesine izin veririz.”

İsteksiz. Amaçsız. Ona bir bakış attım.

“İnsan inançlı olmalıdır.”

“İnançlıdır da,” dedim ve sevmiş olabileceği tüm insanları düşünüp elini tuttum.

Bavullarımızı hazırladık. Gil'den önce bitirdim ve bur-
numu cama dayadım. Hâlâ kar yağıyordu.

“Bunların hepsi nereden geliyor?”

“Çok fazla soru sordun,” dedi Gil. “Buz kristallerinin
altılı gruplar halinde bir araya gelmesiyle ilgili olmalı. Düşünürsen epey ilginç.”

“Ve birbirlerine benzemiyorlar.”

“Doğru. Neredeyse Tanrı'ya inandırıyor insanı.”

“Tanrı'ya inanmanı sağlıyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, neredeyse dedim ya.
Peki ya sen?”

“Hayır. Ama birbirlerine hiç benzemiyor olmaları ga-
rip. İnsanların bundan nasıl emin olabildiklerini merak
ediyorum.”

“Ve onların kim olduğunu da...” Gil şimdi gülümsü-
yordu. “Kar tanesi uzmanları. Bir uzman ordusu, her sene
tonlarca kar tanesini yakalayıp ‘hani olur ya’ düşüncesiyle
inceliyorlar...”

“Peki ya bir tanesini fark ettiklerinde ikizi çoktan eri-
diyse?”

“Fotoğraf çekerler, değil mi? Onların hakkını vermek
gerekir, Mila. Biliminsanı onlar. Acayip bilimsel olurlar.”

“Kar taneleri hakkında düşünmek başını ağrıtmıyor mu?”

“Evet,” dedi.

“Benimse kendimi küçücük hissetmeme sebep oluyor.”

“Ah,” dedi Gil. “Nasıl baktığına bağlı. Eğer tam da
ön plandaysan, kocamansındır. Kafamda Big Ben'den veya
Andromeda Galaksisi'nden¹⁹ büyüksün. Epey büyüksün.”

19 Andromeda Takımyıldızı'nda bulunan sarmal galaksi. (ç.n.)

BENİ GİTMİŞ SAY

“Andromeda Galaksisi’nden mi? Gerçekten mi?”

“Çok daha büyüksün. Hadi şimdi hesabı ödeyip otelden ayrılalım ve kar için gerekli malzemeleri alalım. Yağış çabuk bitecekmiş gibi görünmüyor.”

Gil, resepsiyonda ödemeyi yaptı ve çıkış işlemlerini öğle saatinde yaptığımız için ekstra ücret almadılar.

“Bu gece epey misafir bekliyoruz,” dedi resepsiyon görevlisi. “Bu havada pek kimse araba kullanmaz.”

Şehre doğru yola çıktık. Gil beni şehrin marketine bıraktı ve ikimiz için de su geçirmez mont, bot, tek parmaklı eldiven ve uyumlu şapkalar bulabilmek için yola devam etti. Benim görevimse erzak istiflemektir: muz, elma, ekmek, reçel, dilimlenmiş jambon, peynir. Tüm bunların ve koca bir şişe suyun parasını ödedikten sonra Wagon Wheels’ın özel indirimli çikolatalı marşmelovundan alacak kadar param kalmıştı. “Kısa Süreliğine, Çok Düşük Fiyata!” yazıyordu. Kutular kasanın orada üst üste yığılmıştı ve onlara bakarken kısa süreliğine derken sonsuzu kastettiklerini hayal ettim.

Yiyecekleri Gil’in gittiği yöne doğru taşıdım ve arabayı neredeyse hemen gördüm. Gil haritaya bakıyor ve beni bekliyordu.

“Lynda’yı vedalaşmak için aramalıyım,” dedi. Telefonumu ona uzattım.

Birkaç dakika Matthew hakkında konuştular ve Gil olanlardan onu da haberdar edeceğine söz verdi. “Hoşça kal, Lynda,” dedi en sonunda. “Bir daha yirmi yıl bekleme-yelim,” dedi ve konuşmayı sonlandırdı. Aldıklarına baktı. “Harika,” dedi. “Haydi şimdi yola çıkalım. Görünüşe ba-

kılırsa, doğudan bir fırtına geliyormuş. Şanslıysak en kötü anını atlatabiliriz.”

Telefonu bana geri verdi ve birkaç saniye sonra telefon-
dan bip ses geldi.

Aman Tanrım. Ya Matthew’sa?

Ama Matthew değildi. Mesajda, **Hoşça kal, moruk. Londra’da görüşürüz**, yazıyordu.

Ve gönderen Jake’ti.

Elimle ekranı ovaladım ve telefonu dikkatlice cebime
koydum.

Şehirden çıkarken bir kez daha durduk ve ucuz battaniye kampanyası yapan kamp eşyası dükkânına girdim. Battaniyeler, eski moda yünlü Navajo²⁰ battaniyelerine benziyordu ama dönüştürülmüş plastik şişelerden yapılmışlardı. Aynı adam çalışıyordu ve beni hatırladı.

“Fırtına var demek, ha?” dedi.

“Londra’da böyle fırtınalar olmaz.”

“Londra mı? Oradan mı geliyorsun?”

“Evet. Londra, İngiltere.”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu kasadan fişin çıkmasını beklerken.

“Kayıp birini arıyoruz.”

Yüz ifadesinden, böyle kibarca ve öylesine sorulmuş bir soruya garip ve beklenmedik bir cevap verdiğimi anladım.

“Karda mı kaybolmuş?” diye sordu. Gözleri kocaman olmuştu.

“Hayır. Kar başlamadan önce kayboldu. Hatta kayıp bile olmayabilir. Sanırım nerede olduğunu çok iyi biliyor.”

20 New Mexico eyaletinde, dokumacılığıyla ünlü bir yerleşim yeri. (ç.n.)

BENİ GİTMİŞ SAY

Bana baktığının farkındaydım.

İç çektim. “Açıkçası durum karışık,” dedim.

“Evet,” dedi ve içinde iki battaniye olan poşeti ve paranın üstünü verdi. “Umarım onu bulursun.”

“Teşekkürler.”

“Eğer bulmak istiyorsan tabii.”

Kapıya vardığında dönüp ona baktım. “Evet, onu bulmak istiyorum. Neden gittiğini bilmek istiyorum,” dedim.

Sonra dışarı çıktım.

“Aferin,” dedi Gil. Poşetleri görünce memnun olmuştu. “Umarım onlara ihtiyacımız olmaz, ama güvende olmak iyidir.”

Doğruyu söylemek gerekirse, Honey ve Gil’le arabamızda kış uykusuna yatan aylar gibi sarıldığımızı ve çikolata kaplı Wagon Wheels yiyerek karın erimesini beklediğimizi hayal edince, onlara ihtiyacımız olacağı düşüncesini umursamıyorum.

Yola çıktık. Hava kararıyordu. Şehirdeki çocuklar anneleri onlara durmalarını söylerken birbirlerine kar topları atıyorlardı. Dünya, derin ve rüya gibi bir beyazlığa gömülmüştü ve gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum. Matthew’u düşünürken hissettiğim o rahatsızlığı unutturan gizli bir heyecanla Jake’i düşünüyordum.

Gözlerim kapalıydı ve fırıl fırıl dönen kar beni kulübenin, ateşin ve müziğin olduğu bir rüyanın içine alıyordu.

Bir süre arabayı sürdük, silecekler karı sağa sola süpürüyor, radyodan bir mırıltı halinde trafik raporu duyuluyordu. Gil direksiyonun başında kamburlaşmış, yüzü neredeyse ön

cama yapışmıştı. Her zamanki pozisyonunu almıştı şimdi. Arabanın farları karları aydınlatıyordu.

Ne zaman tek gözümü açsam kar tanelerinden başka bir şey göremiyordum. Trafik yavaş ilerliyordu ve yol koşulları yüzünden bunun dünyadaki son yolculuğum olduğu konusunda endişelenmeme rağmen, doğa başımızdan aşağı hiçbirini bir diğerine benzemeyen tonlarca kristal tanesi yağdırırken bu garip, sıcak, uğultulu yerde olmanın verdiği hissi seviyordum.

Gil'e baktım. Londra'da araba kullanmaktan nefret eder. New York'ta, kar fırtınasında varış noktası olmadan sürmek daha da kötü olmalıydı.

Matthew'a bir mesaj daha gönderdim. **Eğer karda ölürsek bu senin suçun.**

Ve sonra Jake'e mesaj attım. **Londra'da görüşürüz. Öptüm, Mila.**

Mesajında hiç öpücük göndermediği halde "öptüm" yazmak biraz riskliydi ama bu ona attığım son mesaj da olabilirdi. O yüzden umurumda değildi. Gönder tuşuna basmak aramızdaki şeyin mühürlendiği hissini veriyordu bana.

Gil otobanı buldu. Kar savrulup dururken herkes yavaşça ilerlediğinden yol çok kalabalıktı. Ani bir rüzgâr ara sıra bizi şeridimizden çıkarmak istercesine arabanın bir yanına tokat gibi vuruyordu. İleride ve iki yanımızda da arabaların kaydığını görüyordum. Sanırım gergin olmalıydım ama tuhaf bir şekilde donuk hissediyordum. Gil'in dikkatini dağıtmamak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Arka koltuğa

geçtim, kemerimi taktım ve Honey'nin sırtına başımı koyup kıvrıldım. Göründüğünden daha kemikliydi ama sıcaktı ve nefes alıp verışı derin ve yavaştı. Kar taneleri dönüyor ve sallanıyordu. Gil de bol parazitli bir klasik müzik kanalı açtı. Bense Jake'i düşünüyordum ve çello bana ninni gibi geliyordu.

Uyandığımda hâlâ kar yağıyordu ama normal bir hızda ilerliyorduk. Radyoda yine trafik istasyonu açıktı ve genç bir kadın sesi duyuluyordu. Yanıp sönen ışıklı, büyük bir kar temizleme makinesini geçtik. Kocaman sarı bir canavar gibi diğer yönde gürültüyle ilerliyordu.

Ön koltukların arasındaki boşluğa doğru eğildim. “Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?”

“İlk fırsatta otobandan çıkacağız ve geceyi durduğumuz yerde geçireceğiz, Perguntador. Çok uzakta değiliz. Yağış olmazsa bu iş çocuk oyuncağı.”

Yağışsız havanın nasıl olacağını düşündüm. Beyaz gökyüzü, görünmez sıcaklık. Rahat, hafif. Suzanne’e dönmek için o kadar da endişeli değildim.

Önümüzdeki arabanının kırmızı arka lambaları aynı anda yandı ve Gil frene bastı. Biraz kaydık ve yavaşladık. “Bu da ne?” diye söylendi Gil araba ağır ağır ilerlerken. Bir buçuk kilometre sonra trafik durdu. “Aman Tanrım,” dedi Gil, “kaza olmalı.”

Gerçekten de on dakika boyunca karda silecekler açık halde, trafik istasyonu –sanki biz göremiyormuşuz gibirüzgâr ve kar hakkında saçmalarken ve havalandırma sıcak üflerken sessizce oturduktan sonra, bir polis arabası emniyet

şeridinden hızla geçti. Ardından bir tane daha geçti ve onu da bir ambulans takip etti.

“İşte,” dedi. “Şükür ki biz değiliz.”

Uzun süre bekledik ve sonunda Gil motoru kapattı. “Saat neredeyse sekiz,” dedi, “akşam yemeği vakti.” İkimiz için jambonlu ve peynirli sandviç yaptım. Elma ve Wagon Wheels da tatlılarımızdı. Köpek maması yerine Honey’ye de bir sandviç yaptım. “Acil durum kumanyası,” dedim Gil’e. Honey sandvicini kibarca aldı ama sonra üç ısırışta yuttu. Birden yerinde duramadı ve onu yürütmek için kara dikkatle çıktım. Gil dikkatli olmamı söyledi ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Tek tehlike arabayı kaybetmektir. Karda hepsi aynı görünüyordu. Ama arkamızda büyük mavi bir kamyonet vardı, o yüzden kaybolmazdık. Honey’nin midesi bozulmuştu ve sanırım bunun sebebi ona verdiğim yiyeceklerdi. Verdiklerimi daha çok seviyor olsa da muhtemelen beslenme düzenini değiştiremeyecek kadar yaşlıydı.

Dışarıda pek uzun süre kalmasak da arabanın sıcaklığı düşmüştü. Battaniyemle arkaya yerleştik. Gil de üşüdüğünü söyledi, bu yüzden plastik koruyucu çantanın fermuarını açtım ve ona da diğer battaniyeyi uzattım. Nefesimi görebiliyordum ama yeterince ısınmıştım. Hükümet yetkilisinin uygunsuz davranışları sebebiyle tutuklandığı haberine fırtınayla eşit derecede yer veren yerel haberleri bulduk. Bu, Londra’da yüzyılın en büyük haberi olurdu.

Jake’e mesaj attım.

Otobanda kar içinde kaldık. Umarım kurtulabiliriz. Öptüm, Mila.

Kar camlarda birikiyordu ve dışarıyı görmek imkânsızdı. Bir saat geçti, bir buçuk saat daha...

Sonunda Jake mesajımı cevapladı. **Biz ona otoyol deriz. Ben Londra'yı ziyaret etme fırsatını bulana kadar sakın donarak öleyim deme.**

Bu beni güldürmüştü.

Bekledik. Uykuladım. Gil radyoyu dinledi.

Uzunca bir süre sonra, kocaman turuncu montlu bir polis karanlığın içinde belirdi, tüm araçların camlarına vurarak iyi olup olmadığımızı, içeride yaşlı, donarak ölme tehlikesi geçiren ya da doğum yapmak üzere olan birinin olup olmadığını kontrol etti. "Kusura bakmayın millet!" dedi adam. "En kısa sürede sizleri hareket ettireceğiz. Bu süre zarfında sıcak kalmaya ve enerjinizi tüketmemeye çalışın. Aferin," dedi battaniyelerimizi görünce. Ve Gil adama kazayla ilgili bir soru sorarak cevap verince, polis sadece, "Hazırlıklı gelen bir grup İngiliz," dedi.

Telsizi cızırdadı ve polis telsize konuştu. "İyi," dedi. "Anlaşıldı." Ve konuşma sona erdi.

Babam ona şüpheyle baktı ve adam da, "Hareket ediyoruz. İki şeridi temizledik. Motorunuzu çalıştırın, içerisi ısınsın. Görüşürüz millet, büyük New York eyaletinin tadını çıkarın," dedi.

Arkamızdaki kamyonetin camına vurduğunu duydum.

Ona kazayı sormuş olmayı dilerdim ancak cesaret edemedim ve muhtemelen söylemezdi de. Umarım ölen bütün bir aile değildir.

Arabaların fren lambaları yandı ve soğuk motorlardan buhar bulutları yükseldi. Tekrardan hareket edebildiğimiz için az da olsa heyecanlandım. Arabanın içinde mavi bir ışık parladı. Arka camdan dışarı baktım ve bir polis arabası daha gördüm.

Gil silecekleri çalıştırdı. “Ne kötü durumdu, değil mi? Bu Yeni Dünya’da bitmek bilmeyen bir macera var.”

Buna kimse itiraz edemez herhalde.

Şimdi yavaşça, başta biraz kayarak ama hız kazanarak hareket ediyorduk ve kazaya yaklaşırken büyük, gri bir minibüsün ve daha ufak bir arabanın tamamen ezildiğini gördük. Etrafı sarılmış birkaç memur ve bazı polisler trafiği yönetiyor ve herkese, “İlerleyin, ilerleyin!” diye bağıırıyordu. Ambulanslar gitmişti.

Gil göz kırptı.

“Ne?”

“Hiç. Sadece Owen’ı düşünüyordum. Otoban, kış akşamı.” Gil başını iki yana salladı. “Buzlu yollar belki.”

Gözlerimi kapadım ve o gecenin nasıl olabileceğini düşündüm. Yolda ölen çocuk için. Kurtulan baba için.

“Meraklı tipler yüzünden gecikme yaşanıyor,” dedi Gil. Önümüzdeki arabaları başıyla işaret etti, kaza mahallini geçerken. “Şimdi anladım.”

“Neyi anladın?”

BENİ ÖLTMİŞ SAY

“İnsanlar ne olduğunu görebilmek için boyunlarını uzatıyorlar. Korkunç bir katliam sahnesi var mı diye. Meraklı. Tipler.”

Ben de olan biteni görmeyi kaçırmak istemediğimden utanmıştım.

“Owen öleli kaç yıl oldu?”

Gil düşündü. “Üç yıl,” dedi ve bunu söylerken bir şeyin farkına varmıştı. “O zamanlar senin yaşlarında olmalıydı.”

Nedense bu bilgi midemi ekşitmişti. Matthew’un oğlunun öldüğü haberini veren gece geç saatte çalan telefonu hatırlamıştım. O zamanlar benim için bir şey ifade etmemişti. Neredeyse hiç tanımadığım insanlardı.

Jake’le tanışmak Owen’ın daha gerçek görünmesine sebep olmuştu. Ayrıca, benimle aynı yaşta olan birinin ölümü benden daha küçük ya da büyük birinin ölümünden daha fazla ölümü düşündürüyordu bana. Owen’ın hayaleti daima Jake’le aynı yaşta olacak. Matthew bunu nasıl düşünmez?

Gil’in omzuna hafifçe vurdum. “Matthew’la artık neden görüşmüyorsunuz?”

Gözlerini yoldan ayırmayı göze alarak aynadan bana baktı. “Biz aslında görüşmeyi hiç kesmedik ki,” dedi. “Suzanne’le şehir dışına yerleşince görüşmek artık o kadar da kolay olmadı. New York’ta olduğum zamanlardaki gibi çat kapı uğramam mümkün değildi. Benim de işlerim yoğunlaştı, New York’a sık seyahat edemedim.” Gil kaşlarını çattı. “Bilmiyorum tatlım, zaman geçer, bağlar kopar.”

“Peki Lynda?”

“Matthew’un hayatının bu kısmıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Her halükârda Matt’in bana söyleyebileceği türden bir şey değil bu.”

“Sen de Lynda’yı çekici bulduğun için mi?”

Gözlerini devirdi. “Çok uzun zaman önceydi,” dedi. “Konuşmak istemeyeceğin, zor bir durum bu.”

“En eski arkadaşına bile anlatamayacağın kadar mı?”

“Özellikle de en eski arkadaşına.”

“Nedenmiş?”

“İnsanlar anlamı olmayan olaylar hakkında konuşmak istemezler. Kötü şeyleri. Hataları.”

“Sence suçluluk hissetmiş olabilir mi?”

“Bilmem. Belki de.”

“Hakkında konuşamayacağın şeyler yaptın mı?”

“Sanırım, evet,” dedi Gil. “Ama son zamanlarda değil. Ve bildiğim başka çocuğum da yok. En azından bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin.”

“Endişelenmiyorum,” dedim. Ama belki de endişeliydim. Yetişkinlerin neler yapabileceğini nereden bilebilirdim ki?

Gil, Suzanne’i pek sevmiyor. Bu da anlaşılabilir çünkü bana kalırsa pek de sevimli biri değil. Ama Matthew hakkında daha fazla şey duydukça olanların o kadar da basit olmadığını düşünüyordum. Belki Suzanne onunla evlenmeden önce iyi biriydi.

Polisi, kamyonu ve meraklıları arkamızda bıraktık. İyi bir hızda ilerlemeye başladık. Saat dokuz buçuk olmasına rağmen çok geç gibi geliyordu. “Durabileceğimiz bir yer bak,” dedi Gil.

Tuvalete gitmem gerektiği için bir sonraki mola yerinde durduk. Arabada geçirdiğimiz onca süreden sonra, ışıklar anormal derecede parlak görünüyordu. Gil, Honey'yi yürüyüşe çıkardı.

"Midesi konusunda haklıydın," dedi. "Suzanne onu otoban yiyeceklerinden uzak tutmak zorunda kalacak."

İlk defa, Londra'ya dönerken Honey'yi Suzanne'le yalnız bırakacağımızı fark ettim. Eğer Matthew ortaya çıkmazsa böyle olacaktı. Ne iç karartıcı bir düşünce. Dırdırılanan o his geri döndü ama beynim düşünmek için çok yorgundu.

Bir motel bulduğumuzda saat onu geçmişti. Otoparktaki kar kürenmişti ama otopark görevlisi kaldırımlardaki karların tamamını küremedikleri için özür diledi. Arabayla oda arasındaki kısa mesafede karla kaplanmıştık. Gil kalan eşyalarımızı almak için tekrar arabaya gittiğinde, ben de Honey'yi kurulumak için banyodaki en büyük havluyu kullandım. Gil yatağa yaslanıp kendine viski koyarken Honey de uzun uzun su içtikten sonra yatağın üstüne, her zamanki bekler pozisyonunda kıvrıldı.

Oda sıcaktı ve yatak örtüsü mor, kırmızı ve mavinin berbat bir karışımı olsa da yataklar büyük ve rahattı. Arabadaki uzun saatlerden sonra, pijamaları giyip gerinmek lüks gelmişti. Yarın Suzanne'e dönecektik, ondan sonra da evimize.

Bir kez daha Catlin'e mesaj atmayı denedim. **Neler oluyor? Nasılsın? Bir haber var mı?** Ama cevap gelmedi. Gil dizüstü bilgisayarını açtı ve e-posta sesini duydum. Neredeyse uy-

kuya dalmıştım. Gil'in bu saatte kime e-posta gönderdiğini merak etmeyecek kadar yorgundum.

En son duyduğum şey telefonumla çok sessizce konuşan babamın sesiydi. "Uyuyor şimdi," dediğini duydum. Gerçi bir otuz saniye kadar doğru değildi bu. "Görüşmek üzere," sözü en son duyduğum şeydi.

Kiminle görüşmek üzere? Marieka? Suzanne? Bu saatte? Soru rüyalarımda yankılanıyordu.

22

Gece, rüyamda Matthew ve Gil'i gördüm. Şimdiki yaşlarındaydılar ama çocuk gibi davranıyorlardı: Bir ağaçta oturmuş, bir su birikintisine taş atıyorlardı. Rüyamda, Matthew dengesini kaybedip daldan düşüyordu ve Gil uzanıp onu yakalamıyordu bile. Arkadaşının suya düşüşünü, düştüğü yerden baloncukların çıkışını izliyordu. Bakıyor, bakıyordum ve gittikçe daha çok telaşlanıyordum ama Matthew'un başı sudan dışarı çıkmıyordu. Ben Gil'in kolunu tutup onu kurtarmamız gerektiğini söyleyerek bağırıırken, Gil sadece kaşlarını çatıp, "Merak etme, bir şey olmaz," diyordu.

"Ama yüzemiyor!" diye bağırdığımda Gil beni sakinlikle cevapladı: "Önemli değil. Su altında da nefes alabilir."

Dehşet içinde, kalbim küt küt atarak uyandım ve uyanık olduğuma sevindim. Gil kahve, bir poşet dolusu simit ve bir paket portakal suyuyla içeri girdi. "Kahvaltıda Wagon Wheels yemeyeceğiz," dedi gülümseyerek. "Gel de dışarıya bir bak, çok güzel."

Çok kötü bir rüya gördüğümü söyledim ona, rüyayı kafamdan atmaya çalışıyordum.

“Kıyamam,” dedi ve anlatmamı bekleyerek yatağa yanına oturdu. Ama rüyamı hatırlamaya çalışırken birkaç gündür kafamda canlandırmaya çalıştığım tablo yavaşça gözümün önünde belirginleşti ve birden bunun neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim.

Durum şu ki Gil, arkadaşı için hiç de endişeli gibi görünmüyordu. Bu yolculuk boyunca bir kez bile gerçekten endişeli ya da morali bozuk gibi görünmemişti. Bir kez bile. Düşünceli, evet. Kafası karışık, evet. Ama gerçekten endişeli miydi? Hayır. Onu tanırım. Marieka bir konserden sonra aramadığında ya da uçağı fırtınalı havada kalktığında, onun için endişelendiğini bilirim. Geç geleceğimi ya da birinin evine gideceğimi sabah söylememe rağmen okuldan eve geç geldiğimde beni de merak eder. Endişeli olduğunda uyuyamaz ama bu hafta hep rahat uyudu. Hatta biraz iş bile yaptı.

Arkadaşının boğulmasını önemsemiyor muydu acaba? Belki de Matthew su altında nefes alabiliyordur. Belki de zaten tehlikede değildir.

Yatağın ucunda hareket etmeden oturdum ve neyse ki Gil kâğıtlarına göz gezdiriyor, kendi kendime sakinleşmemi bekliyordu.

Bir anda nefes alamayan kişi ben oldum. Gil, Matthew’un nerede olduğunu biliyordu. Biliyordu. Akıllı Hans gibiydim. Tüm idrak gücüme rağmen ikiyle ikiyi toplamayı becerememiştim. Etrafımızdaki her olayı okumakla ve tablolar çizmekle o kadar meşguldüm ki kendi babama dikkat etmemiştim. Yanlış bir şeylerin döndüğünü anlamam için

gün gibi ortada olan bir mesajı rüyamda görmem gerekiyormuş meğer.

Gil'e baktım, o da bana baktı. Yüzü seğirdi. Gözlerini başka yöne çevirdi.

Birbirimizi çok iyi tanıyorduk.

"Ee?" dedim.

"Ee derken?"

"Ee, işte. Hadi sana rüyamı anlatayım."

Babam dünyaya karşı benim kadar duyarlı değildir. Ama o bile rüzgârın yönünün değiştiğini söyleyebilirdi.

"Tamam," dedi.

"Rüyamda," diye başladım, "sen ve Matthew, altında su birikintisi olan bir ağacın dalında oturuyordunuz."

Gil hareket etmeden oturuyordu.

"Yetişkindiniz ama aynı zamanda çocuktunuz. Rüyalarda nasıl olur bilirsin."

Başını salladı.

"Sonra Matthew birden daldan aşağı düştü, belki de atladı. O an ben de oradaydım ve telaşla çığlık atıyor, "Bir şeyler yap! Bir şeyler yap! Matthew boğulacak!" diye bağıırıyordum. Sonra bil bakalım ne oldu?"

"Ne?" dedi Gil. Aşağıya baktı.

"Hiçbir şey yapmıyordun. Bana Matthew'un su altında da nefes alabildiğini söyledin."

Sessizlik oldu. İkimiz de tek kelime etmedik.

"Ee?" dedim. "Rüyayı nasıl yorumluyorsun?"

Gil hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Gerçekten endişeli değilsin, değil mi?"

"Aslında epey endişeliyim," dedi.

“Ama ölü olup olmadığıyla ilgili değil endişen. İntihar ettiği ya da kaybolduğuyla ilgili de değil.” Ona ters ters baktım.

İç çekti. “Hayır.”

“Matthew’un nerede olduğunu biliyorsun.”

Cümlem havada asılı kaldı.

“Evet,” dedi Gil. “Biliyorum.”

“*Onunla konuştun mu yani?*”

“E-posta ile haberleştirdim,” dedi. “Çoğunlukla.”

İnanamıyordum. Öfkeme teslim olmuşum ve hayatımda ilk kez babama bağıırıyordum: “*İnanamıyorum! Nasıl bir sahte seyahat bu? Hepsi yalan bunların.*”

Bir eliyle alnını ovuşturdu ve ötekini bana uzattı ama elini ittim ve bana dokunmaması için yatağın üstünde ilerledim.

Konuşamayacak kadar öfkeliydim. İki derin nefes. Dört. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Mila,” dedi. “Matthew beni Londra’dayken aradığından beri onunla irtibat hâlindeydim. Evi terk ettiğini söyledi ama sebebinden bahsetmedi. Nereye gittiğini de söylemedi. Ben ne olursa olsun planladığımız gibi geleceğimizi ve hazır olduğunda onunla konuşacağımı söyledim. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve bunun öneminden bahsetti. Evi terk etmesini onaylamıyorum ama benim fikrimi sormadı. Ne yapabilirdim ki?” Durup bana baktı. “O benim en yakın arkadaşım.”

“Ben senin *kızınım.*”

“Öylesin. Ve seni tüm bu olanlara dâhil ettiğim için çok üzgünüm, gerçekten tatlım. Neye bulaştığımızı bilmiyordum. Ama Mila, görmüyor musun? Onunla iletişim halinde oldu-

ğumu sana söyleyemezdim çünkü o zaman sen de Suzanne'e yalan söylemek zorunda kalırdın ve bu daha kötü olurdu. Ve ne olursa olsun, evlilikle ilgili sorunlar..."

Titreyerek bekliyordum.

"Yani, olur böyle sorunlar. Dünyanın sonu değil. Özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra." Bir dakika sessiz kaldı. "Owen öldüğünde buraya gelmediğime pişmanım. Onu yüzüstü bıraktım. Tabii ki teklif ettim, ama... Çok karmaşık bir zamandı. Sonra, Suzanne'ın hamile olduğunu öğrendiğimde belki de işler yoluna girmişti, hayatlarını yoluna koy..."

Bir şeyi daha fark ettim. "Ya *Marieka*?"

İç çekti. "Annen biliyor."

Her şeyin bir düzmece olduğunu bildiği halde, iyi dedektifler olduğumuz hakkında bana attığı mesajları düşündüm. Bir şeye yumruk atma ihtiyacı hissettim.

"Demek bu kocaman, *pis* bir komploymuş, ha? Benim dışımda herkesin içinde olduğu bir komplo. Matthew'un gerçekten nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dün geceye kadar bilmiyordum," dedi Gil çok alçak bir sesle. "E-posta gönderdi ve onu aradım. Beni görmek istiyor. Sonunda."

Gözlerimi dehşet içinde ona diktim. "Sana *bundan sonra* bir daha güvenmemi bekleme?"

Usluca ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Bana baktı, gözleri hem sert hem yumuşaktı. Derin bir nefes aldı ve "Sana yalan söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Eğer önemli olmasaydı yapmazdım. Ama bunun seninle bir ilgisi yok canım," dedi.

“Nedenmiş?” Elimi çektim. “Neden yalnızca *biraz* benimle, kalanı da Matthew’la ilgili olmuyor? Niçin *her şey* onunla ilgili olmak zorunda?”

Gil buna cevap vermedi ve nedense bu beni daha da sinirlendirdi.

“Planın neydi? Bir gün bana söylemek mi? Yoksa bir gün Matthew’un kapısına varıp, ‘Ne tesadüf, bak burada kim var!’ mı diyecektin?”

Yüz ifadesi içler acısıydı. “Sana tam olarak yalan söylemedim. Matthew’un nerede olduğunu bilmiyordum. Aslında kulübede olacağını düşündüm, denemeye değer gibi gelmişti. Ve tabii ki sana söyleyecektim.”

“Eğer Matthew’la iletişim hâlindeysen... Kulübeye gittiğimizi *biliyor* olmalı, değil mi?”

Gil başını salladı.

“O zaman orada olmadığını biliyordun.”

“Emin degildim,” dedi Gil bakışlarını başka yöne çevirerek.

“Ama Matthew orada ne bulacağımızı *biliyor* olmalıydı, değil mi?”

Gil iç çekti. “Sanırım her şeyi bilmemi istedi.”

“Sana lanet olasıca bir kartpostal gönderebilirdi. O tam bir *kontrol manyağı*. Joy haklıydı. O bir *canavar*.”

“Mila...” Gil tekrar bana uzandı ama ondan uzaklaştım. Yalana dahil olmadan gerçeği bilmemin mümkün olmadığını kabullenemeyecek kadar üzgündüm. Odayı terk ettim, kapıyı çarpıp çıktım ve on dakika boyunca karda yürüdüm. Kar topu yaptım ve birazını yedim. Kar, şerbetli su gibi ıslak ve yoğundu. Kalanını elimden geldiği kadar sert bir şekilde

odamızın camına fırlattım ve cama gürültüyle çarptı. “Yalan!” diye bağırdım bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha atarken. “Yalan, yalan, yalan!” Ama babam ortada görünmüyordu.

Dışarıda hava soğuktu ve elimden ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Gözyaşlarım sıcak aksa da çeneme varana kadar kar gibi oluyordu.

Bu olay nasıl buralara kadar geldi? Ben motel penceresine kar topları savuracak kadar nasıl öfkelen dim? Bu babamı küçümseyen ben nasıl ortaya çıktı?

Dondurucu bir soğuk vardı. Kapaıya vurum ve babam kapıyı açtığına dimdik durum. Bana sarıldığına karşılık vermedim. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

“Neymiş peki?” diye sordum, sonunda gözlerimi kaldırıp ona bakarak. “Neden kaçmış? Suzanne’le boşanacaklar mı?”

“Bilmiyorum, Perguntador. Gerçekten bilmiyorum.” Alnımı öptü, saçımı okşadı.

Geri çekildim.

“Kendime sorup duruyorum,” dedi Gil “ve hâlâ bilmiyorum. Bir şeyler birikmiştir kesin. Bizim buraya gelişimiz. Owen konusunda suçluluk hissetmesi. Ve Jake. Bir kez daha baba olması. Sana bir şey olsaydı nasıl yaşadım bilmiyorum, Mila. Belki de o da yaşamını nasıl sürdüreceğini bilmiyordur. Sanırım onu gördüğümüzde bize anlatacaktır.”

“Peki ya başka bir şeyse?” Jake’in bardakla yaptığı o hareketi düşünüyordum.

“Başka bir şey mi?” Gil kaşları çatı. “Sence de Matthew’un başına yeterince şey gelmedi mi? Büyük bir trajedi

BENİ ÖLTMİŞ SAY

olması da gerekmiyor hani. Bazen insanlar bardağı taşıran son damlaya gelebiliyorlar ve...”

“Ve kaçıyorlar mı? *Kaçıyorlar mı?*”

“Bilmiyorum, Mila. Ben...”

“Ama olabilir, değil mi? Başka bir şey de olabilir?”

“Sanırım. Mümkün.” Bana dikkatle baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Jake, Matthew’un içtiğini söylüyor.”

“Ne zaman söyledi bunu?” Gil şok olmuşa benziyordu. “Başka neler söyledi?”

“Hiçbir şey. Bunu bile zar zor söyledi. Sadece şöyle yaptı,” diyerek kafama bir bardak dikiyormuş gibi yapıp hareketi tekrarladım.

“Aman Tanrım,” dedi Gil. “Tanrım. O gece sarhoş olmuş olabilir mi? Jake bunu mu demek istedi?”

“Nereden bilebilirim ki?” demek istedim. Bir şey olmuştu, bundan adım gibi emindim. O şey her neyse Matthew’un Gil’le yüzleşmesini imkânsız kılmıştı. O şey, eşini ve bebeğini terk etmesine sebep olmuştu. Gabriel’i on saniyeliğine tanıyor olmama rağmen onu bırakmam kolay olmamıştı.

Gil’in bir dakika önce söyledikleri sonunda kafama dank etmişti. “Onu *gördüğümüzde* mi dedin sen? Onu ne zaman göreceğiz?”

“Bu sabah,” dedi Gil.

“Ha...”

On bir yaşındayken Catlin'le evden kaçmıştık.

Bu Cat'ın fikriydi ama ona uyduğum için mutluydum ve her zamanki gibi Cat bütün teknik detayları halletmiş görünüyordu. Yapılması gereken şeyleri nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dünyayla ilgili bilgeliğinin bir parçasıydı bu, seksle ilgili her şeyi herkesten önce bilmek gibi bir şey.

Plan, dikkat çekmemek için sırt çantalarımızla okula gidiyormuş gibi yapmaktı. Yalnızca çantamızdaki spor malzemelerimizi çıkarmış ve çantalarımızı kaçısta kullanacağımız şeylerle doldurmuştuk.

Cat'e göre, kaçısmadaki en büyük tehlike açlıktan ölmektir, bu yüzden bulabildiğimiz tüm yiyecekleri –bisküvi, ekmek, reçel, kola, koca bir kutu After Eight²¹– yüklenmiş ve Eurostar²² terminaline doğru yola çıkmıştık. “Pasaportunu getir,” demişti Cat, ben de öyle yaptım.

21 Bir şekerleme markası. (ç.n.)

22 Londra'ya Paris ve Brüksel'e bağlayan yüksek hızlı demiryolu. (ç.n.)

St. Pancras'a²³ vardığımızda, eşyalarımızı saat ve mücevher satan bir dükkânın duvarına yığmıştık. Etrafta oturan ve tren bekleyen o kadar fazla öğrenci vardı ki kimse yaşımızı fark etmemişti bile. Birileri bize soru sormaya kalkarsa planımız, anne babalarımızın öğle yemeği almaya gittiğini söylemekti ama kimse bir şey sormamıştı.

Cat eşyalarımıza göz kulak olmamı söyleyip saat panosunun fotoğrafını çekmek için yanımdan ayrılmıştı. Geri döndüğünde, telefonundaki tren saatlerini defterine dikkatlice geçirdi. “Bugünkü planımız, Brüksel’e gidip Avrupa Parlamentosu’nun içine sızmak, ajanımızla burada irtibat kurup bilgisayar kodlarını ona aktarmak,” diye açıkladı.

İddialı bir plandı. Brüksel’deki ajanımızın kim olduğunu merak etsem de sormamamın daha iyi olduğunu biliyordum.

“Bunu onlara e-postayla gönderemez miyiz?” demiştim. “Ya da kısa mesaj yoluyla?”

Cat bana delirmişim gibi bakıyordu. “Güvenlik,” diye tıslamıştı. “Yaptığımız her şey sonuna kadar denetleniyor.”

İç çekmiştim. On bir yaşında iki refakatsiz çocuğu, Brüksel’e gidecek bir trene sokamayacağını düşünmüştüm ama konu Cat olunca hiçbir şey belli olmazdı. Okuldan bir günlüğüne kaydardığım için mutluydum ama annem ve babam olmadan çıktığım bu uluslararası seyahat beni biraz endişelendiriyordu.

Cat telefonuna bakıyordu, ben de Cat’e. Sonunda kafasını kaldırıp aracının kimliğini belli etmesini beklediğini açıklamıştı. Epey beklememiz gerekeceğini düşünmüştüm.

23 Londra demiryolunun son istasyonu. (ç.n.)

Şifreleme çalışarak zaman geçirmiştik. Bu da biraz küfürlü kodları birbirimize mesajla göndermekten ibaretti. Ortalık iyice durulduğunda, Cat düşman ajanlarını kontrol etmek için beni dışarı gönderiyor ya da çikolata çalmak için dışarı çıkıyordu.

Gündüzün son saatlerinde canıma tak etmişti. “Eve gidebilir miyiz artık?” diye sormuştum Cat’e.

“Yakında,” demişti bana. Ve koca istasyonun kaynayan kargaşası içinde bir sessizlik balonuyla çevrelenmiş halde, mesajları titizlikle çevirerek kod çalışmasına geri dönmüştük.

Öğle yemeği vaktinde, istasyonun uzun koridorunda bulunan kafelere uğramıştık ve soluk tenli, yabancı genç çift bir sürü yemek sipariş edip çoğunu tabaklarında bırakınca şansımız yaver gitmişti. Gösterişli sandviçlerinin kalanını yemiştik ve Cat bıraktıkları bahşişi cebine indirerek ajanları kolağan etmek için sıvışırken ben de garsonun kızgın bakışlarıyla karşı karşıya kalmıştım.

İş gerçekten Brüksel’e kaçak yolculuk yapmaya gelince ilk engeli aşamamıştık.

Kızgınlıkla ceplerine vururken, “Allah belalarını versin!” diye homurdanmıştı Catlin. “Kimin?” diye sorunca, pasaportunu çaldıklarını söylemişti.

Neyse ki pasaport işimize yaramazdı çünkü biletimiz ve bilet alacak kadar paramız yoktu. Hem pasaportunun olmadığını biliyordum, dolayısıyla onu çalmaya tenezzül etmelerine gerek yoktu. “Bana yeni bir pasaport düzenleyecek birini biliyorum,” demişti. “Belli bir ücret karşılığında

tabii.” Ve bir kez daha yerinden fırlayıp hayallerinin içinde kaybolmuştu.

Oturup kalabalığı ve karşı taraftaki kitapçıyı izlemiştim ve sonunda buluşma noktamıza geri dönüp **Yorgunum** diye mesaj atmıştım. Birkaç dakika sonra, Cat geri gelip küt diye yanıma oturmuştu. Bundan yaklaşık on dakika sonra (ki bu şifremizin gereksiz zorluğu yüzünden sıradan, üç kelimelik bir kod yazmak için geçen süreydi) telefonum tekrar çalmıştı ve Cat dikkati dağılmışçasına bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Mesajda, “Seni seviyorum,” yazıyordu. Doğru okuduğumdan emin olmak için metni iki defa çevirdim ve sonra ne anlama geldiğini, nasıl cevaplamam ve sonrasında ne yapmam gerektiğini bilmeden sadece oturdum.

İnsanlar üstümüzden ve etrafımızdan sürekli akıp geçerken iki kişilik sessiz bir adadaymış gibi öylece durmuştuk.

“Haydi gidelim,” demişti Catlin sonunda. Bana bakmadan, sırt çantasının ağzını sıkıca kapatıp ayağa kalkmıştı ve Kuzey Kutbu’ndaki kızaklar gibi beni arkasından sürükleyerek metro istasyonuna doğru yorgun argın yürümüştü.

Evine vardığında patikayı koşarak çıkmıştı ve ben el sallamaya bile tenezzül etmemiştim. Eve, okuldan döndüğüm saatle neredeyse aynı zamanda varmıştım ve odama gidip yatağın üstüne oturarak düşünmüştüm.

Kimse kaçışımızı fark etmemişti. Cat, kendim için hazırlamayı unutacağımı bildiğinden, ikimiz için de sahte hasta raporu düzenlemişti ve öğretmenimiz söylenmeden bunları

kabul etmişti. En ufak bir şüphenin olmaması hayal kırıklığı yaratıyordu; halbuki Catlin eziyete katlanmaya hazırdı.

Catlin'le Brüksel'e gitmeye yeltendiğimiz günle ilgili konuşmaya ve ona mesajı sormaya hiç cesaret edemedim. Zaman geçtikçe hayal görmüş olduğumu düşünmeye başladım.

Bugün babamın bana yalan söyleyebileceğini ve tüm içgüdülerimi askıya alarak ona inanacağımı çünkü bana yalan söylemeyeceğine inanmak istediğimi öğrendim. Bir katil olduğunu ya da Matthew gibi gizli bir oğlu olduğunu fiilan keşfetmedim. Ama yine de... İnsanın karşısındakinin gerçeği söylediğini varsayması çok şeyi değiştirebilir. Bir insan size bir konuda yalan söylüyorsa başka bir konuda da söyleyebilir.

Ben de ona yalan söyledim tabii ama ikisi aynı şey değil. Matthew'un mesajı benim içindi sonuçta. Ben sadece üzülmesin diye Gil'i koruyordum. Ya da öyle mi yapıyordum? Belki de Gil'in üstesinden gelemeyeceği bir şeyi başarabileceğimi düşünüyordum sadece.

Bu da başka bir yalandı.

Bu durum beni gerçeğin doğasıyla ilgili düşündürdü. Genel olarak yalan söylememeyi ilke edinmişimdir çünkü yalan söyleyerek pek bir şey elde edilemeyeceğini düşünürüm.

Annemi ve babam, yalan söylememe sebep olacak şekilde beni bir şeye zorlamaz, bana beklentilerini dayatmazlar.

Hiçbir şeyin farkında olmayışımı bu planın gizliliğine bağlıyorum. Gerçi hiç sahtekârlıkla karşılaşmamış da değilim. Bu, küçük yaşlarda okuldaki kızların pijama partisine sadece sekiz arkadaşını davet edebileceğini ve senin dokuzuncu kişi olduğunu söylemeleriyle başlıyor. Ya da bir çocukla neler yaptıklarını anlatanların aslında öyle şeyler yapmadıklarını adın gibi biliyorsun. Bazı yalanlar, onları söylemek için harcanan çabaya neredeyse hiç değmiyor.

Teoride şeffaf bir hayat sürmek isterim. Hayatımın utanç verici şeylerden ve karanlık gölgelerden uzak, yeni bir pencere camı kadar temiz olmasını isterim. Böylesi hoşuma gider. Ama dürüst olmam gerekirse, kendime bile söyleyemeyeceğim kadar acı verici sırların varlığını da kabullenmek zorundayım. Gece zifiri karanlıkta düşündüğüm gizli korkularım var. Neden gizliler? Anneme veya babama nasıl hissettiğimi kolayca söyleyebilirim ama ne derler? “Endişelenme canım, ölmek için elimizden geleni yapacağız. Seni asla terk etmeyeceğiz, kanser olmayacağız, otobüsün önüne atlamayacak ve yaşlanıp çökmeyeceğiz. Seni asla yalnız bırakmayacağız, asla dünyanın karmaşasını bizsiz göğüslemek zorunda kalmayacaksın” mı diyecekler?

Beni terk edecekler. Artık bir çocuk olmadığını insana öğreten ilk şeydir bu. Günün birinde ben de öleceğim ama yalnız kalmaktan korktuğum kadar korkmuyorum ölümden. Bu da benim karanlık tarafım. Hiçbir söz beni teselli edemez.

“Matthew buraya mı gelecek?” diye sordum.

Gil başını iki yana salladı. “Hayır, biz ona gideceğiz. Yakınlarda kalıyor.”

Sürekli tetikte olan, günlüğümü okuyan, fikirlerimi kontrol eden bir annem ve babam olsaydı bundan nefret ederdim. Göz önünde olmaktan nefret ederdim. Belki de bir cam gibi olmak istediğimi söylerken yalan söylüyordumdur. Birinin beni tanımasını arzu ettiğim kadar biraz mahremiyeti de arzu ediyorum.

Matthew buraya yirmi kilometre uzaklıkta bir yerde kaybolmuştu. Aslında düşününce, mütevazı bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Eyalet boyunca yaptığımız araba yolculuklarıyla kıyaslarsak Matthew'un özgürlüğe olan büyük firarı evden doksan dakika bile sürmemişti.

Bu zamana kadar öğrendiğim koordinatları yeniden hesapladım, yine de kaybolmuşum. Telefonumu çıkardım ve Jake'e mesaj attım.

Bugün Matthew'u göreceğiz.

Ona daha fazla şey anlatmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Hemen hemen aynı anda telefon bipleledi.

Ne???

Uzun hikâye, yazıp gönderdim.

BENİ ÖTMİŞ SAY

Bir şey gelmedi. Orada olup olmadığını merak ediyordum ki telefon yine bipleledi.

Tamam. Ve bir saniye sonra: **Haberdar et, yazıp gönderdi. Edeceğim. Bize şans dile.**

Bol şans ☺

Arabayla geçtiğimiz manzara göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı. Etraftaki her açı ve köşe, kar birikintileriyle keskinliğini kaybetmişti. Çatı ve olukların kenarlarına saplanmış sihirli dev sarkıtlara benzeyen ve erimekte olan buz saçakları vardı. Daha önce hiç buz saçağı tutmamıştım ve şimdi bunu yapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Peri taşları gibi değerli görünüyorlardı ve birini kırdığımda asa gibi sallayabilirdim.

Arkada Honey'yle oturuyordum. Gil arada sırada bize bakıyor ancak bir şey söylemiyordu. Haritayı dizlerinin arasında tutuyordu. Yardım edebilirdim ama etmedim.

Şehri terk ettik ve göz alabildiğine beyaz görünen engebeli bir arazide ilerledik. Çitler ve taş duvarlar yumuşak bayırlar gibi görünüyordu. Çiftlik evleriye uzun, eğri şapkalar giymiş gibiydi. Her şey temiz, yeni gibi görünüyordu ve altında her türlü dikenli tel ile ölü şeyin yattığını bilmeme rağmen bu mükemmellik dünyasını seviyordum. Yol temiz ve siyahtı, bu da İngiltere'den farklıydı çünkü orada karın buza dönüşüp sonra da erimesini beklerlerdi. Bu sırada çalışmaz ve hizmetlerin yetersizliğinden şikâyet ederlerdi.

Karın telefon direklerinin üstünde birikmesi hoşuma gidiyor. Hatta tellerde bile uzun beyaz çizgiler oluşturuyordu kar. Tellerin üzerinde, Mors alfabesiyle haberleşen kuşların

konduşu boşluklar vardı. Nokta nokta nokta. Çizgi çizgi çizgi. Nokta nokta nokta²⁴.

Arabayı uyduruk bir alışveriş merkezi gibi görünen bir yerin önüne çektik ve motel tabelasını gördük. Şimdi yavaş ilerliyorduk ve Suzanne'in büyük arabasını aldığımız için şükrediyordum. Kaydığımızda bile kendimizi güvende hissediyorduk.

Gil, Honey'yle beni arabada bırakıp içeri girdi. Yol karla kaplıydı ve son bir saattir kimse karı küreme zahmetine girmemişti. Ön taraftaki oluklardan parıldayan buzlar sarkıyordu. Gil düşe kalka yürüyerek geri geldi ve arabayı motelde Matthew'un kaldığı tarafa yaklaştırdı.

"Neler olacak, göreceğiz," dedi. Arabadan inerken buza bastım ve dondurucu soğuklukta bir su birikintisine girdi ayağım. Botum suyla doldu; iğrenç bir histi bu. Honey su birikintisine girmemeyi başarmıştı. Tuhaf bir şekilde başı dik ve dikkatli görünüyordu.

Donan bacağım için Gil'i suçluyordum. Patikada bacağımı sürükleyerek ve topallayarak onu takip ettim. Beni görmezden geliyordu, aynı şekilde ben de kötü davranıyor ve kendimi ikna edilebilir gibi hissetmiyordum.

Resepsiyondaki kız bizi içeri aldı. Koridoru takip ettik ve Matthew'un kapısını çaldık. Ayak sesleri duyuyordum. Gil birden bana bakıp elini uzattı. Elini tutmayı kabul etmeyecek kadar kötü biri değildim. Yüzü endişeyle doluydu.

Kapıyı açan adamı hatırlayamamıştım ama Honey onu tanımıştı. Roket gibi fırlayarak onun üstüne atladı. Matthew'un gülerek, "Canım Honey'im," dediğini duydum. Sesi

24 Mors alfabesinde, SOS. Yardım istemek için kullanılan mesaj. (ç.n.)

duyguyla titredi. “Tatlı köpek.” Honey mest olmuş bir halde sevinçten parlıyordu ve bu his bulaşıcıydı. Bir kuyruğum olsaydı, ben de sallardım.

Sonunda.

Matthew başını Honey’nin kalın boyun tüylerine gömdü. Köpeğin yüzünü ellerinin arasına aldı ve yorgun yüzü aydınlandı. Sonra ayağa kalkıp babama sarıldı. Yüzleri kayboldu, iki adam iç içe geçmişti. Boy ve kalıplarının benzer olduğu düşünüldüğünde ikiz olabilirlerdi. Onları çocuk olarak hayal edebiliyordum. Ya da bir dağın kenarında, birbirine kardeş kadar yakın iki kişi olarak.

Honey sahibine bakıyor, her türlü yüz ifadesine karşı tetikte duruyor ve tepeden tırnağa sevgiyle yanıp tutuşuyordu. Son birkaç günkü melankolik ifadesi kaybolmuştu. Matthew dayanamayıp bir kez daha eğildi ve Honey, sahibi iki eliyle kafasını tutup onu kibarca geri itene kadar onun yüzünü ve boynunu yaladı. Geri çekilmekten memnun olmadığı için yan dönüp vücudunu boydan boya Matthew’un göğsüne sürttü. Onu yiyebilecek olsaydı yerdi.

Matthew’un güçlü bir yüz ifadesi ve anormal derecede keskin gözleri vardı. Saçları gür ve kırlaşmıştı. Yaşını saymazsak yakışıklı bile olduğunu söyleyebilirdim. Sarılmaya ya da öpmeye yanaşmadan sadece bana baktı. Kafasını biraz eğmiş beni izliyordu.

Kafamda dönüp duran onu sevmemi engelleyen düşünceden kurtulmak biraz zordu ama Matthew hiç de beklediğim gibi değildi. Yüz ifadesi anlaşılmazdı; atletik duruyordu ama omuzları sanki acı çekiyormuş gibi gergindi. O mesajları göndermemiş olmayı diliyordum şimdi.

O, Gil'le konuşurken ben de onun yüzünü inceledim. Gözlerinin altında mor gölgeler vardı. Temiz kokuyordu ve yeni tıraş olmuştu. Solmuş yeşil bir pazen gömlek giyiyordu. Onda umutsuzluk belirtileri görmeyi bekliyordum ama aksine sakin ve ağırbaşlıydı. Tarif edilemez derecede mutsuz olduğu gerçeğini görmezden gelmekse imkânsızdı.

Oturduk; ben yatağa, Gil ve Matthew'sa sandalyelere. Matthew, Gil'e bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordu ve cevabı beklemeden iki kadehe şarap koydu. Saatime bakmama gerek yoktu. Sabahın onu bile değildi. Gil huzursuz görünüyordu. Babama odaklandığımda tüm sinyaller peş peşe sıralanıyordu. Bu onu çok iyi tanıdığım için mi yoksa saklayacak bir şeyi kalmadığı için miydi acaba?

Matthew'dan net bir sinyal alamıyordum. Yakalayabildiğim az buçuk şeyler ise anlaşılmaz ve düzensizdi. Karışıklık bilgi eksikliğiyle aynı şey değildir, bir müdahalenin olduğuna işarettir. Matthew'un sinyalleri, teninin birkaç santim altında camdan bir duvar varmışçasına engellişti. Onları saklamaya alışkındı.

Bensiz konuşmayı istedikleri gün gibi ortadaydı ama yardımcı olacak havada değildim. Kılımı kırıpratmadan durdum, olayların çözülmesini bekliyordum. Matthew durmadan içiyordu ve bir kadeh daha koydu. Yolculuğumuz hakkında havadan sudan konuştular. Gil ona Lynda ve Jake'ten bahsetti. Matthew sessizce dinledi ve duygusal bağların derinliğini gizleyebilecek ya da gizleyemeyecek sorular sordu. Odadaki atmosfer gittikçe garipleşiyordu. Honey, Matthew'un yüzünü inceliyordu. Ben de... Birdenbire onun mutsuzluğuna katkıda bulunduğumu hissedip utandım.

BENİ ÖLTMİŞ SAY

Tam yanlarından nasıl kalkıp gideceğimi düşünürken Matthew konuşmaları bitene kadar lobide oturmamın bir sakıncası olup olmadığını sordu. Sosyal ve entelektüel bir dengiyle konuşur gibi kibarca sormuştu bu soruyu. Bunu takdir ettim. İnsanların çocuklarla bu şekilde konuştuğu pek görülmemiştir. Gil beni bir çalışma odası görünümünde tasarlanmış olan ve bir masa, kırmızı deriden çirkin bir kanepe, bir lamba, ciltsiz kitaplarla dolu küçük bir kitaplık, iki sandalye ve bir televizyonun bulunduğu lobiye götürdü. Dışarıdaki kar nedeniyle oda garip bir ışıkla doluydu. Kimse küçük bir ofise bağlanan resepsiyon bölümünde oturmuyordu. Belki de görevli kişi, işi olmadığı zamanlarda orada saklanıyordu.

Gil başımı öptü ve özür diledi. Her şey için özür dileğini söyledi. Sonra gitti. Honey'yi aradım ve Matthew'la kaldığını fark ettim.

Resepsiyon bölümünde küçük hoparlörlerden korkunç bir müzik yayılıyordu. Sandalyeden kalktım ve etrafı keşfe çıktım. Ortak alanların hepsi boştu.

Honey'yi özlüyordum. Ömrü boyunca Matthew'un köpeği olmasına rağmen onun yokluğuna içlerime sızdı. Onu buraya Gil'le birlikte getirmiştik. Minnettar olması gerekirdi. Onu Suzanne'le bırakan Matthew'du. Gabriel'i de ardında bırakmıştı. Jake'i de. Ama köpekler kin gütmeyizler. En azından bu köpek kin tutmuyordu.

Çalışma odası görünümlü lobiye geri dönmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Jake'e yine mesaj attım. **Onu bulduk.**

Ne düşünüyorsunuz?

Beklediğim gibi değil.

Uzunca bir süre cevap gelmedi ve telefonun diğer ucunda Jake'in düşündüğünü neredeyse hissedebiliyordum. Bekledim, bekledim ancak cevap gelmedi. Belki de ne diyeceğini bilememişti.

Başımı kaldırıncı Gil'in resepsiyon görevlisiyle alçak sesle konuştuğunu gördüm. Kız ona bir anahtar uzattı.

"Bir oda tuttum," dedi Gil. "Sadece bu geceliğine. Matt'le biraz daha konuşabilmek için."

Matt ortada görünmüyordu. Çantalarımızı almak için dışarıya, arabaya doğru yürüdük. Gil'in bana söyleyeceği şeyi bekliyordum.

"Perguntador."

Eşyalarımı toplamakla meşguldüm ve ona bir dakika sonra döndüm. "Evet?"

"Affet beni," dedi. "Herkes için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Gözlerimi ona dikip yüzünü inceledim. "Bana yalan söylemene gerek yoktu."

"Biliyorum," dedi.

"Aptal değilim."

"Ne münasebet. Ama herkesin sırrı vardır," dedi. "Kötü olan şey o sırrı saklamak. Karanlığa hapsolmaktan bile daha kötüdür belki."

Hiçbir şey söylemedim.

"Mila, yardımına ihtiyacım var."

Sanki bunu vurgular gibiydi... Gözlerimiz bir kez daha buluştu. Kendimi pis ve samimiyetsiz hissettim. Nazik olmak

dışında sahip olduğum tek güç yardım etmek olduğu için bunu esirgiyordum.

Uzanıp elini tuttum, bavulu tutan elini değil, diğerini. Böylece aramızdaki gerilim eriyip gitti.

Kim bilir? Belki bir gün benim için de yalan söylemesine ihtiyacım olabilir.

Artık yolculuğumuzda mutluluk oyunundan eser yoktu. Motel odamıza yerleşmiştik, kendimi yorgun ve küçülmüş gibi hissediyordum. Marieka'nın yapmamı istediği şey için fazla küçüktüm. Babama göz kulak olmak için fazla küçük.

Üstelik Honey'yi özlüyordum. Neden bana değil de Matthew'a sadıktı?

Gil, Matthew'la yaptığı bir konuşmadan henüz dönmüştü. Şarap kokuyordu.

“Ne öğrendin?”

“Sorguya çekme işinde iyi değilim,” dedi.

“En azından neler olup bittiğini sorabilirdin.”

“Denedim. Kendini bilmiyor gibiydi. Onu böyle görmemi istemediğini söyledi.”

“Nasıl?”

“Ah, bilmiyorum,” dedi Gil omuz silkerek. “Her şeyiyle. Kendisini düşürdüğü durum içinden çıkılır gibi değil. Ne-resinden bakarsan bak öyle.”

Bunun üzerine kafa yordum. Sonra Catlin'i düşündüm.

“Belki de senden daha iyi olamadığı gerçeğine dayanamıyordur.”

Gil’in beynindeki çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum. Bu söylediklerimi düşünmemişti. Catlin olmasaydı ben de böyle düşünemezdim.

“Belki de ona genç ve umutlu olduğu zamanları hatırlatıyordur. Her şey tersine dönmeden önceki zamanları.”

“Bu kadar içinden çıkılmaz olması gerekmiyordu,” dedi Gil. “Sadece...”

Duraksadı. *Sadece Owen* demenin imkânsız olduğunu fark etti. Yine de ne demek istediğini biliyordum. Evladını kaybettikten sonra hayatta kalabilmek mümkün olabilirdi. Ama evladını kaybetmek ve muhtemelen ölümüne sebep olmuş olmak? Ve sır olarak sakladığın bir çocuğunun daha olması? Sonra üçüncüyü de terk etmek? Hayatı eksik algılayışına rağmen bunca şeyin fazla olduğunu anlayabiliyordum. Alışılmışın dışında kesilmiş bir döşeme tahtası gibi eğilmeye başlarsın. Bir daha düzleşme imkânı bulamayana kadar da eğilmeye devam edersin.

Bir de *şimdi* arkadaşının ziyaretine gelmiş olması. Hayatını kurtardığın, güçsüz olan arkadaşının.

Gil akşam yemeği bulmak için dışarı çıktı ve Marieka ilk çalışta telefona cevap verdi.

“Merhaba canımın içi. Nasılsın?”

“Matthew’u bulduk,” dedim. “Gil başından beri onunla irtibat halindeymiş.”

Sözlerim havada asılı kaldı.

“Biliyordum,” dedi.

“Evet.”

“Ah, bir tanem,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Hatta bir sessizlik ve biraz cızırdama oldu.

“İyiyim,” dedim yüksek sesle. Ama gerçeği soracak olursanız, hiç de iyi hissetmiyordum.

“Güzel kızım benim,” dedi. “Mila, lütfen ağlama.” Şimdi o kadar yumuşak bir tonda konuşuyordu ki onu dinlemeye dayanamıyordum. “Lütfen, tatlım. Matthew çok şey görünüyor...”

“Çaresiz mi?”

Biraz şaşırılmış gibiydi ve “Hayır, çok kararlı,” dedi. “Eve dönmek ister misin?” diye sordu.

Tabii ki eve dönmek istiyordum. Bu zamana kadar istediğim her şeyden daha çok istiyordum bunu. Ama aynı zamanda Gil’le kalmak ve olacakları görmek istiyordum. Matthew’u bulduğumuza göre belki de görevimiz sonlanabilirdi ve birlikte eve dönebilirdik. Matthew bulunduğuna göre Gabriel’e ve Suzanne’e dönebilirdi ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşayabilirlerdi. Belki de her şey yoluna girerdi.

Marieka’nın sesi düşüncelerimi yarıda kesti. “Bana ne gördüğünü anlat,” dedi. “Matthew’da neleri fark ettiğini anlat.”

“Babama benziyor.”

“Evet,” dedi Marieka. “Evet, hatırlıyorum.”

“Çok ciddi.”

“Başka?”

Ama gördüklerimi nasıl açıklayacağımı bilemiyordum: karmaşık sinyaller, zeki bir yüz, gergin omuzlar, gizemli bir sakinlik, etrafına yaydığı o kapkaranlık his. Şarap.

“Çok içiyor.”

“Ah,” dedi. “Keşke gitmene izin vermeseydim. Hayır demeliydim.”

“Yakında eve dönüyoruz,” dedim. “Bitti sayılır.”

Gil, Çin yemeğiyle dolu paketlerle içeriye girince Marieka'ya öpücük gönderip telefonu babama verdim. Birkaç dakikalığına yumuşak bir tonda konuştular. Gil'in, “Evet. Hayır, daha onun hakkında konuşmadık,” dediğini duydum. Sonra, “Biliyorum, biliyorum. Yakında. Usandım artık,” dedi. Sesi yorgun geliyordu ve düşüncelerinden kurtulmak ister gibi başını sıvazladı.

Telefonu kapadığında Marieka hakkında konuştuk. “Sesi endişeli geliyordu,” dedi Gil. Ben de başımı salladım.

“O da kulübümüze katılabilir.”

“Evet,” dedi Gil. “O da katılabilir. Haydi eve gidelim Perguntador, artık eve dönme vakti. Yarın buradan ayrılıyor.”

Ama aslında gitmiyorduk.

Matthew bizden başka kimse kalmayana kadar kahvaltıya inmedi. Sadece kahve içti. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yemekler felaketti, tost bile. Reçel, meyve suyu, ekmeğe, hiçbirini doğal değildi. En azından Honey takibimizin sonucundan memnun görünüyordu. Matthew'un yanından birkaç santimden fazla uzaklaşmıyordu. Matthew ayağa kalktığında o da kalkıyordu. Matthew odada dolaşırken Honey de sessizce arkasından yürüyordu.

Köpekler farklı bilgilerle dolu bir dünyada yaşıyorlar. Matthew, Honey'nin hayatında ön planda, diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Big Ben²⁵ ve Andromeda Galaksisi gibi. Honey ondan ayrı kalmaktan korkuyor ve Matthew'un etrafını saran ayrılık kokusunu alabiliyor. Matthew giderse, Honey'nin hiçbir şeyi kalmaz. Onsuz kalırsa yaşaması imkânsız hale gelir.

Matthew onu nasıl terk edebilmişti?

25 Londra'da Westminster Sarayı'nın yanındaki saat kulesi. (ç.n.)

Resepsiyon görevlisi içeri geldi ve Matthew'dan kar temizleme aracının geçebilmesi için arabasını başka yere park etmesini rica etti. Matthew'un Honey için kapıyı açışını ve Honey'nin arabada Matthew'un yanına atlayışını pencereden izledim.

Matthew, kendisi ve Gil için daha fazla kahve alıp yeniden aramıza katıldı. Bakışlarından hoşlanmıyordum, garip bir şekilde sabitti. Sahte sütü sahte kahveye katıp karıştırdı ama içmedi. Onun yerine cebinde bulundurduğu matarasındaki içkiyi küçük bardağa döktü. Gil nötr bir ifadeyle Matthew'u izliyordu.

Matthew'un tuhaf yanı asla sarhoş görünmemesi. Çünkü haliyle aynı görünüyordu. Konuşurken gevelemiyor, yere düşmüyor ya da onun gibi başka bir şey yapmıyordu.

Konuşabilirsiniz diye kitabımı alıp başka bir masaya geçtim ama konuştuklarının çoğunu duyacak kadar yakındaydım.

“Bak,” dedi Gil arkadaşına yaklaşarak. “Hâlâ geç değil. Yeniden başlayabilirsin.”

Matthew kafasını kaldırıp Gil'e baktı. Başını iki yana salladı.

“İstemelisin. İstemiyor musun?”

Yüksek ve tok bir sesle yerimden sıçradım. Matthew elini masaya vurmuştu. “Elbette istiyorum,” dedi. “Artık. Çok. Geç.”

Uzun bir sessizlik oldu ve yine korkunç bir ses duydum. Matthew ağlıyordu.

“Başka bir kadın yok değil mi?” Gil alçak sesle konuşuyordu.

Matthew gerçekten de güldü. “Hayır,” dedi. “Başka kadın yok.”

“Bak,” dedi Gil. “Her zaman bir çıkış yolu vardır.”

Bu sefer Matthew ona merakla ve memnuniyetle baktı. “Biliyorum,” dedi.

İki adam da kımıldamadan otururken birbirlerini yanlış anladıklarını ayrı ayrı fark ettiler.

Eski dostluğun külleri havaya savruluyor ve kahvaltı masasının altına dökülerek narin bir yığın haline geliyordu.

“Lütfen,” dedi Gil. Bu sözcüğün duygularla dolup taşığını duyabiliyordum. *Lütfen* derken, “*Lütfen* şuna bir son ver, *lütfe*n bunu bir sonuca bağlayalım ki ben de eve dönebileyim,” demek istiyordu.

Matthew ona gülümsedi. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Yardım etmek istiyorum.”

“Ah, yardım edilemez bir haldeyim artık,” dedi Matthew sakince.

Onlara baktığımda Matthew ve Gil’in gözlerini, satranç oyuncularını gibi konsantre olarak masaya diktiklerini gördüm.

“Öyle değilsin,” dedi Gil.

“Öyle mi?” Matthew’un yüzünde, bu yoğun ve sıkıcı acının ardında komik bir şey varmış gibi belli belirsiz bir gülümseme vardı. “İnancını takdir ediyorum,” dedi.

Birden içimi bir korku sardı. Babamın Matthew’a olan inancı, Matthew’un yıkımına yol açan şeylerden biriydi. Ona eskiden nasıl biri olduğunu ve ne kadar çok şey kaybettiğini hatırlatıyordu.

“Matt, bizimle gel. Eve dön. Lütfen. Gabriel seni özleyiyor.”

Matthew başını salladı. Bitkin görünüyordu.

“Bana ihtiyacın olduğu sürece kalırım.”

“Hayır,” dedi Matthew. “Londra’ya dön. Yapabileceğin daha fazla bir şey yok.”

“Emin misin?” Ama Gil’in sesindeki rahatlamayı duya-biliyordum. Matthew’un da duyduğuna şüphe yoktu.

Matthew başını salladı. Acaba şimdiden –ya da her zaman– sarhoştı da bunu pek belli etmiyor muydu?

Ne oldu? O gün ne olduğunu sor ona Gil, doğru dü-rüst sor, Tanrı aşkına. Eksik bilgilerin karanlık çekimine kapılarak onlara biraz daha yaklaştım.

Gil hâlâ çekinerek konuşuyor, hep yanlış şeyler söylü-yordu. “Umarım Suzanne’le sorunlarınızı halledebilirsiniz. Gabriel için.”

Ama Matthew dinlemeyi bırakmıştı. Sanki etrafındaki hava donakalmıştı. Gil’e baktım. “Baksana!” diye bağırmak istiyordum. O gün bir şey oldu. *Şu anda* bir şeyler oluyor.

İyi bilmediğim bir dilde yazılmış bir hikâyeyi okumaya çabalıyordum. Gil neden hikâyeyi çeviremiyordu?

Belki de Matt ruhunun derinliklerini göremeyen bir kardeş seçmişti kendine.

Beynimdeki yapboz parçaları ele avuca sığmaz bir şe-kilde dans ediyordu. Matthew’a döndüm ve dikkat kesildim.

Gil normale dönmekten söz ediyordu. Matthew o dipsiz gözlerini ona dikmişti. Hareket etmeden oturuyordu ama bardağı kavrayan eli titriyordu.

Gil pes etmiş bir halde masadan kalktı ve ikimizi baş başa bırakarak otelden çıkış yapmaya gitti.

İyice odaklandım. Gil çeviri yapabilmek için bir bukale-mun gibi olmam gerektiğini, başkasının derisini giyinip onun

zihnine girmem gerektiğini söylemişti. Onda bu değişimin gerçekleştiğini görmüştüm. Siması ve bazen de karakteri uğraştığı her sesle, her yeni kitapta değişir gibiydi.

Sonra parçalar sıralanmaya başladı. Kazanın olduğu, Owen'ın öldüğü güne gittim.

Alacakaranlıktı.

Başım ağrıyordu, cildim gergindi. Matthew içmiş miydi? Anlayamıyordum. Owen arka koltukta oturuyordu.

Sonra Matthew'un Honey için kapıyı açtığını düşündüm ve *tabii ya!* Honey ön koltukta idi. Matthew'un onu her yere götürdüğünü söylemişti Suzanne. Honey arabayı severdi. Babasının köpeği önde oturduğundan Owen arkaya geçmişti. Yer değiştirselerdi çocuk yaşayacak, köpek ölecekti.

Honey ön koltukta olduğundan Matthew, Owen'la konuşmak için arkaya dönüp ona bakmak zorundaydı. O saatte, kışın, buzlu yollarda herkes fazla hız yaparken, arkaya tek bir bakış kazaya sebep olmuş olmalıydı. Ya da iki bakış. Arkadan bir tır yaklaşıyordu.

Görüntü netleşiyordu. Suzanne, Honey'den *bu yüzden* nefret ediyordu. Owen ölürken o hayatta kaldı diye. Ayrıca bu Matthew'dan nefret etmek için bir sebep daha. Owen'ı arkaya oturttuğu için. Suzanne köpeğin önde oturduğunu tahmin etmişti.

Aklıma bir şey daha geldi.

Ya Suzanne her şeyi biliyorsa? Ya sadece o gece olanları değil de *her şeyi* biliyorsa? Lynda'yı, Jake'i... Matthew'un alkol problemini. Belki de Owen'ın ölümünden sonra onu evden gönderen oydu. Oğlunu kaybetmişti ve eşini de aynı günde kazara adam öldürme suçundan kaybetmeye hazır

değildi. Ya ölü oğlunun kimliğini tespit etmek için hastaneye çağrıldığı gün Matthew'u tutuklanmaktan o kurtardıysa?

Hikâyedeki değişim başımı döndürüyordu. Matthew şimdi bana bakıyordu.

“Yeniden hesaplanıyor...” diyordu beynim. “Yeniden hesaplanıyor.”

Suzanne'i öfkeli, değersiz ve insanları kendinden uzaklaştıran biri olduğu için eleştiriyordum. Peki ya bu hikâyenin kahramanı ve Matthew'un bütün sırlarını saklayan kişi oysa? Doğruları söylemiyor görünmesinin sebebi buydu, onun yalanlarını saklıyordu çünkü. Bu yüzden sürekli öfkeli görünüyordu.

Ama şimdi Suzanne onun için artık daha fazla yalan söyleyemeyeceğine karar vermiş ya da aşkı bitmiş, ona olan sempatisini yitirmişti. İçindeki ona karşı hissettiği koruma dürtüsü raf ömrünü doldurmuştu. Başka birine âşık olmuştu.

Matthew'la gözlerimiz buluştu. Bu buluşma sonsuza dek sürmüştü sanki. Öfke dolu, siyah bir sisin, homurdanan bir cehennemin içine çekti beni. Tiksindirici karanlığın içinde cebelleştim. Çıkar beni buradan, çıkar!

Sonra birden her şey netlik kazandı ve gördüklerimin etkisiyle titredim.

Matthew biraz zaman istemiyor, sonsuzluğu istiyordu. Ölmek istiyordu. Bunu o kadar güçlü hissediyordum ki beni boğuyordu. Honey'yi ardında bıraktı çünkü geri dönmeyi planlamıyordu.

Gözleri gergin ve ciddiye. Şaşırmış görünüyordu ve aramızda geçen şeyden biraz memnundu galiba. Şaşkınlığının sebebi bu olabilir miydi?

Tavana doğru yükseliyor ve sahneye yukarıdan bakıyordum. Konuşamıyordum.

Gil odanın anahtarı ve faturamızın bir kopyasıyla geri döndü. Bizi görünce gülümsemesi soldu, bana ve Matthew'a şaşkın şaşkın baktı. Ama Matt ortamı idare etmeyi çok iyi bilirdi ve havayı yumuşatmak için Gil'e, "Londra'ya ne zaman dönüyorsunuz? Marieka nasıl? Suzanne'i görecek misin?" gibi sorular sordu.

Masadan kalkmak için döndüm ve sandalyem beklediğimden daha sert bir şekilde geriye kayıp gürültüyle devrildi.

Honey ayağa kalktı, tüm vücudu tetikte gibiydi, göğsünden kısık bir ses geliyordu. Matthew'u korumak için ne kadar ileri gidebileceğini düşündüm. Boynumu koparır mıydı?

"Haydi, bavullarımızı hazırlayalım," dedi Gil bana. "Birkaç telefon edeceğim," dedi onaylar gibi başını sallayan Matthew'a. "Bir saat içinde yola çıkarız. Hazır olduğunda bizi takip edebilirsin."

Jake'e mesaj attım. **Burası korkunç.**

O da saniyeler içinde cevap attı. **Yakında bitecek.**

Öyle ya da böyle, söylediği doğrudu.

Gil, Suzanne'e telefon etti ve uzun süre konuştular. Konuşmaya dahil olmadığımı sevinliyordum. Tekrar çocukluğa dönmek istiyordum.

Amerikan televizyonunda yüzlerce kanal vardı ve ekrandaki hiçbir şeye dikkatimi vermeden kanal değiştirdim. Çoğunlukla reklam vardı. Yüksek rakamlara geldim, üstsüz bir kadın göğüslerini okşuyordu ve ben kanalı değiştirmeden önce, onu daha iyi tanımak isteyip istemediğimi sordu. Dingin sesiyle, ormandaki açıklıkta duran bir geyiğe hayranlığını dile getiren bir adamın olduğu bir doğa programında durdum. "Harika bir yaratık, değil mi?" dedi ve tüfeğini kaldırıp onu kalbinden vurdu. Hayvan sendeleyip adamın dizlerinin dibine düştü. Kusmak istiyordum.

Bir hafta önce Amerika dünyadaki en sıcakkanlı yere benziyordu ama artık nereye baksam karanlık görüneye başlamıştım. En kötüsü, bunun sebebi Amerika değildi. Sanırım bendim.

BENİ ÖLTMİŞ SAY

Gil sonra Marieka'yı aradı. Ne söylediğini pek duymadım. "Tamam," dedi. "Sen göz açıp kapayıncaya kadar orada olacağız."

Şimdi kimseye yalan söyleyemeyecek kadar endişeliydi. Matthew için endişeleniyordu, öyle de olmalıydı. Matthew'un zihninde geçirdiğim süre boğulmaya benziyordu. Belki benim için bile endişelidir.

Beni sarması için Gil'in kolunun altına girdim. Beni, zihnimdeki görüntüleri çekip çıkaracak kadar sıkı sarmasını isterdim. Gerçek görüntüler değildi ama gördüklerimden çok daha canlıydılar. Onları görmek için gözlerimi kapamama gerek yoktu.

"Gil," dedim. "Matthew iyi olacak mı sence? Ya bir delilik yaparsa?" Babama dikkatle bakıyordum. "Düşün," diye yalvarıyordum ona sessizce. "Arkadaşına bak. Anla artık."

Gil beni sıkıca sardı. "Endişelenme, Mila. Matthew sorunu kendi başına çözecektir. Her zaman böyle olur."

Babama belki de Matthew'un bu kez sorunu kendi başına çözemeyeceğini söylemek istiyordum. Ama on iki yaşındayım, bunu bilecek kişi ben miyim?

"Bizimle eve gelme sözü al ondan," diye yalvardım. "*Lütfen.*" Gil şaşırmış görünüyordu. "*Söz verdir ona.*"

"Tamam. Söz verdireceğim."

Tam o anda telefonum çaldı ve Gil cevaplamak için uzandı, beceriksizce tuşlara basmaya çalışıyordu ama sonunda doğru tuşa basmayı başardı. Merhaba, dedi ve sonra telefonu bana uzattı. Şaşırmıştım.

"CAT!"

“Babam Leeds’e taşındı,” dedi bir giriş yapmadan. Merhaba bile demedi.

“Olamaz!” dedim. “*Leeds* mi?”

“Sevgilisiyle.”

“*Neyiyle* dedin? Şaka mı yapıyorsun?”

“Ha ha ha,” diye güldü haince. “Evet, komik bir şaka yapıyorum.”

“Bu çok kötü! Sevgilisiyle tanıştın mı?”

Aramızdaki mesafeye rağmen yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. “Evet,” dedi, “tanıştım.”

“Sanırım iyi biri değil, ha?”

“Hain cadaloz dev anasının teki.”

“Ah, Cat. Çok üzgünüm.”

“Babamı bir daha görüp görmemek umurumda bile değil. Annem de ondan nefret ediyor. Onu ziyaret etmem için bana para verirse ateşlerde yanacağını söylüyor. Orada mısınız?”

“Evet, buradayım. Yakında eve dönüyorum. Vudu bebekleri yaparız.”

“Harika,” dedi. “Yumurtam nasıl?”

Tanrım, yumurtası. “Kocaman,” dedim. “Ya benimki?”

“Çikolatayı düşünemeyecek kadar *mahvolan hayatımla* meşguldüm,” dedi en tepeden bakan sesiyle.

İkimiz de bir şey söylemedik.

“Amerika’da eğleniyor musun?” Sesinden somurttuğu belli oluyordu.

“Eğlenmek mi?” dedim. Nedense bu bana komik gelmişti.

“Eğlenmek mi?” dedim bir kez daha ve kahkaha atmaya başladım. “Pek sayılmaz, Cat. Pek bildiğimiz anlamda eğ-

lenceli sayılmaz. Şu anda yaşadıklarım, eğlencelinin *tersi* olarak düşünebileceğin şeyler. *Anti-eğlenceli*.”

“Harika,” dedi Cat ve işte o anda ipler kopmuştu. O kadar çok kahkaha atıyordum ki duramıyordum.

“*Harika* derken neyi kastediyorsun?” Sözcükler ağızımdan neredeyse kusar gibi çıkmıştı. “Nasıl bir arkadaşsın sen?”

“En iyisinden,” dedi ciddi konuşmaya çalışarak ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Ben burada cehennem azabı çekerken senin hayatının en güzel zamanlarını geçirmen *dayanılmaz* olurdu.” *Cehennem azabı* derken bir kahkaha patlatmış, bu da beni daha fazla ateşlemişti.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. *Onun* cehenneminin azabının *benimkiyle* karşılaştırıldığında solda sıfır kaldığını söyleyecektim ki bir tık sesi duydum ve konuşma sona erdi.

Gil odaya döndü ve bana sorgularcasına baktı ama sadece inleyip gözlerimi onun kolunda kuruttum.

Kahkaha atmaktan karnım o kadar ağrıyordu ki bir an hareket bile edemedim.

“Ben de seni seviyorum, Cat,” demek isterdim, telefon tamamen susmuş ve cevabım bir sene gecikmişken.

29

Suzanne'in evine sessizlik içinde döndük. İkimiz de bu kavuşmaya can atmıyorduk.

Gil'in ona ne söylediğini bilmiyordum ama Matthew bizden bir saat sonra eve geldi ve Suzanne onu karşılamak için arabanın yanına gitti. Sarıldılar ve Suzanne başını onun omzuna koydu. Bir an için aralarındaki duygu akışı güçlü ve belirgindi. Ama Suzanne çok erken geri çekildi ve dudaklarını sıkıyordu. Matthew'un gözleri Suzanne'in yüzünü taradı ama Suzanne arkasını döndü.

Gabriel beni gördüğünde ellerini penguen gibi bir aşağı bir yukarı savurdu. Gülmeye başladı ve "mi-mi-mi," dedi. Sanırım bu onun Mila deyişiydi. Onu kucağıma aldım ve daha çok gülsün diye tombul boynundan sesli sesli öptüm. Havaya fırlattım. "Gabriel Bi-Bi-Bi Billington! Şapşal Billy Billing-ton!"

Ama Matthew içeri girdiğinde Gabriel'in mutluluğu farklı bir boyuta ulaştı. Elinden gelse kollarımın arasından uçacaktı.

Matthew onu yakaladı, ikisi de dönüyor ve kendilerine has bir dilde mırıldanıyorlardı. Honey sessizce izliyordu. Sonunda durduklarında, Gabriel biraz uzanıp yumruk yaptığı eliyle saçımı tuttu. Başı dönüyordu. Dünyayı sabitlemek için tutunuyordu. Sonra yüzü değişip birden ciddileşti, gözlerini kapadı ve başını Matthew'un göğsüne koydu. Gabriel basit bir mekanizmaydı, bükülmüş bir lastik yardımıyla uçan bir oyuncak uçak gibiydi. Lastiği çözülünce dünyaya geri düşüyordu. Parmaklarını yumuşakça açarak elini saçımdan çektim ama bir yandan da bu hareket için minnettardım. Neredeyse uykuya dalmıştı.

Suzanne mutfaktan çıktı ve uyku vaktinin geldiğini söyleyip Gabriel'i Matthew'un kucağından aldı. Acıktıysak yaptığı sandviçleri yiyebileceğimizi söyledi. Gabriel'le ortadan kayboldu ve ardından banyo suyunun açıldığını duyduk.

Suzanne'in bizim için yaptığı sandviçlere baktım. Esmer ekmeğin üstüne peynir ve domates koymuştu. Bir anda kurt gibi acıktığımı hissettim. Yüksek taburelerin üzerinde, Suzanne'in kahvaltılık barı dediği yerde oturduk ve akşam yemeğini yedik. Gil bir bira açıp Matthew'a uzattı ama Matthew birayı almadı.

Hiçbirimiz konuşmadık. Bir iki dakika sonra Matthew ayağa kalktı ve odayı terk etti. Merdivenlerdeki ayak seslerini duyduk. Bir de kapının kapanışını.

Yola çıkarken ne bulmayı bekliyorduk? Güzel bir şeyler mi? Matthew'un bir sirke katılmak için kaçtığını mı hayal etmiştik? Bir ağacın üstünde bulunabilecek ve kurtarıldığına şükredecek kayıp bir kediye aramak gibi mi olacağını düşünmüştük? Korkmuş kediler, siz onları kurtarmaya çalış-

şirken sizi tırmalayarak parçalara ayırabilirler. Gil'e baktım. Bunların hiçbirini enine boyuna düşünmemiş miydi acaba?

Aramıza uçurumlar girmişti ve ben kızgındım. Ben bir çocuktum ve o anda ona bağırarak istiyordum. *Koru beni.*

Başım ağrıyordu. Ortalamanın çok üstünde bir görme yetisine sahip olmama rağmen kandırılmıştım. Bana göz kulak olmasını beklediğim –bilgili ve hayat tecrübesine sahip– insanlar durumu anlayamamıştı.

Odama (Owen'ın odasına) döndüm, üstümü çıkarmadan yatağa girdim ve koyu renk yünlü battaniyeleri dizlerimin ve başımın üstüne çektim. Bir çadırdaymışım gibi. Sürekli darmadağın olmuş insanlarla bir arada olmak sıkıcı bir şey. Ayrıca arabalarda, motel odalarında geçen tüm o saatler ve günlerden sonra evdeki gerginlikten ve yolculuğumuzun başarısızlığından kaçmak için kendi başıma olmayı çok ama çok istiyordum. (Başarısızlık mıydı? Yoksa mutsuz bir başarı mı?)

Kar neredeyse eriyip gitmişti ama deli bir rüzgâr, ağaçları pencereme savuruyordu. Yastığımın altında Suzanne'in (ya da Matthew'un) kervansaraylarla ilgili kitabı duruyordu. Kitabı yastığın altından çıkardım ve telefonumdaki fenerle kitabın kapağındaki devenin garip kafasını aydınlattım. Dizginlerini süsleyen uzun, kırmızı ve altın renkli püsküller, dövme gümüşten parçalarla sabitlenmişti. Damla şeklinde tasarlanmış alçak binanın girişi, arka planı kaplıyordu. Sayfaları çevirip çadırların, dokuma kilimlerin, gözleri alev alev parlayan adamların güzel fotoğraflarına baktım. Arabalarla değil develerle, sandviçlerle değil hurmalarla yapılan başka yol-

culuklar hayal ettim. Boş çöllerde ağır ağır kavisler çizerek yaşam ve ölüm haberleri götürüp getiren ulaklar hayal ettim.

Kervansaray.

Gözlerimi kapadım ve ağaran güneş ışığının altında serin mola yerinin içini hayal ettim. Develerin bitmek tükenmek bilmeyen zıplama ve sallanmalarından yer oynuyor gibiydi. Taş yalakların içine burunlarını daldırmış su içiyorlardı. Yirmi, kırk, elli galon su.

İpek Yolu'nda olsaydım, İran, Çin ve Arabistan'dan geçebilirdim. Sadece bir süreliğine, boş arazilerde, kimseyi tanımadan, farklı bir yaşam sürerek ilerlemek beni mutlu ederdi.

Gözlerimi kapadım ve Jake'i düşündüm.

30

Matthew ve Suzanne kibarca konuşuyorlardı, yüzleri ifadesiz görünüyordu.

Suzanne evden taşınmıştı, Matthew'u görebilmesi için Gabriel ile geliyordu. Matthew da ancak onlarla beraberken canlanıyordu. Baba ve oğlun ilişkisi beni duygulandırmıştı. Birbirlerini nasıl sevdiklerini fark etmek için dâhi olmak gerekmiyordu. Yanlarında uzanan Honey'yle kutsal üçlüyü oluşturunuyorlardı. Honey, gözlerini Matthew'dan ayırmıyordu ve Matthew da bunun karşılığında, neredeyse her zaman, bir elini nazikçe Honey'nin başına ya da sırtına koyuyordu. "Suzanne bir arkadaşıyla kalıyor," dedi bize. Sanırım o kişi bir arkadaştan fazlası ama her şeyi bilmekten yorulmuştum artık.

Telefonda Marieka'nın nefesini tutarak beklediğini hissediyordum. "Nasıl bir arkadaşla kalıyormuş? Kimmiş?"

Ama bunu cevaplayamazdım. Yaş, boy, göz rengi? Rus gizli ajanı değildim ya.

Döndüğümüzden beri Matthew’la neredeyse hiç konuşmadım.

Buradaki son günümüzde hava güneşliydi ve Matthew ile Gil oyalanmak için dışarıda çalışıyorlardı. Bahçeyi kazdılar. İkisi de ayrı uçlarda, farklı düşüncelere dalmış halde çalışıyorlardı. Ya da aynı düşüncelere ayrı ayrı dalmışlardı. Honey yakınlarda, başını patilerinin üstüne koymuş, daima tetikte uzanıyordu. Honey’nin zihnine giremiyordum.

Uçuşumuz yarındı. Paskalya pazar gününe geliyordu.

Gabriel’le oturdum ve ona parlak renkli boya kalemle-riyle yumurtalar çizdim. Yumurtalara zafer kazanmışçasına vurdu ve “Yumuyta!” diye bağırdı. Kendime fazla güvenip ördekler ve tavşanlar çizmeyi de denedim ama güzel görünmüyorlardı. Gerçi pek de güzel olmayan çizimlerime rağmen onları tanıdı. Ördek ve tavşanların kötü çizimlerini hayvanat bahçesinde ya da parkta gördüğü hayvanlara nasıl benzettiğini merak ettim. Üç boyutlu görünümüleri iki boyuta indirgenmiş; hayvanların tüyleri ve kürkleri de pembe ve sarı boya kalemiyle çizilmişti. Sıradan bir mucizeydi bu.

“Ördek!” dedi resmi gururla işaret ederek. Sonra, “Yumuyta!” dedi. Daha önce hiç boyanmış bir yumurta görmüş müydü acaba? Ya da sadece bakıcısının bazen kahvaltıda yaptığı yağda yumurtayı mı görmüştü? Benim çizdiğime hiç benzemeyen kahverengi yumurtalar kullanıyordu bakıcısı. Dünyayı nasıl bu kadar ustalıkla okuyabiliyordu?

Son gece için hepimiz bir aradaydık. Gabriel tulumunu giymişti ve Suzanne burası hâlâ onun eviymiş gibi yemek yapıyordu. Ama kimseyi kandıramazdı. Suzanne, gözleriyle önündeki bir sonraki engeli atlamaya odaklanmış bir at gibiydi.

Matthew eşine ve arkadaşına şarap koydu, kendisine koymadı. Sohbet çok resmiydi ve Matthew'la Suzanne birbirlerine doğrudan hitap ederek hiç konuşmuyorlardı. Sofrayı kurmayı teklif ettiğimde Suzanne buna memnun oldu ve sonra çatal bıçak takımını bana vermek yerine, onları uzattığım ellerime dikkatlice bırakıp parmaklarını benim kilerin üstüne kapadı. Gözlerinin içine baktım.

“Üzgünüm,” dedi yumuşak bir sesle. Sadece benim için söylenmiş bir sözdü bu. “Tatilini berbat ettiğimiz için çok üzgünüm... Diğer her şey için de öyle.” Omuz silkti ve ellerimi bırakmadan önce bir anlığına daha sıkı kavradı. “Her şey karmakarışık,” dedi. “Lanet olasıca, kocaman, korkunç bir karmaşa.”

Gözleri yaşlarla doluydu.

“Sorun değil,” dedim ona. “Senin suçun değil.”

“Öyle mi?” dedi, yüzüne düşmüş saçını geri itip neredeyse gülümseyerek. “Artık bilmiyorum. Belki de benim suçumdur.” Arkasını dönüp gitti.

Sofrayı kurdum ve Suzanne herkesi yemeğe çağırdı. Kimsenin hatırlamayacağı havadan sudan şeyler konuştuk ve yemekten hemen sonra Suzanne Gabriel'i kucağına alıp Gil ve bana iyi geceler öpücüğü verdi.

Arkasını dönüp gidecekken Matthew onu durdurdu ve Gabriel'i Suzanne'in kollarından çekip aldı. Çocuk uyanık olmaktan ziyade uyuyor gibiydi ama kollarını babasının boynuna sıkıca sardı ve Matthew çocuğu kollarından kibarca bırakıp sabırsızlanan Suzanne'e vermeden önce, Gabriel'in yanağını öpüp yüzünü onunkine dayadı.

Gil, Suzanne'i arabaya kadar geçirdi ve Matthew'la beni yalnız bıraktı. Kaçmak için can atıyordum, yeni bir yüzleşme fikriyle paniklemişim. Gil'in arkasından gitmeden önce Matthew beni durdurdu.

"Endişelenme, Mila," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. "Hayır girmeyecek."

Kafasını sorgular gibi hafifçe yana eğdi.

"Nasıl bir insansın sen?" Öfkem beni boğuyordu. "Gabriel'in nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü? Ya da Honey'nin? Sadece sen yoksun. Bu sadece senin hayatın değil."

"Biliyorum," dedi.

"Madem biliyorsun, bunu *yapmayı* nasıl düşünebilirsin?" Kendimi o sözcükleri söylemeye ikna edemiyordum; *kendini öldürmeyi*.

"Durum karışık," dedi. "Bir gün anlayacaksın."

"*Şimdi* anlıyorum," diye bağırdım ona. "Hayatının karman çorman olduğunu anlıyorum. Ama anlayamadığım o yapmayı düşündüğün *şeyin* senin dışında herkesin hayatını iyileştireceğini nasıl düşünebildiğin."

"Sen sıradan bir çocuk değilsin," dedi Matthew.

"Peki ya Gil'e söylediklerin?" dedim onu umursamayarak. "Karda yatmamak gerektiğiyle ilgili söylediklerin? Gil bunu hep hatırladı. Asıl unutan sensin."

"Unutmadım," dedi Matt.

"O zaman *yapma*."

İkimiz de karşı karşıyaydık ve savaşılmaya hazırdık. Sık ve kesik nefes alıp veriyordum. Bir dakika önce Matthew buradaydı, sonra sanki artık odada değilmişim gibi kendi içine döndü.

Arabaya doğru giden Gil'i takip ettim.

Suzanne, Gabriel'i koltuğuna oturttu ve kafasının üstünden bir savaş uçağının çatısı gibi geçirdiği kemerini bağladı. Küçük mavi arabanın (kimin arabasıydı bu?) etrafında daire çizerek sürücü koltuğu tarafına geçti ve sonra Gil'le havalandı ve uçağımızın saati hakkında konuştular. Karanlıkta, Gabriel'in tombul yanağım öpmek için eğildim. Yüzümdeki gözyaşları onun yüzüne akıyordu. Derin uykundaydı, ellerini yumruk yapmıştı, gözleri görünmez bir düşmanla savaşıyormuş gibi kısılmıştı. Bir anlığına gözlerini açtı ve kırıp gülümsedi ama tam anlamıyla uyanık değildi ve saniyeler sonra uykuya geri döndü. Islak yumruğunu öptüm, uykusunun devamlı karanlık olmamasını diledim ve arabanın kapısını elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapattım.

Evin ön kapısında bu dünya ve bir sonraki dünya arasında askıdaymış gibi duran, bir ışık halesiyle kaplanmış Honey ve Matthew bize bakıyordu.

Ertesi sabah, Suzanne'i beklerken Matthew ve Gil çantalarımızı garajın önündeki yola çıkardı. İki adam sarıldılar. Konuşmadılar, veda sözleri söylemediler.

Matthew biraz geriye gidip bana dikkatle baktı.

"Honey'ye iyi bak," dedim ona. Başını salladı. "Gabriel'e de."

Bir kez daha başını salladı.

"Kendine de iyi bak," dedim.

"Sen de kendine iyi bak Mila," dedi.

Suzanne –tek başınaydı– gelmeden eve girdi. Suzanne, Gabriel'in kreşte olduğunu söyledi. Çantalarımızı onun arabasına yığdık ve yola çıktık. Kimse konuşmuyordu. New York'un dış hatlar gidiş terminalinde bir veya iki dakikadan fazla durmak imkânsızdı, bu yüzden vedalaşma kısa sürdü. Çabucak sarıldık ve Suzanne gitti.

Pasaport kontrolünden geçip terminale girdik ve Gil bana taşımam için koca bir çanta daha verdi.

Çantanın içine şöyle bir baktım ve kocaman, ağır kovboy yumurtası orada duruyordu. Eski miş bir kutuya konmuştu. Kafamı kaldırdım, şaşırmıştım.

“Adamı ikna etmek biraz vakit aldı,” dedi Gil. “Ah, evet. Selam Silver. Biraz vaktimi aldı doğrusu.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne dedin adama?”

Gil başını iki yana salladı. “Sana söylememeliyim, gerçekten. Frommer’s için çalıştığımı söyledim. Avrupa pazarı için seyahat rehberlerini güncellediğimi söyledim.”

“Ciddi olamazsın.”

Gil başını salladı. “Aynen öyle yaptım. Harikaydı. Neredeyse zorla verdi bana bunu. Bir sente bile mal olmadı.”

O anda babamı delicesine seviyordum. “Bir dâhisin,” dedim sırtarak. “Seninle gurur duyuyorum. Cat buna bayılacak.”

Ama gizliden gizleye yumurtaya ve bu aşırı zekice ve üçkâğıtçı hikâyeyle yumurta için geri dönen babama bayılan bendim. Aslında yalanına bayıldığımı söylememeliyim.

“Bununla uçağa nasıl bineceğiz?” diye sordum. “Bu yumurtaya dört kişilik bir aileyi bile sığdırabilirsin. Kaçakçılıktan yargılanırız.”

“Bu artık senin sorunun,” dedi Gil. “Ben üzerime düşeni yaptım.” Çantaları aldı ve ilerledi.

Yumurtayı valizimle bagaja vermek istememiştim, bu yüzden üzerine “Kırılacak Eşya” yazılı kocaman, kırmızı bir etiket yapıştırdılar ve yumurtayı uçağa doğru sürükledim. Baş üstü dolabına tıktırabildim. Neredeyse tüm alanı kaplamıştı.

“Yumurta için bir koltuk daha almalıydım,” dedi Gil.

Çantalarımızı yerleştirdik, emniyet kemerlerimizi taktık ve kaptanımız kalkıştan önce yarım saatlik bir rötar olacağını söyledi. Gil kitabını açtı ve kopup gitti. Her şeyi enine boyuna düşünene kadar sessiz kalacağını bildiğimden onu rahatsız etmedim. Bu birkaç dakika, birkaç saat veya birkaç gün sürebilirdi.

Telefonumdan ses geldiğinde uçaktaki seyahat dergisine göz gezdiriyordum. Jake olmasını diledim ama mesajda şöyle yazıyordu:

Hoşça kal Mila.

Gil'in dikkatini vermediğine şükretmişim.

Mesajı **Hoşça kal Matthew**, diye cevapladım. Eklebileceğim bir şeyler olsaydı keşke. *Yolun açık olsun* veya *selametle* gibi eski moda bir söz belki... Sonra, gayriihtiyari Jake'in ulaşım bilgilerini de mesaja ekledim. Ve gönder tuşuna bastım.

Penceremden baktığımda dışarıda uçaklar dönüyor, pistte hızlanıp kalkışa geçiyor ve gözden kayboluyordu. Kalkmayı beklediğimiz sırada, yavaş yavaş bu yolculuğun üzüntülerini ardımda bırakmaya başladım. Uçakların kalkışını izlemek kendimi yeniden çocuk gibi hissettirmişti bana. Gabriel'in *Bir daha, bir daha!* diye bağırması gibi. Sanırım sırada bekleyen yirmi sekizinci uçaktık, bu tekrarlanan sihir beni sakinleştiriyordu.

Nihayet uçağımız pistin üzerinde döndü, motor gürledi ve kapatmak üzereyken telefonda son bir kez daha ses geldi:

Görüşmek üzere, yazıyordu. Mesajı **öpücükler, Jake,** diye bitirmişti.

Telefonu hızla kapatıp kıvrılarak koltuğa yerleştim. Şimdilik umurumda olan tek şey buydu.

“Çeviri işinin büyük kısmı,” demişti Gil bir keresinde, “yazar ve çevirmenin bir araya geldiği hayali bir yerde gerçekleşir. Yazarla aynı duyguları paylaşmak, yazdıklarına katılmak zorunda değilsin. Ama onunla yan yana yürümek ve aynı anda adım atmak zorundasındır. Bir kişi topallarsa, sürekli durup tekrar yürümeye başlar ve düzensiz hareket ederse daha zordur. Eğer hikâye, çevirmenin gidemediği bir yerden geliyorsa en zoru da budur.”

Gil bana döndüğünde iki saattir havadaydık. Ellerimi yavaşça iki elinin arasına aldı.

“Sana yaşattığımız şeylere bak,” dedi başını iki yana sallarken. “Çok üzgünüm. Keşke seni buraya hiç getirmeseydim. Düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece bir sinyalin olduğunu, her şeyin iyi olacağını düşündüm.”

“Belki öyle olur.”

Başını salladı. “Matthew’a bağlı.”

Ona baktım. “Owen’ın öldüğü gece sarhoş muydu sence?”

Gil omuz silkti. “Ne önemi var? Çocuk öldü ve ardından olanlar oldu işte.”

Bir süre hiç konuşmadık.

“Eh,” dedim sonunda. “En azından Honey var.”

“Evet...” Gil bir hece söyleyip bana baktı. “Ama Honey bir köpek.”

Bunu sanki fark edemediğim bir şeymiş gibi söyledi ama ne düşündüğünü anlamıştım: Bir köpek dünyadaki en önemli şey değildir.

Düşündüm de, tamam. Bir köpek en önemli şey olmayabilir. Ancak Honey gibi bir köpek bir insanı tamamıyla, tereddüt etmeden, mükemmel bir inançla sever. Bu çoğu şeyden daha önemli olmalı.

“Ve Gabriel,” dedim. “Gabriel de var.”

Gil hiçbir şey söylemediyse de cevabı biliyordum. Gabriel’in Matthew’u kurtarmada Gil’den daha başarılı olmayacağıydı cevap. Ya da Honey’den. Veya Jake’ten. Ama hepimiz birbirimize bir bez parçasıyla bağlıyız ve birbirimizi daha iyi veya daha kötü destekliyoruz. Gabriel sadece bir bebek ama sonunda dünyanın ve babasının kusurlu ve tehlikeli olduğunu, ihanetler ve aynı zamanda sevgiyle dolu olduğunu görecektik.

Artık bu konular üzerine daha fazla düşünemezdim. Gil’e yaslandım ve o tanıdık kokuyu içime çektim. Kolunu omzuma atıp bana uyumamı ve endişelenmememi söyledi.

“Dünya dönmeye devam edecek,” dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Durması gerektiğini düşünmemize rağmen. Dünya bizden daha kötülerini gördü, Perguntador. O kadar kolay şaşırmaz.”

İyi günde ve kötü günde birbirimize sıkıca bağlı olduğumuzun bilincinde olarak ona yaslandım. Şimdilik, birbirimizin olamayacağımız zamanları düşünmeyi bıraktım. Marieka, Gil’e göz kulak olmamı söylemekte haklıydı. Gil ve ben hayatta olduğumuz süre boyunca birbirimize göz

BENİ GİTMİŞ SAY

kulak olacağız ve Marieka da bize iyi bakacak. Her zaman mutlu olamayabilirim ama belki şanslıysam, dünyada daha fazla acıya sebep olma ıstırabından kurtulmuş olurum.

Sonra gözlerimi kapadım ve motorların beyaz gürültüsüyle hakkında hiçbir şey bilmediğim bir geleceğin hayaliyle uykuya daldım.

